

HARLEQUIN®

ORCHIDEA

Nora
Robertsová
Závěť a úklady

Tak chutná
život...

Název originálu: A Will and a Way
První vydání: Silhouette Books, 1986
Překlad: Ivana Mičínová
Odpovědný redaktor: Jiří Chodil

© 1986 by Nora Roberts

© For the Czech Republic edition by Arlekin – Wydawnictwo Harlequin Enterprises Sp. z o.o., Warszawa 2003 Vydavatel: Arlekin – Wydawnictwo Harlequin Enterprises Sp. z o.o., Warszawa Tento titul vychází v edici Orchidea ISSN 1644-6488.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V. Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Cover: Studio Q, Warszawa
Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha
Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain
CENA 79 Kč / 95 Sk ISBN 83-238-1251-9

Nora Robertsová

ZÁVĚŤ A ÚKLADY

HARLEQUIN®

Čas jen pro mě

Amsterdam • Atény • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York
Paříž • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

PRVNÍ KAPITOLA

Sto padesát milionů dolarů, to není částka, nad kterou by někdo bez váhání ohrnul nos. Nikdo z přítomných v rozlehlé knihovně v Jolley Folley by ani na vteřinu nepomyslel, že by se svého podílu na dědictví vzdal. Natož aby se pohrdavě ušklíboval. Ovšem Pandora byla výjimkou.

Právě vytahovala z kabelky roztřepený papírový kapesník, aby se vysmrkala. Učinila tak důkladně a bez obalu, bez vší delikátnosti a diskrétnosti. Předklonila se a zavřela oči, aby jí nevytryskly slzy. Před začátkem sezení si vzala tabletku antihistaminu a doufala, že lék rychle zabere, jak slíboval příbalový leták. Byla to nejhorší rýma za posledních pár let. To nám ta zima hezky začíná, pomyslela si rozmrzele. Hlava ji tupě bolela, stejně tak celé tělo. Kéž bych tu zatracenou rýmu nikdy nedostala, přála si v duchu. A kéž bych byla doma v posteli, a ne tady mezi touhle snobskou smetánkou.

Pandora se kolem sebe opatrně rozhlédla. V téhle knihovně strávila mnoho hodin. V regálech stály vyrovnané stovky knih. Mnohé z nich přečetla, ale víc bylo těch, o které pohledem ani nezavadila. Ráda tu sedávala, i když neměla chuť do čtení. Vždycky ji ta atmosféra nesmírně uklidňovala a s chutí se tu oddávala snění, nebo jen tak listovala v knihách o umění a hledala inspiraci. Ve vzduchu se mísila vůně prastarého papíru a kůže, do které byla svázána většina knih, doprovázená všudypřítomným nádechem letitého prachu. Rozhodně to bylo příjemnější než těžká a omamná vůně bílých lilií, které do vázy umístila hospodyně.

V prázdném rohu místnosti stál šachový stůl s deskou vykládanou mramorem a slonovinou. Vzpomínala, jak u toho stolku prohrávala jednu partii za druhou, než se naučila krotit temperament. Strýc Jolley jí uštědřil nejednu lekci, na druhé straně neváhal použít i nekorektní taktiku. Byl to falešný hráč tělem i duší. Bavilo ho dohánět své protivníky k zuřivosti, a když jeho lest neprohlédli, spokojeností jen zářil a nadýmal se jako páv. Pandora si nenechala nic líbit. Možná proto s ním strýc tak rád hrál a ještě raději ji porážel, ať už férově nebo podvodem.

Knihovna měla tři úzká vysoká okna, dovnitř jimi proudilo bledé světlo vyvolávající melancholickou náladu. Podobně se cítila i Pandora. Strýc Jolley miloval dramatické zvraty a překvapení. Pozůstalí budou jistě zírat, co si na ně ze záhrobí přichystal. Přesto se dnes na podobné žerty necítila. Zpráva, že strýc Jolley zemřel, ji zdrtila, přestože v jeho věku se člověk na takovou událost musel nutně připravit.

Pandora byla vždycky svá a nezávislá a strýc jí byl v mnohém podobný. Překypoval energií a na všechno se díval pozitivně. Vážil si upřímnosti a nesnášel přetvářku a Snobismus. Pandora ho měla ráda se všemi jeho zlovyky. Nikdy nebyl ani nudný, ani protivný.

Naposledy tu byla před měsícem. Strýc navrhl, že půjdou na ryby. Podzimní slunce ještě vydatně hrálo. Jezero patřilo sousedovi, který se o něj staral a doplňoval rybí násadu. Když nachytali víc ryb, než stačili sníst k obědu, nechal strýc poslat majiteli půl tuctu pstruhů – už vykuchaných a vychlazených, připravených ke grilování.

Pandora si s konečnou platností začínala uvědomovat, že strýc skutečně zemřel a že jí bude chybět. Zvykla si sem zajíždět na víkendy a poslouchat jeho zábavné historky a anekdoty. Stačilo zvednout oči a měla ho před sebou. V knihovně visel jeho portrét. Strýc měl široký obličej, modré oči a na rtech jakoby posměšný úsměv, který ho neopouštěl v žádné situaci, ani když uzavíral fúzi v hodnotě milionů dolarů, ani když předával nic netušícímu viceprezidentovi padáka. Jejich rodina byla široce rozvětvená a spleťtí spřízněná, ale nenašel se nikdo, kdo by jí přirostl k srdci právě tak jako strýc. S ním si mohla promluvit bez zábrán a nikdy se nesetkala s odmítnutím nebo kritikou. Když potřebovala, aby ji někdo povzbudil, byl to strýc, na koho se mohla spolehnout.

Pohroužená do tesklivých vzpomínek, s hlavou otupělou bolestí seděla a nesoustředěně naslouchala, jak Edmund Fitzhugh čte úvodní preambuli závěti strýce Jolleyho. Celým jménem Maxmillian Jolley McVie nikdy nevynikal stručností. Tvrdil, že všechno si zaslouží svůj čas. Jeho poslední vůle nesla jasnou pečeť jeho stylu.

Pandora se neobtěžovala skrývat, jak ji celá záležitost nudí. Místo aby sledovala výklad, rozhlížela se kolem sebe a bavila se tím, že si v duchu dělala legraci z ostatních členů rodiny. Tvrdit o nich, že jsou

zármutkem zdrcení, by bylo výsměchem. Strýc by se tomu sám jistě od srdce zasmál.

Na prvním místě seděl jediný strýcův syn, Carlson, se svou ženou – jak jen se jmenuje – snad Lona,

1 nebo Mona? Není to jedno? Pandora se jim dívala na záda, jak sedí toporně vedle sebe, oba přísně v černém, bez pohnutí. Připomínali jí vrány sedící na telegrafním drátě, číhající, jestli jim k nohám nepadne nějaká kořist.

Vedle nich si postavila židli sestřenice Ginger – milá, hezká a neškodná. Tenhle měsíc měla vlasy blond podle vzoru Jean Harlowové. Vedle ní se vrtěl na židli bratranec Biff. Na sobě měl oblek od Brooksů. Občas si přehodil nohu přes nohu a tvářil se nervózně, jako by sledoval napínavý zápas. Bylo zřejmé, že mu neuniklo ani slovo ze čtené závěti. Vedle něj se krčila jeho žena. Její obličej vypadal jako neprostupná maska, ale Pandora ji podezřívala, že za výrazem, kterému nebylo možné vytknout vůbec nic, se skrývá obyčejná prázdnota. Ze zkušenosti věděla, že Laurie neřekne ani slovo, maximálně zopakuje to, co si myslí její manžel. Strýc Jolley o ní tvrdil, že je to hloupá husa, s kterou by se unudil k smrti, kdyby s ní měl žít. Pandora nerada působila cynicky, ale v tomhle bodě se strýcem souhlasila.

Druhou řadu židlí obsadil strýc Monroe. Na první pohled úspěšný člověk, dobře živený, arogantní, samolibý, sobecký. Kouřil tlustý doutník – a to i přesto, že vedle sebe měl sestru Patience, která si u nosu přidržovala bílý kapesníček. Pandora se ušklíbla. Bratr jí to dělal naschvál, aby jí znepříjemnil život.

Bratranec Hank vypadal, jak by ze sebe právě svlékl sportovní dres. Měl tvář boxera a tělo samý sval. Jeho žena Meg s ním držela krok, pokud šlo o kondici. Když jeli na svatební cestu, vybrali si Apalačské pohoří a během deseti dnů prošli celou Apalačskou stezku. Strýc Jolley, když se o tom doslechl, si z nich dělal vtipy a ptal se, jestli provádějí strečink před milováním nebo po něm.

Pandora málem vyprskla smíchy. Rychle si přitiskla kapesník k ústům a kradmo se rozhlédla, jestli ji někdo neviděl. Její pohled zaletěl k bratranci Michaelovi. Technicky vzato bylo velmi těžké pojmenovat jejich příbuzenský vztah. Byl to bratranec / druhého

nebo třetího kolena? Ale stejně nešlo o pokrevní příbuzenství, takže bylo zbytečné tuhle otázku řešit. Michaelova matka se stala neteří strýce Jolleyho, když se jeho syn podruhé oženil.

Nikdy s Michaelem nevycházeli dobře, přestože Pandora věděla, že Michael patří ke strýcovým oblíbencům. Jenže pro Pandoru bylo všechno odbyté tím, že se Michael živí něčím tak podezřelým, jako je psaní televizních seriálů. Člověk, který tvoří něco tak povrchního a nutí sedět miliony diváků u televize jako přikovaných, místo aby dělali něco smysluplného, musí být podle Pandory ubožák. Parazit a materialista.

Pandoře zčervenaly tváře, jak jí rozčilením stoupl adrenalin. Jak někdo může marnit svůj talent a ještě se tvářit, že je všechno v pořádku, to nechápala. Jejich setkání se nikdy neobešlo bez toho, aby se posměšně nezmínila, jak se provinil proti svému talentu. Talent totiž považovala za něco posvátného, co by mělo být zakázáno znesvětit.

Spokojeně se zavrtěla na židli, jak mu to nandala. Michael si její pohrdání zaslouží. Co jiného může očekávat, když se navíc vezme v úvahu, že chodí se samými herečkami a modelkami. Bylo zřejmé, že od nich se intelektuálního povznesení nedočká. I tenhle závěr si nenechala nikdy pro sebe, a když se viděli posledně u strýce Jolleyho, s chutí ho dala k dobrému. Strýc Jolley se tenkrát chechtal tak, že málem spadnul ze židle.

Náhle její úsměv pohasl. Strýc Jolley už tu není.

Už se nebude smát jejím vtipům a ironickým poznámkám. Ale kdyby měla být upřímná, jediný člověk, který měl strýce rád a čas od času přijel strýce rozptýlit, byl kromě Pandory právě Michael Donahue.

Člověk by na něm nepoznal, jaký měl ke strýci vztah, kdyby se na něj díval právě teď, přemítala Pandora. Tvářil se lhostejně a téměř znuděně. Rty měl sevřené do úzké linky, vypadaly nepřístupně a arogantně, jako by měl pro celou sešlost jen pohrdání. Pandora uznávala, že Michael má opravdu hezká ústa. Skoda že se často neusmíval. Většinou pro ni měl zlomyslný úšklebek a jízlivý smích.

Strýc Jolley Pandoře předhazoval, že je to nejpohlednější mužský, který k němu kdy zavítal na návštěvu. To všechno v naději,

že upoutá její pozornost, protože by mu prý nic nedělalo větší radost, než kdyby je mohl dát dohromady. Pandora doufala, že pochopil, že si dělá plané naděje. Strýc začal místo toho používat méně nápadnou taktiku, Pandora však všechny jeho plány úspěšně mařila.

Michael měl vysokou a štíhlou postavu, úzký obličej a zřetelně vystupující lícni kosti. Strýci to zřejmě imponovalo, protože sám byl spíše menší a celý život poměrně zavalitý. Pandora uznávala, že Michael nevypadá špatně, a kdyby měla přiznat, co se jí na něm líbí nejvíc, byly by to jeho oči. Měly zvláštní výraz, který ji přitahoval a dráždil zároveň. Většinou se ale tvářil odtazitě a chladně.

Jako teď. Vypadal, jako by se vtělil do některého z hrdinů svých akčních seriálů – stál v dokonalém obleku, nedbale se ramenem opíral o stěnu a tvářil se, jako by do téhle společnosti nepatřil. Tmavé vlasy neměl uhlazené, zřejmě se neobtěžoval, aby si je , učesal, když přijel ve sportovním kabrioletu se staženou střechou. Vypadal znuděně a nezúčastněně, jako by v duchu plánoval, čím si zbytek dne zpestří.

Škoda že spolu nevycházíme lépe, pomyslela si Pandora. Ráda by si na strýce Jolleyho někdy zavzpomínala s někým, kdo měl pochopení pro jeho vrtochy.

Tyhle úvahy nikam nevedou, zarazila se. Marná naděje. Kdykoli se ocitneme vedle sebe, vždycky si clo pěti minut vjedeme do vlasů. Strýc Jolley, šklebící se na ni z obrazu, to moc dobře věděl.

S povzdechem se znovu vysmrkala a snažila se soustředit na čtení závěti. Fitzhugh četl něco tom, že odkaz patří velrybám. Nebo velrybářům?

Ještě hodinu a ukoušu se nudou k smrti, pomyslel si Michael a přešlápl netrpělivě na místě. Text závěti byl plný právnických obrátů a kliše. Michael si pro sebe povzdechl. Přijel sem z povinnosti, aby prokázal strýci poslední laskavost. I když to obnášelo, že musí vydržet dvě hodiny mezi hejnem supů a poslouchat zdlouhavé a nicneříkající právníkové pasáže. Až bude po všem, dá si pořádnou sklenku brandy. Strýc Jolley také dával přednost brandy před whisky.

Když byl Michael ještě dítě, jeho fantazie tvořila neuvěřitelné příběhy, pro které rodiče neměli pochopení. Jenom strýc tehdy poznal, že v něm něco je, a povzbuzoval ho, aby svůj talent pěstoval.

Při každé návštěvě ve Folley strýc nedočkavě vyžadoval, aby mu večer vyprávěl své příběhy. Nebýt strýce, možná by se z něho spisovatel nikdy nestal. Možná by seděl na nějakém nudném místě v bance, jak si to přál otec s matkou.

Proto nebylo pochyb o tom, co udělá, když dostal první Emmy za *Loganův případ*. Sedl na první letadlo a rovnou z Los Angeles se rozjel do Catskills za strýcem. Věnoval mu sošku a strýc si ji pyšně postavil do ložnice. Michael věděl, že ta soška je tam pořád – jen strýc už leží jinde.

Monotónní hlas notáře Fitzhuga ho rozčiloval a Michael dostal palčivou chuť na cigaretu. Byly to teprve dva dny, co se rozhodl skoncovat s kouřením. Právě prodělával ty nejhorší abstinenční příznaky. Potřeboval se něčím rozptýlit, a ne tady netrpělivě postávat. Zajít si na něco pikantního, co by zahnilo chuť. Třeba na krvavý steak.

Tihle lidi kolem ho rozčilovali. Všichni považovali strýce Jolleyho za bláznivého starce, který si vymýšlí zlomyslné kousky, jen aby si ukrátil nudu ve stáří. Pro ně to byl starý otrava, každý se mu raději vyhnul. Teď šlo ale o majetek v hodnotě sto padesáti milionů a výtky šly stranou. Strýc uložil peníze do akcií a obligací – a to bylo velmi rozumné a prozíravé. Každý byl připravený vychvalovat strýce do nebes – v případě že mu strýc odkázal zajímavou částku.

Michael si všiml, jak každý nenápadným pohledem hodnotí nábytek v knihovně a odhaduje, kolik by vynesl, kdyby se prodal. Staré kusy v georgiánském stylu by se zřejmě málokomu hodily do jeho současného vybavení a k životnímu stylu, zato byly na trhu starožitností vysoce likvidní. A hotové peníze jsou k nezaplacení. Jen Michael věděl, co pro strýce znamenaly jednotlivé kusy nábytku. Žil v tomhle domě padesát let, byla to součást jeho života, přestože jiný by nad těmi těžkými dubovými kusy mávl rukou a prohlásil, že je to nepraktické harampádí.

A co teprve obrovský masivní stůl dole v jídelně s těžkými židlemi, u kterého Michael tak rád sedával. Solidnost. Stabilita. To byly pojmy, které se mu vybavovaly, když přejížděl pohledem po vybavení místnosti.

Pochyboval, že by někdo z přítomných za posledních deset let zavítal do tohoto domu. Samozřejmě kromě Pandory, dodal si pro sebe nespokojeně. Ta jediná si našla cestu k srdci strýce Jolleyho a měla ho upřímně ráda. Proč zrovna ona?

Věnoval jí kradmý pohled. Seděla utrápeně se svěšenou hlavou. Michael si uvědomil, že je to poprvé, kdy ji vidí smutnou a nešťastnou. Zažil různé její nálady. Popichovala ho, urážela, posmívala se mu, krutě vtipkovala, každým gestem doháněla k zuřivosti, ale nikdy v něm neprobouzela soucit. Až právě teď. Kdyby podlehl instinktu, šel by za ní a konejšivě ji objal kolem ramen. Jak ji znal, zpražila by ho pohrdavým pohledem a štítivě se odtáhla.

Její neuvěřitelně modré oči byly lesklé, víčka načervenalá a napuchlá od pláče. Její vlasy vypadají, jako když vzplane oheň, pomyslel si. A prameny, které se divoce proplétají, zase připomínají šlehající plameny. Pandora je většinou nosila volně rozpuštěné, málokdy je spoutávala hřebenem nebo sponkou. Proč už si je dávno nenechala ztmavit, aby nepůsobily tak křiklavě, divil se. Její světlá, skoro bílá pleť tak vynikala ještě víc. Na nose měla několik pih, také je neskrývala mejkapem.

Michaela fascinovalo, jak prudce se Pandora liší od zbytku rodiny. Vypadala jako papoušek mezi vránami. Všichni byli v černém, jen ona si vzala světle modré šaty s dlouhým rukávem. Michael jí takový výběr schvaloval, na konvencích mu nesešlo. A navíc, ta barva jí neuvěřitelně slušela, přestože nahlas by to nikdy nepřiznal. Pandora nepotřebovala k zármutku černé šaty a bílé lilie, zármutek měla v srdci a Michael to zřetelně viděl.

Škoda že se pouštěli do křížku, pokaždé když se setkali. Pandora si nikdy nenechala pro sebe, co si myslí o jeho práci a způsobu života, a on jí nikdy nezapomněl vrátit všechny urážky. Jestliže mu vyčetla, že marní talent, on nezůstával pozadu. Byla přece nadaná umělkyně, která zahazuje talent tím, že vyrábí zbytečnosti pro výstřední butiky, místo aby využila toho, že vystudovala na univerzitě pedagogiku a získala titul magistra.

Ona mu říkala materialisto, on jí na oplátku idealistko. Ona mu nadávala do šovinistů a on se jí posmíval, že je pseudointelektuálka. Strýc seděl mezi nimi a ještě je popichoval, jako by měl z jejich

hádek radost. Nikdy se ale nepřikláníl výrazně na jednu, či druhou stranu. Pouštěl se spravedlivě do obou. Michael si uvědomoval, že s nikým jiným debatu o politice a společnosti tak vášnivě nevedl. I po tomhle se mu bude stýskat.

Pravda byla, že k nikomu z rodiny žádné silnější city neměl, výjimkou byl jen strýc. Dokonce ani na rodiče si často dlouho nevzpomněl. Otec byl kdesi v Evropě, tam se počtvrté oženil, a jeho matka – potřetí provdaná – žila usedle mezi smetánkou v Palm Springs. Oba nikdy nepochopili, proč se jejich syn rozhodl žít něčím tak bohémským, jako je psaní pro televizi.

Ale strýc mu rozuměl a vážil si jeho práce. A co bylo pro Michaela ještě významnější, strýci se to líbilo. Málokdy si nechal ujít, když televize vysílala jeho seriály.

Když zaslechl, jak Fitzhugh čte v závěti pasáž o tom, že strýc odkazuje nemalou částku na velryby, musel se usmát. To bylo strýci podobné. Dělat si vtipy ještě po smrti. Ale kdo se bude bavit? Ostatní pozůstali si mezi sebou pohoršené šeptali. A starý Jolley se už smát nemůže. Michael zvedl oči k obrovskému portrétu, který vévodil přední stěně knihovny. Strýc tvrdil, že poslední slovo bude mít vždycky on. Vyšlo ti to, ty starej lišák, pomyslel si Michael. Ale jednu maličkost jsi nedomyslel. Už se nikdy nedozvíš, jak to dopadlo...

„Mému synovi Carlsonovi...“ Tlumený šepot náhle utichl, když si Fitzhugh odkašlal, udělal pauzu a přejel osazenstvo knihovny rozpačitým pohledem. Také Pandora si všimla, že ostatní zpozorněli. Pasáž s drobnými odkazy zřejmě skončila, na řadě byly velké ryby. Fitzhugh poněkud zrozpáčitěl, „... jehož ehm – průměrnost mě přiváděla k úžasu celý život, zanechávám svou kompletní sbírku kouzel a triků v naději, že se u něj na stará kolena rozvine smysl pro humor.“

Pandora měla co dělat, aby nevyprskla smíchy, naštěstí jí opět dobře posloužil kapesník, který si přitiskla na ústa. Jedna nula pro strýce, pomyslela si se zadostiučiněním. Pochopila, že celý ten zdlouhavý úvod byl jen pouhou přehrou velké komedie. Na čí účet se budou bavit? Je možné, že by strýc odkázal většinu majetku Společnosti na potírání blbosti. Uměla si představit, že závěť

všechny přítomné veřejně znemožní a přivede k zuřivosti. Na nesnesitelného starce budou všichni hlasitě nadávat.

„Svému vnukovi Bradleymu a své pravnučce /. druhého manželství Lorraine odkazují přání všeho nejlepšího. Nic víc ode mě nepotřebují.“

Pandora zasykla. Tahle poznámka se týkala jejích rodičů. Večer jim zavolá a řekne, jak to probíhalo. Tenhle měsíc pobývali na Zanzibaru. Věděla, že je potěší, že si na ně starý Jolley v závěti aspoň vzpomněl. Vždyť se viděli naposled při jejich svatbě.

„Svému synovci Monroeovi, který si nechal zarámovat první dolar, který v životě vydělal, odkazují poslední dolar, který jsem vydělal já. Samozřejmě včetně rámečku.“ Fitzhugh četl dál a musel napínat hlas, aby překřičel sílící nesouhlasný šum. „Své neteři Patience odkazují chatu na Key Westu, aniž bych doufal, že dostane odvalu se tam někdy zajet podívat.“

Monroe zuřivě popotáhl z doutníku, zatímco Patience zděšením otevřela ústa dokořán.

„Svému prasynovci Biffovi odkazují sbírku sirek, a to s nadějí, že snad prostřednictvím této sbírky udělá díru do světa. Své hezounké praneteři Ginger, která má ráda stejně hezké věcičky, jako je sama, odkazují zrcadlo z ryzího stříbra, které prý používala samotná královna Marie Antoinetta. Svému prasynovci Hankovi odkazují sumu 3528 dolarů, což je částka, která, jak se domnívám, postačí k tomu, aby si mohl opatřit celoživotní zásobu pšeničných klíčků.“

Sum v místnosti v té chvíli vzrostl tak, že nebylo téměř slyšet. Zlost pomalu přecházela ve vřavu nadávek. Jolley mohl být spokojený. Dopadlo to, jak plánoval. Pandora se kradmo podívala na Michaela, ale to neměla dělat. Už se netvářil znuděně, usmíval se a v očích mu zlomyslně jiskřilo. Když se jejich pohledy střetly, Pandora konečně vyprskla smíchy. Zpražilo ji několik rozezlených pohledů.

Carlson vstal a jeho projev dal nový význam spojení ovládat vztek.

„Pane Fitzhughu,“ přerušil notáře, „omlouvám se, ale otcova závěť, to je výsměch nám všem. Jsem si jistý, že nebyl při smyslech, když tohle psal, ještě víc jsem si jistý, že soud moji námitku uzná a závěť zruší jako neplatnou.“

Fitzhugh si odkašlal, ale nenechal se zastrašit. „Pane McViei, chápu naprosto váš postoj k téhle záležitosti, ale zároveň vás musím ujistit, že když váš otec tuto závěť sepišoval, byl duševně naprosto /clráv a při smyslech. Je pravda, že jsem mu rozmlouval stylizaci některých pasáží, ale on si stál za svým. Přesto je tento dokument po právní stránce právoplatný a závazný. Samozřejmě máte právo to prodiskutovat s vaším právním zástupcem, ale nyní mi dovolte, abych dočetl zbytek závěti.“

„Kecy.“ Monroe opět vydatně zabafal z doutníku a všechny změřil zlostným pohledem. „Kecy,“ opakoval, zatímco mu Patience štěbetavým hláskem vysvětlovala, že takhle by mluvit neměl.

„Strýc Jolley na to měl právo,“ rozhodla se ho hájit nahlas Pandora. Už nemohla snést, jak se všichni rozčilují, jako by věděli nejlépe, jak naložit se strýcovým majetkem. Vlastně doufala, že se s nimi pořádně pohádá. To by jí na chvíli pomohlo zapomenout na zármutek. „Kdyby se rozhodl, že odkáže peníze Společnosti pro potírání blbosti, tak s tím nikdo nic nenadělá.“

„To se ti snadno řekne, drahá sestřenice,“ odsekl na to Biff. Oknem náhle pronikly prudké sluneční paprsky a ihned se odrazily od masivního zlatého náramku Biffových hodinek. „Co když ti ten starej hlazen odkázal klubko nití, aby sis mohla dál spokojeně navlékat ty své korálky?“

„Ještě tu sbírku sirek nemáš v kapse, tak se krot', ly starej rejpale,“ usadil ho Michael, aniž se obtěžoval opustit své místo v rohu. Nicméně se k němu otočily všechny tváře. „Pozor, abys potom něco nezapálil.“

„Nechte ho to dočíst, lidi,“ ozvala se Ginger nesměle. Jediná se tvářila spokojená s tím, co jí strýc odkázal. Marie Antoinetta, honilo se jí hlavou. No tohle! Až zrcadlo uvidí její známí!

„Poslední dva odkazy jsou spojené,“ ozval se Fitzhugh dřív, než ho stačil někdo další přerušit. „A poněkud neortodoxní.“

„Celý tenhle dokument je neortodoxní,“ odsekl rozčileně Carlson. Ostatní vehementně přitakávali.

Pandora si uvědomila, proč se vždycky raději rodinným sešlostem vyhýbala. Nudily ji k smrti. Schválně si přitiskla ruku k ústům a předstírala, že musí potlačit zívnutí.

„Mohli bychom pokračovat, pane Fitzhugh, než se naše rodina totálně znemožní?“

Nebyla si tím jistá, ale vsadila by se, že zahlédla v notářových očích souhlas. „Pan McVie sepsal tuhle pasáž vlastními slovy,“ pokračoval Fitzhugh. Nato se odmlčel, snad pro efekt, snad aby si dodal odvalu. „Pandoře McVieové a Michaelu Donahueovi,“ přečetl. „Dvěma členům rodiny, kteří mi dělali největší radost, tím jak se dívali na život, a za to, že občas přijeli pobavit starého muže a zasmát se jeho vtipům, odkazují veškerý zbytek svého jmění, veškeré finanční účty, obligace, akcie, podílové listy, veškerý movitý i osobní majetek, a to z celého srdce. Sdílejte ho rovným dílem.“

Pandora neslyšela výbuch, který následoval. Vzduchem litaly silné výrazy, ona však ohromeně vstala a celá zrudlá prohlásila: „Něco takového nemůžu přijmout.“ Namířila si to k notáři. Ten odvracel útoky z jiných stran a její námitka ho zaskočila. „Nevím, co bych si s tolika penězi počala,“ pokračovala rozhorleně Pandora. „Tolik peněz by zničilo celý můj život.“ Mávla rukou k papíru, který držel notář v ruce. „Proč se mě strýc nezeptal, jestli o to, stojím?“

„Slečno McVieová...“

Než mohl notář cokoli odpovědět, otočila se k Michaelovi: „Nech si to všechno ty. Ty víš, jak s tím naložit. Koupíš si v New Yorku hotel, byt v Los Angeles, klub v Chicagu a letadlo, abys mohl létat sem a lam, mně je to fuk.“

Michael nehnul ani brvou a zastrčil ruku ležérně do kapsy u kalhot. „Vážím si tak velkorysé nabídky, sestřenice, ale nechrne dočíst pana Fitzhuga, než se lotálně znemožníš ty.“

Pandora se zprudka nadechla a zpražila ho pohledem. Ocitli se tak blízko, že by mu mohla vyškrábat oči, kdyby podlehla okamžitému nutkání. Místo aby vybuchla, zhluboka se nadechla, jak ji to učili v dětství, když se potřebovala rychle uklidnit. „Já ty peníze nechci,“ trvala na svém.

„To jsme už slyšeli.“ Michael zvedl obočí a pobaveně si ji prohlížel. Tenhle postoj ji dokázal rozzuřit ještě víc než chladné pohrdání. „Tvoji příbuzní žasnou, jakou show jsi jim tu sehrála.“

Žádná jiná poznámka by ji nedokázala zchladit neinněji. Dotčeně zvedla bradu a tiše zasykla: „Tak dobře.“ Otočila se k publiku.

„Omlouvám se za vyrušení. Prosím pana Fitzhuga, aby závěť dočetl.“

Notář si dával na čas. Najednou zjistil, že si naléhavě potřebuje vyčistit brýle, a začal je důkladně otírat bavlněným kapesníkem. Když tenhle dokument s Jolleyem sepisoval, dobře tušil, že přijde den, kdy bude muset čelit rozvášněnému přibuzenstvu. Varoval Jolleyho, co z toho může vzejít, domlouval mu, poukazoval na absurdnost případu, všechno marně. Když si Jolley nedal říct, udělal aspoň všechno pro to, aby po právní stránce nemohl závěť nikdo napadnout.

„Odkazuji jim všechno,“ pokračoval po chvíli ve čtení, „hotové peníze, které jsou pohodlné, akcie a obligace, které jsou nutné, ale nudné, kontakty na obchodní kruhy, které jsou zajímavé, ale můžou stáhnout člověka ke dnu. A můj dům a všechno v něm, což je pro mě nejdůležitější, neboť jsou v něm ukryté všechny mé vzpomínky a vlastně celý život. Odkazuji to Pandoře a Michaelovi, protože tomu rozumějí a váží si toho. Odkazuji jim to, i přesto že jim to nemusí být příjemné a milé, ale nemám v rodině nikoho jiného, komu bych to mohl odkázat. Co patřilo za života mně, bude od nynějška patřit Pandoře a Michaelovi, protože skrz ně budu žít dál. Je to jediné, co od nich na oplátku žádám.“

Michael se na ni kradmo pousmál. „Teď přijde to hlavní,“ zašeptal.

„Počínaje nejpozději týdnem po přečtení této závěti se ale oba nastěhují do tohoto domu, budou zde žít společně přesně šest měsíců, aniž by se jeden nebo druhý vzdálil na víc jak dvě noci. Po této šestiměsíční lhůtě jim bude celý majetek náležet bezpodmínečně, výhradně a budou mít plné právo s ním jakkoli nakládat společně a rovným dílem.“

Pokud jeden z nich nebude souhlasit s tímto ustanovením, nebo poruší podmínky během lhůty šesti měsíců, celý majetek bude rovným dílem rozdělen mezi všechny mé žijící příbuzné a Společnost pro výzkum masožravých rostlin. Máte mé požehnání, děti moje. Doufám, že mě, starého mrtvého muže, nezklamete.“

Několik dlouhých vteřin bylo naprosté ticho. Fitzhugh toho využil a začal rovnat papíry na hromádku.

„Lišák,“ zašeptal Michael uznale. Takhle nám nezůstalo příliš na vybranou, pomyslel si. Tušil, že co nevidět vypukne poprask, proto vzal Pandoru za ruku a vytáhl ji z knihovny ven, aby si mohli v klidu promluvit. Zavedl ji do salonku, kterých bylo po domě roztroušeno nespočet. Než za nimi zavřel dveře, zaslechli první výkřiky nesouhlasu.

Pandora vytáhla z kabelky další kapesník, kýchl a svalila se do křesla. Byla ohromená, příliš vyvedená z míry, aby se na to dívala s humorem.

„Tak co teď?“ vydechla.

Michael sáhl automaticky do kapsy u saka pro balíček cigaret. Vzápětí si uvědomil, že už nekouří. Bezradně svěsil ruku. „Měli bychom si to důkladně rozmyslet,“ prohlásil diplomaticky.

Pandora mu věnovala dlouhý přímý pohled, který tak spolehlivě fungoval na většinu mužů, ale Michael před ním neuhnul. Posadil se naproti ní a její tázavý pohled opětoval.

„Myslela jsem to vážně. Nestojím o ty peníze. Až se majetek rozdělí, vypořádá s ostatními dědici a zaplatí daně, pořád ještě zbývá na každého z nás padesát milionů.“ Obrátila oči v sloup. „To je přece nesmysl. O tolik peněz nestojím.“

„Tohle Jolley říkal taky,“ řekl Michael. Každá jeho zmínka o strýci v ní probudila další smutek.

„Říkal, že je má na hraní. Jenže pokaždé když si s nimi pohrál, vydělal další balík.“ Pandora cítila, že nevydrží na místě. Vstala a nervózně zamířila k oknu. „Kdyby mi odkázal sto tisíc, byla bych naprosto spokojená, ale takhle? Mám pocit, že mě tolik peněz udusí.“

„Tolik jich zase není. Můžeš je věnovat na charitu, když budeš chtít.“

Pandora se k němu překvapeně otočila. „Tobě nedělá problémy přijmout tolik peněz, že ne?“

Michaela podráždilo, jak se přitom zatvářila. Jako by se třásl nedočkavostí, kdy se bude moct prohrabovat balíkem peněz. „Nejsem jako ty, Pandoro, nepohrdám penězi ze zásady, jsem praktický a vyrůstal jsem v rodině, kde se o penězích mluvilo, ale málokdy jsme je měli v ruce.“

Pandora pokrčila rameny, o jeho rodičích toho mnoho nevěděla – jen to že existují. „Tak si vezmi všechno.“

Michael vzal ze stolku malé skleněné modré vajíčko a začal si ho přehazovat v dlaních. Bylo studené a hladké – možná mělo hodnotu několika set dolarů. „Jenže takhle to Jolley nechtěl,“ připomněl jí.

Pandora k němu zamířila a vyškubla mu vajíčko z ruky. „Já vím, o co mu jde. Chce, abychom se vzali a žili šťastně až do konce života. Ráda bych mu dopřála potěšení vidět, že se jeho záměry vyplnily, ale –“ hodila mu vajíčko zpátky „– ale takový mučedník zase nejsem. Kromě toho, nejsi zasnoubený s nějakou tanečnicí?“

Michael vajíčko raději zase položil na stolek, než dostane chuť ho po ní hodit. „To je zvláštní, nad televizí ohruňuješ nos, na to jsi příliš velká intelektuálka, ale číst drby ti nevadí.“

„Já zbožňuju drby, když se týkají tebe.“

Michael se zasmál. „Dobrá, odložme meče na chvíli stranou a promluvme si rozumně. Nejsem zasnoubený s nikým, takže mi nic nebrání, abych splnil strýcovu podmínku. Ostatně nejde o to, abychom se vzali, v podmínce odkazu je, že tu budeme půl roku žít pod jednou střechou.“

Pandora k němu zvedla tázavě oči. Projelo jí zklamání – ale proč? Nikdy spolu nevycházeli úplně ideálně, ale musela uznat, že na Michaelovi něco je, jinak by si ho strýc tolik neoblíbil. „Takže ty o to opravdu stojíš?“ nemohla uvěřit.

Michael vstal a rozčileně k ní zamířil. Pak se ale zarazil. Pandora se nikdy nenechala zastrašit. Na ni platily jiné metody. „Mysli si, co chceš,“ řekl, když se ovládl. „Ty o peníze nestojíš, dobře. Nechrne to chvíli stranou a uvažujme jinak. Chceš se dívat zpovzdálí, jak se ta smečka popere o strýcovy peníze? Jak rozprodávají tenhle dům? Nebo jak se v něm usadí pár šílených botaniků a bude tu pěstovat ty své masožravé potvory? Pro strýce tenhle dům něco znamenal. Byl to celý jeho život. Měl jsem dojem, že tobě se taky líbí.“

„To ano.“ Michael má pravdu. Ostatní by neváhali a dům prodali – a spolu s ním i všechno v něm. Jak by skončil, to si uměla představit. Nezůstal by lumen na kameni. Nějaký zazobaný producent by ho nechal zrekonstruovat tak, že by ho nikdo nepoznal. Deset koupelen, bazén na zahradě...

„Je ti jasné, že s námi strýc i po smrti manipuluje?“ upozornila ho.

Michael zvedl pobaveně obočí.

„Tebe to překvapuje?“

„Ne.“ Pandora se ušklíbala a rozhlédla kolem. Pohle všechno by mělo přijít nazmar, pomyslela si k lesle. Zamířila opět k oknu. Slunce už začalo opět svítit a v okně vyrobeném ze silného nerovného skla vytvářelo fantastické duhové odlesky. Zároveň rozvířilo její vlasy. Michael se na ni zadíval s obdivem. I': indora by vypadala na televizní obrazovce skvěle, li via zajímavý typ. Měla skvělé držení těla, pleť, rudé vlasy, to všechno by dokázala obrazovka prodat. Kamera by jí přidala dvě tři kila, ale to by její štíhlé postavě nevadilo. A její vlasy, ty by nebyly na obrazovce k přehlédnutí, přestože by se trochu ztmavily, /ilímco v reálu vypadaly, jako by si je schválně obarvila na tak ostře rudý odstín.

Ale to teď nebyla jeho hlavní starost – důležité bylo, to se teď honí Pandoře hlavou. Potřeboval znát její úvahy, aby je mohl nasměrovat. Peníze mu byly ukradené, ale nemohl se smířit s představou, jak se příbuzenstvo vrhne na všechno, co Jolley s láskou budoval, jako hejno supů. Musí přimět Pandoru změnit názor. Za každou cenu, i kdyby měl použít nefér zbraně. A možná to nebude tak nezajímavé.

Miliony dolarů. Pandora v duchu ohrnula pohrdavě nos. Tolik peněz pro jednoho člověka je zbytečné. Tolik peněz, to by znamenalo neustálé starosti, co s nimi počít, jak je zaopatřit. Akcie, obligace, podílové listy, sotva na to pomyslela, začala ji brnět hlava. Otrava! Peníze ničí charakter. Ztratila by tvůrčí svobodu. Zabralo by to spoustu času, který by chtěla věnovat své práci. Nepotřebuje je. Dává přednost jednoduššímu způsobu života. Koneckonců její byt na Manhattanu není vůbec primitivní.

Nikdy se nemusela starat o peníze, a to jí vyhovovalo. Pandora zastávala názor, že jakmile člověk přesáhne určitou hranici příjmu, začnou být peníze na obtíž. Ovládnou ho a změní, dřív než si to uvědomí. Pandora chtěla zůstat pořád stejná. Ideální je, když má člověk příjem, který dokáže uspokojit jeho nároky na životní standard. Pandora měla dojem, že svého cíle brzo dosáhne.

Pravdou ale bylo, že finanční polštář v hodnotě několika desítek tisíc dolarů by jí výrazně usnadnil život. Nemusela by brát zakázky, kdy bylo nutné přizpůsobovat se vkusu klienta. Peníze navíc by jí zajistily větší uměleckou svobodu. Mohla by žít standardem, o jakém snila, aniž by zruinovala své bankovní konto.

Pandora si povzddechla. Kritika přijímala její práci uznáním, ale její pověst byla omezena na New York, přesněji na Manhattan. Za jeho hranicemi už o ní věděl málokdo, nebo ji považovali za příliš výstřední. Fakt, že musela často tvořit šperky, které odpovídaly módním směrům a poptávce, ji rozčiloval. Mít za zády tučné konto, situace by se mohla výrazně změnit...

Pandora se na sebe rozzlobila. Na to co myslím? Přece se nesnížím k takovému kompromisu? Už uvažuji stejně pragmaticky jako Michael. To bych raději umřela. Být jako on, prodávat svůj talent a ještě na to být pyšná, to nikdy! Ale nejde o Michaela. Jde o strýce. Ten to tak chce. Má pro to dii vod.

Pandora cítila, že ji začíná opět bolet hlava. Najít

1 ešení, to znamenalo hledat cestu bludištěm otázek

i odpovědí. Strýc rébusy a hlavolamy miloval. Sestavil tuhle partii jako šachovou hru, je tedy třeba dobře zvážit každý tah.

Zaprvé, Pandora nikdy nežila s mužem pod jednou střechou. Naprosto úmyslně. Měla ráda, když ji nikdo neomezoval, ani v časovém harmonogramu, nu v prostoru. Nebylo to proto, že se nechtěla dělit o věci, ale vadilo jí, že by se musela dělit o svůj život. Pokud bude souhlasit s Michaelovým návrhem, tohle bude znamenat první překážku.

Zadruhé musela připustit, že Michael je velmi

ii raktivní muž. Natolik atraktivní, aby ji jako ženu načal přitahovat, nebo aspoň zneklidňovat. A to bude nepříjemné. Zároveň ale věděla, že ho dokáže snadno rozčílit. Pobaveně si připomněla, jak je snadné Michaela vyvést z míry. Stačilo zmáčkнуть to správné tlačítko. Vždycky byla pyšná na to, že

ním dokáže manipulovat. Ne vždycky to šlo snadno, protože Michael dokázal její intriky prohlednout. Q to byla hra zajímavější. Zároveň bylo nutné si připomenout, že spolu nikdy nestrávili delší dobu jak týden. A nikdy ne sami dva.

Zatřetí tu byl ten nejpodstatnější argument. Strýc byl její nejbližší přítel. Jak by ospravedlnila sama před sebou, že mu odmítla splnit jeho poslední přání? Nebo spíš poslední žert.

Šest měsíců. Zarazila se a zvedla oči k Michaelovi. Viděla, že ji pozorně sleduje. Šest měsíců se zdá jako velmi dlouhá doba, zvlášť když člověk musí dělat něco, do čeho se mu nechce. Existuje jediná možnost, jak si ji zkrátit. Udělat si z toho zábavu.

„Řekni mi, bratrance, jak spolu můžeme vydržet pod jednou střechou, aniž bychom si šli po krku?“

„Těžko.“

Michael se vytasil s odpovědí bez váhání. Pandora se tomu zasmála. „Byla by to asi hrozná nuda, kdybychom měli žít jako civilizovaní lidé, nemyslíš? Potřebuju tři dny, abych si vyřídila potřebné věci a přestěhovala si věci. Maximálně čtyři.“

„Výborně.“ Michael cítil, jak se celý uvolnil, teprve když napětí povolilo. Uvědomil si, že se celou dobu připravoval na to, že Pandora nabídku nepřijme. Zároveň ho překvapilo, proč mu na tom tolik záleží. Místo toho jí podal ruku. „Takže platí?“

Pandora mu vložila ruku do nastavené dlaně. „Platí,“ řekla, trochu zaskočená tím, že jeho ruka nebyla na dotek tak měkká, jak si představovala. Naopak byla tvrdá a mozolnatá, jako by fyzicky pracoval. Jak je to možné? Vždyť celé dny jen sedí za strojem a píše. Možná na mě v příštích měsících čekají mnohá překvapení, uvědomila si.

„Půjdeme to oznámit ostatním, abychom neprodlužovali jejich nejistotu?“ navrhl Michael a posměšně se ušklíbl.

„Co když nás budou chtít zavraždit?“

Michael se na ni spiklenecky usmál. „To si piš.“

I vař se otráveně, abys je ještě víc nerozčilila.“

Když vyšli ven, zjistili, že část příbuzných se přesunula na chodbu, kde netrpělivě očekávali jejich rozhodnutí. Mezitím vypukla ostrá hádka. Jako Vždycky, když se sejdou dohromady, pomyslela si Pandora.

Zaslechla, jak se Biff pošklebuje Hankovi. „Ty bys rozházel prachy ve fitnessu, nakoupil bys hromady činek a tuny mrkvového džusu. Já jediný vím, jak se má s penězi zacházet.“

„Prohrát na dostizích,“ odfrknul si Monroe a vyfoukl hustý oblak doutníkového dýmu ke stropu. Investovat. Jinak to spolknou daně.“

„A ty by sis měl zaplatit kurs mluvení v celých větách,“ posmíval se mu Carlson, který se náhle vynořil z oblaku kouře. Nervózně pošukoval kravatou a v koutku oka mu viditelně cukalo. „Já jsem jeho syn. Je na mně, abych napadl závět' a dokázal, že je neplatná.“

Pandora se mezi ně rozhořčeně vmísila. „Strýc Jolley byl schopnější než vy všichni dohromady. Kdyby vám chtěl něco odkázat, tak vám to odkázal, je nesmysl dokazovat opak.“

Cliff si pohrával v ruce s plochým zlatým pouzdrém na cigarety. „Zdá se, že naše Pandora změnila ni dědictví názor. Jak se ti to podařilo, kamaráde?“

Michael položil Pandoře ruku na rameno a jemně ho stiskl, dřív než stačila vyletět. „Rád by ses viděl na mém místě, je to tak, bratrance?“

„Já myslím, že takhle je to spravedlivé,“ vložila se mezi ně Hankova žena a upřímně oběma pogratovala. „Dům je to pěkný, ale chybí tady posilovna. Měli byste o tom uvažovat. Neuškodí vám, když si trochu protáhnete tělo. Pojd'me, Hanku,“ řekla a táhla ho pryč.

Hank se nezmohl na odpor a nechal se odvléct. Bylo vidět, jak se pod látkou obleku napínají vypracované svaly.

„Ten má svaly snad i na mozku,“ poznamenal Carlson zřetelně otráveně. „Pojd'me také, Mono,“ obrátil se na manželku. Než se k nim otočil zády, zpražil je významným pohledem. „Ještě jsem neřekl poslední slovo,“ dodal povinně.

Pandora mu věnovala ten nejsladší úsměv. „Šťastnou cestu domů.“

„Počkáme si, až závět' potvrdí soud,“ dodal Monroe a odklátil se za ostatními.

Patience rozhodila rukama. „Key West, ježíšikriste! Nikdy jsem nebyla dál jak na Palm Beach. Co ho to napadlo?“

„Michaeli!“ Ginger zamrkala řasami a položila mu ruku na rameno. „Kdy myslíš, že bych mohla dostat to zrcadlo?“

Michael se k ní obrátil. Ginger měla dokonale tvarovaný obličej, jemné pravidelné rysy a oči modré jako oceán. Díkybohu, že si starý

Jolley neusmyslel uvěznit mě tu na šest měsíců se sestřenicí Ginger, pomyslel si s úlevou. „Jsem si jistý, že pan Fitzhugh se o to postará, jakmile to bude možné.“

„Kde vězíš, Ginger?“ ozval se Biff a vrátil se. „Jestli chceš odvézt na letiště, tak se nezdržuj.“ Nabídl Ginger rámě a na Pandoru se usmál. „Pokud jde o mě, jsem v klidu, protože vás oba dobře znám. Vy spolu nevydržíte ani týden, natož půl roku,“ předpovídal. Důvěrně se naklonil k Michaelovi. „Mezi námi, kamaráde, je to dračice, dej si na ni pozor.“ „Být sebou, tak si tak jistý nejsem, že ti něco kápné,“ varoval ho Michael. „Zapomínáš, že jsme oba tvrdohlaví. Vydržíme tu spolu, i kdyby nás to mělo stát zdravý rozum, takovou radost ti neuděláme.“ Sebejistě se usmál a Biff viditelně zneklidněl.

„Ještě se uvidí, kdo tuhle hru vyhraje,“ zahrozil a obrátil se ke dveřím. Pandora sledovala jeho ženu. Dostála své pověsti. Za celé odpoledne neřekla ani slovo.

„Biffe,“ zaslechli ještě Ginger, než zašli za dveře, „co si počneš s tolika sirkami?“

„Spálí za sebou mosty,“ zašeptala si pro sebe Pandora. Ustaraně se podívala na Michaela. „Já vím, že mezi námi nebylo moc citu, ale mám obavy, že teď nezbyl vůbec žádný.“

„Vadí ti, že se na nás teď dívají jako na úhlavního nepřítele?“

Pandora pokrčila rameny a zamyšleně upravovala mže ve váze. Po chvíli zvedla hlavu a změřila si ho vyzývavým pohledem. „Když šlo o tebe, nikdy mi nevadilo, že se k sobě chováme jako kočka a pes. To je zvláštní, nemyslíš?“

„Jolley vždycky tvrdil, že jsme si víc podobní, než se nám zdá.“

„Vážně?“ Povýšeně zvedla obočí. „V tom případě l ním opět nesouhlasím. My dva, Michaeli, nemáme \ íibec nic společného.“

„Třeba se během půl roku ukáže, že to není pravda.“ Michael se ušklíbl a zvedl varovně prst. „Představ si, že by tě tu Jolley uvěznil s Biffem.“

Pandora vyprskla smíchy. „To bych to radši přenechala těm masožravým kytkám.“

Michael se ušklíbl. „To mi lichotí.“

„Tak jsem to nemyslela.“

Pandora si s překvapením uvědomila, že se z nich během chvilky stali spojenci, nebo téměř spiklenci. Bylo to zvláštní dívat se mu bez obav do očí a necítit potřebu ho provokovat. „Chtěla jsem říct, že jediný rozdíl mezi tebou a Biffem je v tom, že s ním bych se ukousala nudou k smrti.“

„Tak to stačí. Nesmíš to s lichotkami přehánět,“ řekl Michael a záhadně se pousmál. Vztáhl k ní ruku a přejel jí po tváři. Byla bledá, ale konečně se na ní objevily stopy barvy. „Tohle ti můžu slíbit, Pandoro. Během půl roku se může stát ledacos, ale nudit se určitě nebudeme.“

Byl to zvláštní pocit, cítit jeho dlaň na své tváři. Ale dotek ji neuklidňoval, to bylo jisté. Měla bych si připomenout, že Michaela jako žena nezajímám, ale kdyby zjistil, že nade mnou může získat moc, jeho egu by to nesmírně zalichotilo. Musím být na pozoru. „Ještě jsem nepřišla na to, proč ses rozhodl pustit se do tohoto podniku, ale já ti na rovinu říkám, že to dělám čistě jen z vděčnosti k strýci Jolleymu. A stěhování pro mě není problém.“

„Pro mě taky ne. Já můžu psát kdekoli.“

Pandora vytáhla z vázy jednu růži. „Až na to, že nechápu, jak můžeš tomu škrábání říkat psaní.“

„Stejně snadno jako ty říkáš svým drátkům umění.“

Do tváří se jí vrátila barva a Michael se zaradoval. Všechno bylo jako za starých časů. „Ty nepoznáš, co je skutečné umění, ani kdyby tě praštilo do nosu. Moje šperky vyjadřují emoce.“

Michael se zatvářil zvědavě. „A kolik dneska takové emoce vynášejí?“

„Ty bys to měl vědět nejlépe, když nakupuješ cetky těm svým modelkám.“ Pandora cítila, že na ni jde kýchnutí. Honem vytáhla kapesník a schovala do něj nos, než přišla rána. Když se vzpamatovala, dodala: „Většina holek, s kterými chodíš, nosí svoji cenu na klopě.“

Michael se ušklíbl.

„Myslel jsem, že se bavíme o práci.“

„Moji práci budou lidi obdivovat ještě za sto let, ale tvoji přeruší každá reklamní pauza. A navíc –“

„Pardon.“

Ve dveřích knihovny se objevil notář Fitzhugh. Viditelně se mu ulevilo, že se většina McVieova klanu dala na odchod. Doufal, že co nevidět horké odpoledne spláchne kapkou něčeho ostřejšího.

„Mám tomu rozumět tak, že oba na podmínky závěti přistupujete?“

Šest měsíců, pomyslela si Pandora. To bude dlouhá, předlouhá zima.

Šest měsíců, pomyslel si Michael. Až v dubnu vykvete na zahradě první narcis, nechá ho pozlatit.

„Od příštího pondělí můžete začít odpočítávat lhůtu,“ řekl notáři. „Je to tak, sestřenice?“

Pandora pevně přikývla. „Dohodnuto.“

DRUHÁ KAPITOLA

Z Manhattanu vedla do Catskills příjemná cesta podél řeky Hudson. Pandora si vychutnávala podzimní krajinu hýřícími teplými barvami. Měla dost času, aby se uvolnila a uklidnila. Málokdy podnikala něco proti své vůli, uchýlit se na půl roku do Folley nebylo její pravé přání. Za to mohl strýc Jolley.

Dobře ji odhadl. Věděl, že nakonec na podmínku přistoupí. Ne pro peníze. Natolik ji znal, aby se bláhově domníval, že ji vláká do tak absurdního plánu na peníze. Zato věděl, co pro ni dům znamená a že bude chtít zabránit, aby se dostal do cizích rukou. Nachytal ji na tradici.

Což obnášelo, že se na půl roku odstěhuje z Manhattanu. Jistě, nebylo to tak daleko, aby sem nemohla na pár hodin zajet, ale nebylo to stejné, jako když člověk žije uprostřed toho dění. A to na New Yorku milovala – pocit, že žije uprostřed vesmíru. Stejně tak se ale těšila na dlouhé tiché víkendy v Jolley Folley.

Tak ji rodiče vychovali. Aby vychutnávala a využívala na maximum každé prostředí, v kterém se ocitla. Než bylo Pandoře patnáct, procestovala s nimi půlku světa. Navštívila víc jak třicet zemí, poznala suši v Tokiu, toulala se močály v Cornwallu, smlouvala v tureckém bazaru. Vystřídala se u ní ladka domácích učitelů, kteří cestovali s nimi. Pokud dobře počítala, strávila v lavici ve skutečně školí maximálně dva roky.

Exotické dětství roztoulané po světě jí dalo hodně. Naučila se toleranci, obdivovala všechno jiné, ať šlo o různé národy, kuchyně či kulturu. A to, že poznala tolik různých zemí, procestovala podivuhodné krajiny, kupodivu v ní probudilo touhu po domově, najít místo, kde bude mít pocit, že tam patří, že se **má** kam vrátit.

Zatímco její rodiče pátrali s perem v ruce po zvláštnostech naší planety, Pandoře chyběl pevný bod. Kde je její domov? Tenhle rok v Mexiku, příští v Aténách. Rodiče psali článek za článkem, knihu **za** knihou, ale Pandora potřebovala kořeny. Časem přišla na to, že si je musí najít sama.

Vybrala si New York a jistým způsobem i Jolley's Folley.

Nyní, protože strýc a jeho dům se stal jejím pevným bodem, souhlasila s tím, že prožije půl roku pod jednou střechou s mužem, o kterém byla skálopevně přesvědčená, že ho nemůže ani vystát. Na oplátku za to zdědí majetek, o který v podstatě nestojí. Život se ubírá zvláštními cestami, pomyslela si toho dne už mnohokrát.

Tohle je vrcholný kousek strýce Jolleyho, musela uznat, zatímco se dívala, jak se v dálce zvětšují obrysy rozvětveného domu. Dobrá, první krok ti vyšel, ale to ještě neznamená, že si Michaela uváží kolem krku, dodala si pro sebe pohrdavě se ušklíbla.

Přesto by se cítila jistěji, kdyby věděla něco víc o motivech, které přiměly Michaela, aby přistoupil **na** podmínky závěti. Lákaají ho tolik strýcovy milionv, nebo to udělal z vděčnosti k němu? Pandora věděla, že jeho seriál *Loganův případ* se ocitl už ve čtvrtém roce vysílání. Byl to úspěch, který ho musel finančně dobře zajistit. Kromě toho měl i jiné lukrativní zakázky z televize. Ale jak už Pandora poznala, peníze samotné nejsou vždycky tím pravým lákadlem. Carlson měl peněz, že by je nespočítal, a přesto se chystal

poprat o další balík. Určitě už podnikl kroky, jak právně napadnout závěť.

To jí ale starosti nedělalo. Věděla, že strýc Jolley měl ve zvyku dělat věci důkladně a na notáře Fitzhughu bylo spolehnutí. To, co sepsal on, tam se skulina nenajde.

Starosti jí dělal jedině Michael. Vždycky měla pocit, že je snadno prohlédnutelný, teď už si tak jistá nebyla.

Cítila, že se nechala vlákat do pasti, a přistihla se, že na něj v posledních dnech myslí až příliš často. Spojenec nebo nepřítel, přemítala stále dokola. Ať tak či onak bude s ním muset příštích šest měsíců žít. Nebo přesněji blízko něho. Doufala, že dům bude pro ně dost velký.

Když dorazila k hlavnímu vchodu, cítila se unavená. Opět se ozvala přetrvávající bolest hlavy z nachlazení. Většinu svých věcí a materiál poslala už den předem, přesto měla v autě ještě další tři kufry věcí. Byly těžké. Rozhodla se, že je odnese po jednom do staré haly v Jolley Folley.

Strýc nechal dům postavit, když mu bylo čtyřicet, takže nyní byl víc jak půl století starý. Dost na to, aby získal potřebnou patinu. Byl neuvěřitelně rozvětvený, jako by se architekt nedokázal rozhodnout, na kterou stranu bude stavět. Pokud byla pravda to, co strýc tvrdil, cílem bylo dům neustále zvětšovat podle potřeb rodiny. Možná ho víc zajímal proces stavby, tvoření, než samotný výsledek.

A ten působil impozantně. Kdyby dům neměl křídla, bylo by to docela obyčejné sídlo ve stylu konce devatenáctého století. Ale křídla přidala domu na rozmanitosti a pestrosti. Všude byl samý roh, hrana, věžička, kulaté venkovní schodiště. Dům nemel žádnou symetrii, ale vypadal pevně a solidně jako kámen, z kterého byl postaven.

Některá okna byla úzká a vysoká, jiná prosklená olověnými sklíčky, jiná široká připomínající francouzská okna. Strýc Jolley pořád měnil svoji představu a podle toho dům vypadal jako směsice všech možných stylů. I když tím – zcela absurdně – vytvořil vlastní osobitý styl.

Kámen pocházel z jeho kamenolomu, dřevo z jeho lesů a z jeho pily. Když se strýc rozhodl, že si postaví dům, založil kvůli tomu

vlastní stavební firmu. Nvní se jmenovala *McVie Construction* a objemem výroby to byla pátá největší stavební společnost ve Spojených státech.

Až teprve teď jí došlo, že jí patří polovina strýcova podílu i v téhle firmě. Kromě toho vlastnila akcie v dalších továrnách, které vyráběly všechno možné Od dětského olejčku počínaje, mlýnskými stroji konče. Pandora zvedla kufr a zařala svaly. Co mně **to** proboha napadlo, začala si náhle vyčítat.

Z okna v prvním patře ji pozoroval Michael. Pandora na sobě měla pohodlné široké sako a kalhoty. Vítr povlával s rozepnutými cípy. Už nevypadala tak hledá a bez krve jako před pár dny, působila rezignovaně, ale odhodlaně. Aspoň tohle. Jinak by byl v pokušení ji utěšovat a Pandora by se mu jistě vysmála.“ Jenom vědomí, že projevit soucit ženě, jako je Pandora, se může stát osudnou chybou, mu zabránilo v tom, aby se zesměšnil.

Znal ji od dětství a považoval ji za rozmazlené zhýčkané dítě. Často se nevidali, protože trávila dlouhé měsíce v cizině s rodiči na jejich žurnalistických safari, stačilo to však k tomu, aby se mezi nimi vyvinula vzájemná nelibost až nevraživost. Pandora měla podle Michaela jedinou dobrou vlastnost. Měla ráda strýce Jolleyho. A nejen to, uznával nyní, byla mnohem lidštější, upřímnější a opravdovější než zbytek jejich příbuzných.

Bude to ale stačit k tomu, aby spolu vydrželi půl roku?

Bývaly doby, jak si vzpomínal, kdy k ní cosi cítil... něco se v něm probouzelo, když ji viděl. Ale to bylo v pozdní pubertě, mávl nad tím rukou. To nic neznamená. Fakt je, že Pandora byla úplně jiná než dívky, které znal. Byla všechno jen ne obyčejná, fádňá a nudná. Michaelův vkus se možná také změnil. Nyní si potrpěl na typy mnohem jemnější, méně výstřední, zato víc elegantní a ženské. Hlavně když neměly tak špičatý jazyk jako Pandora.

Michael si zařizoval pracovnu, ale když viděl, že Pandora už také dorazila, rozhodl se jít jí naproti.

„Charlesi, dorazily moje věci?“ vyptávala se Pandora starého sluhy. Sundávala si kožené rukavice, které používala k řízení, a odhodila je na stolek v hale. Potěšilo ji, že vidí Charlese, který odnepaměti pečoval o pohodlí jejího strýce.

„Zásilka přišla dnes dopoledne, slečno,“ informoval ji Charles a hnal se, aby jí pomohl s kufrem nahoru.

„Ne, díky, s tím se neobtěžujte,“ odbyla ho Pandora. „Kam jste mi uložil věci?“

„Do přístěnku na zahradě, jak jste si přála.“

Pandora se vděčně usmála a vrásčitá tvář sluhy roztála. „Věděla jsem, že je na vás spolehnutí. Ani neumím vypovědět, jak se mi ulevilo, když jsem se doslechla, že vy a Sweeney jste se rozhodli zůstat. Nevím, co bychom si bez vás počali. Kdo by mi servíroval čaj a kdo by mi pekl ty vynikající koláčky?“

Charles se hrdě narovnal. „Ani by nás nenapadlo odcházet někam jinam. Pan Jolley by si přál, abychom tu zůstali.“

A přitom jim umožnil odejít, pomyslela si Pandora. Odkázal jim tři tisíce dolarů za každý rok služby. Slušná částka na to, aby mohli žít pohodlně na penzi. Jenže některým lidem se na odpočinek nechce.

„Charlesi, mohla bych vás poprosit o čaj?“ požádala ho, aby odvedla jeho pozornost od kufrů. „Do salonu, slečno?“

„Ano, do salonu. A jestli má Sweeney nějaké koláčky...“

„Buďte klidná. Sweeney od rána peče, slečno.“ Charles se odporoučel do kuchyně.

Pandoře se už sbíhaly sliny při pomýšlení, jak jazykem slízne hustou cukrovou polevu z koláčků. „To bych chtěla vědět, kolik kilo můžu za půl roku přibrat při téhle dietě...“

„S dietou si nedělej starosti,“ vyrušil ji Michael scházející po schodišti. „Muži nemají v oblibě ostré kosti.“

Pandora se otočila na podpatku. „Nemám ve zvyku řídit se tím, co mají muži v oblibě.“

„Já jsem ten poslední, kdo by se chtěl s tebou na tohle téma hádat.“

Michael vypadá, jako by tu bydlel odedávna, pomyslela si Pandora překvapeně a s nelibostí. Byl oblečený ležérně, a přitom vypadal znepokojivě přitažlivě. Opřel se v půli schodiště o zábradlí a shlížel na ni jako pán domu. Tak tohle ne, pomyslela si podrážděně. Strýc Jolley to napsal jasně. Rovným dílem a společně.

„Když už jsi tady, nemohl bys mi pomoci s kufry?“

Michael se ani nepohnul. „Měl jsem pocit, že jsme si vždycky rozuměli v jediné otázce, a tou byl feminismus. Vzhledem k tomu by tě mělo urážet, kdyby ti muž chtěl v něčem pomáhat. Vy feministky si přece vystačíte samy.“

Pandora se opatrně otočila přes rameno a pak zvedla hlavu k Michaelovi. „Ted' nechme sociální a politické diskuse stranou, chci, aby ty kufry zmizely, dřív než se Charles vrátí, protože jinak by trval na tom, že mi je odnese, a já mu nechci říkat do očí, že je na to moc starý.“ Nato se otočila a bez dalšího slova vyšla ven na příjezdovou cestu. Za pár okamžiků za sebou zaslechla, jak jeho boty zavrzaly na štěrku.

Zhluboka se nadechla štiplavého podzimního vzduchu. Byl překrásný den. „Přijel jsi brzo?“

„Vlastně jsem přijel už včera večer.“

Pandora se překvapeně otočila. „Nemohl ses dočkat, Michaeli?“

Michael byl rozhodnutý vycházet s Pandorou co nejlépe a vyhnout se možnému peklu, proto se ovládl, jinak by ho tón její otázky jistě vyprovokoval k nějaké prudké slovní přestřelce. „Chtěl jsem si zařídit pracovnu a hned ráno se pustit do práce.“

„Práce, práce, samá práce,“ posmívala se mu. „Musíš u stolu asi prosedět strašně moc hodin, než tě něco kloudného napadne.“

Nebudu udržovat mír za každou cenu, vztekal se Michael v duchu. Raději ale vytáhl druhý kufr a zamířil s ním dovnitř.

Pandora se pro sebe spokojeně ušklíbla. Musela si přiznat, že jí dělá zvrácené potěšení vidět Michaela našťavaného. Zvláště když příčinou byla ona.

Michael se mezitím vrátil pro další. „Musím tě upozornit, že to co dělám, nemá důvod tě zajímat.“

„Neřekla jsem, že mě tvoje práce zajímá. Ujišťuju tě, že je mi úplně lhostejná. Odnesme ale raději tyhle kufry, ať si můžeme dát čaj. Je trochu zima.“

Michael obdivoval, jak rychle dokáže Pandora dělat pózy. Chvilí dáma, chvíli bohémka. Napadlo ho, že by její postavu mohl někdy využít.

„Čaj je skvělý nápad,“ řekl a přehodil si přes rameno dlouhé ucho objemné tašky a příruční zavazadlo nechal pro ni. „A při čaji si stanovíme jistá pravidla soužití.“

„Myslíš?“ Pandora vzala tašku, jemně zabouchla kufr u auta a vyrazila zpátky k domu. Otevřela dveře podržela je Michaleovi, aby mohl projít, a energicky kráčela za ním. Minula kufr stojící v cestě a namířila si to ke schodišti. Spoléhala se na to, že Michael nenechá starého Charlese dřít se s kufrem, a stoupala po schodech ke svému pokoji.

Ten se nacházel v pravém křídle. Bydlela tam vždycky, když přijela ke strýci na návštěvu. Strýc jí dokonce dovolil, aby si ho zařídila po svém, a nechal ho vymalovat podle svého vkusu. Pandora si na stěnu vybrala krémově bílou. O barevnost pokoje se postaraly doplňky. Polštáře a závěsy ve světle zelené a modré, k tomu obrovský obraz malovaný olejem se západem slunce, o poslední tečku se postarala vysoká váza s pštrosími pery.

Pandora složila tašku vedle postele. S uspokojením si všimla, že oheň v krbu už hoří a pokojem se Sírí příjemně teplo. Svlékla si sako a přehodila ho přes židli.

„Vždycky, když vejdu do tvého pokoje, mám pocit, jako bych otevřel stránku nějakého časopisu pro bytové architekty,“ poznamenal Michael, který dorazil do pokoje těsně v jejích patách. Pandora se otočila.

„A u tebe si zase člověk připadá jako v *Zápisníku lovce*. Na stěně ti chybí jen parohy. Pojdme dolů. Čaj bude jistě hotový.“

Michael jí věnoval dlouhý zkoumavý pohled. Pod sakem měla Pandora jemný kašmírový svetřík zastrčený do kalhot. Pas měla stále stejně štíhlý, jak si pamatoval. Stiskl rty. Kdyby ho Pandora podvědomě nepřitahovala, bylo by všechno mnohem jednodušší.

Cestou dolů na sebe nepromluvili ani slovo. V salonu, který strýc nechal zařídit v tureckém stylu, už Charles prostíral k čaji.

„Charlesi, vy jste zapálil v krbu všude. To je milé.“ Okamžitě zamířila k ohni a vztáhla k němu ruce. Potřebovala zůstat na chvíli sama. Měla dojem, že v Michaelových očích zahlédla něco zvláštního. A její srdce na to zareagovalo. „Můžete jít, Charlesi. Čaj naliju sama. Až do večere vás určitě nebudeme potřebovat.“

Konečně se obrátila k Michaelovi. „Víš, tohle byl vždycky můj oblíbený salon.“ Přejela pohledem brokátové závěsy, bronzové vázy, pestrý vzor na čalouněném nábytku. „Když mi bylo asi dvanáct, žili jsme skoro rok v Turecku. Tenhle pokoj mi to všechno živě připomíná. Ještě teď cítím všechny vůně z bazaru. Dáš si cukr?“

„Ne, díky.“ Michael od ní přijal šálek s čajem, nabral si na talířek hromadu koláčů a pak se posadil. Osobně dával přednost vedlejšímu salonku, který byl zařízený ve staroanglickém stylu, protože byl mnohem střízlivější. Takhle to začíná, pomyslel si.

Šest měsíců s protivnou namyšlenou ženskou, starým hekavým komorníkem a tlustou kuchařkou. Za šest měsíců to skončí a oni podepíšou dodatek, že dodrželi všechny podmínky závěti. Ale jak těch šest měsíců vydržet?

„Pravidlo číslo jedna,“ začal rozhodně bez úvodu. „Oba jsme ubytovaní v pravém křídle, protože je to pohodlnější pro Charlese a Sweeney, ale –“ odmlčel se a doufal, že Pandoře dojde, jak je to pro něj významné „– oba budeme vzájemně a bezpodmínečně tolerovat soukromí toho druhého.“

„Za všech okolností,“ dodala Pandora. Přehodila si nohu přes nohu a pomalu upíjela čaj.

„A za další. Vzhledem k tomu, že nechceme působit personálu zbytečné potíže, budeme jíst ve stejnou dobu, Tudíž v zájmu našeho přežití je nutné udržovat konverzaci v mezích zdvořilosti a vyhýbat se komentářům týkajících se našich profesí.“

Pandora se usmála a zakusla se do koláčku. „Výborně, budeme mluvit jen o osobních věcech.“

Michael ji zpražil výhrůžným pohledem.

„Ty malá jedovatá...“ Zarazil se. „Vidíš, právě kvůli tomuhle chci stanovit určitá pravidla. Nikdo nebude rušit toho druhého, když bude pracovat. Já mívám ve zvyku psát od deseti do jedné a potom od tři do šesti. Pravidlo číslo tři. Když bude mít někdo návštěvu, druhý se bude tvářit, že je vzduch a že tu vůbec není.“

Pandora přimhouřila oči. „Škoda,“ řekla a protáhla obličej, „já se tolik těšila, že uvidím tu tvoji tanečnici. Pravidlo číslo čtyři. Přízemí budeme považovat za neutrální území, kde se každý může

pohybovat, jak se mu zlíbí, ledaže by se předem dohodlo jinak. Když budeme pravidla dodržovat, dokážeme tu spolu vydržet.“

„Já pravidla dodržuju, ale jak si vzpomínám, ty ráda podvádíš.“

Pandora ztuhla. „O čem to mluvíš?“ zeptala se zvysoka.

„O kanastě, pokeru a ginu.“

„To je absurdní, nemáš právo něco takového tvrdit.“ Vstala a nalila si další čaj. „Ostatně v kartách je to něco úplně jiného,“ dodala nonšalantně. Horký čaj ji zahřál a od krbu se linulo také příjemné teplo. Začala si to vychutnávat, a to jí dodalo větší jistotu. Usmála se na něj. Michael už věděl, že tenhle úsměv nevěští nic dobrého. Byl tak okouzlující, že Michael přestával být na pozoru. A v tom spočívalo nebezpečí toho úsměvu. „Ještě pořád máš na mě pifku, že jsem tě tenkrát obrala o těch pět stovek?“

„Dávno bych na to zapomněl, kdybys ovšem vyhrála férově.“

„Vyhrála jsem,“ namítla Pandora sebejistě, „a to platí. Jestli jsem podváděla, není podstatné, protože mě přitom nenachytal, z toho vyplývá, že jsem podváděla tak chytře, že je to legální.“

„Tys měla vždycky pokřivenou logiku,“ konstatoval Michael otráveně. „Jestli spolu budeme ještě někdy hrát, dám si dobrý pozor, abych tě nachytal.“

Pandora se opět sebejistě usmála. „Michaeli, my dva se známe příliš dlouho, aby na mě platily tvoje výhrůžky.“

Michael ji zpražil dlouhým pohledem. Pandora znejistěla. Nic není stejné jako dřív, uvědomila si. Už tu není strýc Jolley, který hrál roli nárazníku a usměrňoval nás. Jestli si pokaždé vyjedeme po krku, když se setkáme, stane se z tohoto půlroku peklo, jaké nikdo z nás neprožil.

Zdálo se, že podobně uvažuje i Michael. Přestal se tvářit nesmiřitelně, jako by si uvědomil, že kompromisy bude muset dělat každá strana. „Možná jsme zažijeme hodně překvapení,“ poznamenal víceméně pro sebe.

Pandora přikývla. A začala se bát. Ne Michaela, ale sebe. Michael nebyl takový náfuca a trouba jako Biff, ani neškodný kulturista jako Hank. Byl chytrý. Nebezpečně chytrý. A chladnokrevný. Z toho šel strach. Kdyby zjistil, že ji může využít, bez váhání by to udělal. Musím být silná a tvrdá, umíňovala si.

Nesmím ukázat slabost, jinak by se mi vysmál. Nebezpečí ji ale vždycky lákalo, proto ho vždycky tolik popichovala, aby zjistila, kolik ran jí dokáže vrátit.

V duchu si povzdechla. Bude to dlouhá zima. Nejrozmumnější bude, když se nebudou příliš často vídat. „Příště můžeme v diskusi pokračovat, Michaeli, ale led se přiznám, že jsem po cestě trochu rozlámaná, půjdu si odpočinout. Omluvíš mě?“

„Pravidlo číslo pět,“ řekl na to Michael, „když bude někdo házet květináče po tom druhém, musí počítat, že ponese následky. Uvidíme se u večere, sestřenice.“

Pandora se probudila brzo ráno, svěží a odpočínutá, plná elánu pustit se do práce. Možná to bylo tím čerstvým horským vzduchem nebo šesti hodinami hlubokého spánku, ale v posteli už to nemohla vydržet. Snídaně může počkat, řekla si, když se osprchovala a oblékla. Půjdu do přístěnku na zahradě, vybalím si náradí a materiál a pustím se do práce. Služebnictvo ještě spalo. A Michael měl ve zvyku vyspávat do devíti. Pandora sáhla rukou pro koláček do spíže.

Dům byl stále ponořený to hlubokého ticha, když proklouzla dveřmi na terasu a seběhla po schodech do zahrady.

Večere proběhla v klidu a bez incidentu. Možná proto že se oba zarytě drželi zdvořilostních frází, nebo proto že Charles a Sweeney čekali připraveni zakročit, kdyby to bylo třeba. V devět se sebrali a každý se zavřel ve svém pokoji. Pandora si četla, dokud se jí nezavřely oči, a Michael pracoval. Aspoň tvrdil, že bude pracovat.

Vzduch už byl podzimně ostrý, Pandora cítila, jak jí naskočila husí kůže. Vyhrnula si ke krku límec bundy a vykročila přes trávník k přístěnku. Pod nohama jí zakřupala ojíněná tráva. Pandora milovala tyhle zvuky připomínající, že zima se brzo ujme vlády. Kolem bylo úplné ticho, vzduch byl řídký a horský.

Vzpomněla si, jak ji v Tibetu ohromila majestátnost vrcholů. Catskills se s Himalájemi nemohly měřit, ale Pandoru jejich panoráma dojímallo stejně. Už se těšila, až napadne sníh. Boty se budou bořit v prachovém sněhu a z úst poplynou obláčky páry.

Zima je ideální období na práci, přemítala. Příroda spí a člověka nic neruší. Člověku stačí tři základní věci, být v teple, mít co jíst a moci pracovat. Pandora občas cítila, že jí stačí jen tyhle základní

věci. Jindy zase potřebovala společnost lidí stejně intelektuálně naladěných, potřebovala diskutovat, argumentovat, aby mozek pracoval na plné otáčky. Ale jindy...

Jindy jí stačilo vidět východ slunce, projít se po zmrzlé zemi, těšit se na horký čaj u krbu. A občas musela připustit, že touží i po tom, aby si mohla opřít hlavu o něčí rameno, nebo se někoho držet za ruku. Rodiče ji vychovali tak, že chápala nezávislost jako nutnost, jako povinnost, ne jako možnost.

Vztah mezi otcem a matkou byl velmi rovnoprávný, ale Pandora často vídala, že mezi partnery nejsou miský vah v ideální rovině. A to ji děsilo. Když jí bylo dvacet, došla k názoru, že není stvořená pro manželství. Tak mohla veškerou energii a city vložit do své práce.

Pandora otevřela dveře do přístěnku, kam se na zimu ukládalo zahradnické nářadí. Byla to stavba připomínající menší venkovskou stodolu, dřevěná podlaha, trámy na stropě. Strýc si potrpěl na důkladnost, i když šlo o obyčejné věci. Přístěnek neměl otvory mezi prkny, bylo tam topení, voda, elektřina, vlastně veškerý komfort. Strýc ho využíval na nejrůznější koníčky, které ho zaujaly. Takže tu byl i dřež s odpadem, spousta polic a zásuvek. Zahradnické nářadí Charles odklidil do kouta, zametl a udělal pořádek. Pod oknem ležely krabice a bedny s jejími věcmi. Bylo tu pět masivních pracovních stolů, zřídit tady dílnu bude hračka.

Nakonec jí to zabralo tři hodiny, než vyložila nářadí a roztřídila materiál do polic. Měla přihrádky s drahými kameny a polodrahokamy: ametysty, smaragdy, brilianty, perly, korály, slonovinu, měď, zlato, stříbro v proutcích. V New Yorku na to měla bezpečnostní sejf, tady neměla potřebu něco zamykat. Žili tu o samotě, nikdo netušil, jaký se tu může skrývat poklad. Větší hodnotu než materiál mělo jeli nářadí, kleště, štípačky, vrtáky, kladívka. Kromě toho měla i spoustu chemikálií, taviči kotlík a desítky metrů hedvábného vlákna, nejrůznější šňůrky. Aby si mohla všechno nakoupit, musela na to vydat veškeré dědictví po babičce a ještě k tomu přidat to, co si našetřila v učňovských letech. Ale stálo to za to. Teď byla nezávislá.

Pandora nosila v hlavě nápad na trojřadý náhrdelník. Zakázku si u ní objednal manžel jedné slavné zpěvačky. Jmenovala se

Esmeralda. Proto chtěl, aby v náhrdelníku byly smaragdy. Spousty smaragdů. Pandora věděla, že je připravený dobře zaplatit. Ještě než odjela z New Yorku, byla potřebné kameny nakoupit. Každý měl přes tři karáty a měl jasně zelenou barvu, jaká se u smaragdů cení nejvíce.

Tohle je moje velká šance, říkala si Pandora. Jestli se bude náhrdelník líbit, otevře jí dveře do jiné společnosti, která je víc přístupná odvážným uměleckým ambicím. Více lukrativních zakázek znamenalo větší volnost.

Pandora se pustila do kreslení. Její ruka se míhala po papíře a za chvíli bylo vidět komplikovanou strukturu bohatého náhrdelníku. Vtip byl v tom, že náhrdelník měl vypadat jako pavouci síť, a přitom měl držet pevně, jako by ho tvořila ocelová lana. Kameny na něm budou viset jako kapky rosy, která se po ránu zachytí mezi vlákny.

Pandora zapnula hořáky, aby zlato změklo a dalo se tvarovat. Brzo jí v zápalu práce začal stékat pot z čela. Donekonečna vytahovala zlatý drát, dokud nebyl hladký a bez vady, a tvarovala ho do potřebného tvaru. Bude to jednoduché, elegantní, ale působivé, říkala si. A až připevní smaragdy, bude to dokonalé.

Čas plynul, aniž by se Pandora dívala na hodinky. Až když cítila, že jí trne šíje za krkem, narovнала se a protáhla si záda. Vtom se otevřely dveře a v nich se objevil zamračený Michaelův obličej. Pandora se rozzlobila, že ji vyrušuje. „Co tady děláš?“ vyštěkla na něj.

Michael vešel a zavřel za sebou dveře. Natáhl do nosu směsici vůní. „Hm, tady to voní jako v kovárně,“ poznamenal a zvědavě se rozhlížel.

„Pracuju,“ vyštěkla znovu. Zvedla okraj těžké zástěry, kterou si chránila oblečení, a utřela si ruce do ručníku připevněného na háček. „Včera jsme se dohodli, že budeme dodržovat pravidla.“

„To si běž vykládat Sweeney.“ Michael procházel kolem regálů a nahlížel, co je uvnitř. „Prý ji mrzí, že jsi nepřišla na snídani, a nedovolí, abys zmeškala i oběd. Dostal jsem příkaz, abych tě přivedl.“

„Ještě nemůžu.“

Michael zvedl z krabičky droboučkový safír a zvedl ho proti světlu. „Chtěla pro tebe dojít sama, musel jsem jí slíbit, že tě určitě přivedu, takže jestli nechceš, aby se sem trmácela, poslechněš a půjdeš se mnou.“

Pandora si pro sebe zaklela. „Polož to, kam to patří,“ řekla a ukázala na safír. Pak si strhla zástěru.

„To vypadá, že jsou ty kameny pravé,“ poznamenal Michael. Safír položil zpátky do krabičky a místo toho si vybral třpytící se diamant.

„Ano, mám tu i pravé kameny,“ přitakala Pandora a vypnula hořáky i topení.

„Jak to že tu necháš povalovat tak drahocenné věci? Měla bys je mít zamčené.“

„Proč?“

„Proč? Neptej se tak hloupě. Někdo by je mohl ukrást.“

„A kdo? Charles a Sweeney nejsou potenciální zloději, ale kdo ví, možná ty v sobě skrýváš kriminální sklony.“

„Jak myslíš, sestřenice. Jsou to tvoje věci, ale na tvém místě bych byl opatrnější.“

„Nejsi paranoidní, Michaeli?“ dobírala si ho. „Tady nejsme v New Yorku. Problém bude v tom, že pořád píšeš jen o samých zločinech, takže ho vidíš všude kolem sebe.“

„Taky píšu o lidské povaze,“ dodal Michael a se zájmem porovnával nákres s hotovým výrobkem. „Proč nenosíš taky takové šperky?“ zeptal se.

„Není to praktické. Překážely by mi při práci,“ vymlouvala se Pandora. „Když píšeš o lidské povaze, jak je možné, že každý týden ruka zákona dopadne zlosyna a ve skutečnosti to tak není?“

„Píšu pro lidi a lidi potřebují vidět hrdiny.“

Pandora chtěla cosi namítnout, ale pak ji napadlo, že Michael má pravdu, a neřekla nic. Zhasla světla a zamířila ke dveřím.

„Aspoň ty dveře zamykej,“ radil jí Michael.

„Nemám klíč.“

„Tak ho seženeme.“

„Ty klíč nepotřebuješ.“

Michael zabouchl dveře prudčeji, než bylo třeba. „Ale ty ano.“

Pandora se na něho zvědavě obrátila. „Michaeli, už jsem ti řekla, že jsi mnohem popudlivější než obvykle?“

Michael vytáhl z kapsy tvrdý bonbon a hodil si ho do pusy. „Přestal jsem kouřit.“

Bonbon byl citrónový. Pandora vzápětí ucítila jeho vůni.

„To jsem si všimla. Jak dlouho už nekouříš?“

Michael se zamračil a kopl nohou do hromádky listů. „Asi dva týdny. Myslím, že se z toho zblázním,“ prozradil upřímně.

Pandora se soucitně zasmála a rozsmárně se do něho zavěsila. „To přežiješ. První měsíc je nejhorší.“

Michael se na ni zamračil. „Jak to můžeš tvrdit? Tys nikdy nekouřila.“

„První měsíc je nejhorší, ať začínáš s čímkoli. Musíš zaměstnávat mozek, abys na to nemyslel. Třeba začni cvičit. Po obědě si můžeme jít zaběhat.“

„My dva?“

„A večer si zahrajeme kanastu.“

Michael si pohrdavě odfrknul, ale pak ho napadlo, že to není špatný nápad. Když bude muset být ve střehu a hlídat Pandoru, aby nepodváděla, možná zapomene, že neustále myslí na cigarety.

„Neuškodí, když se zbavíš aspoň jedné neřesti,“ popichovala ho. „Podle mého názoru jich máš víc než ostatní.“

„Já mám své neřesti rád,“ bránil se Michael a podíval se na ni, jak se tváří. Kupodivu přátelsky, a ne zlomyslně jako obvykle. Běda, jestli Pandora zapomene na své jedovatosti, protože v tu chvíli vyjde zřetelně najevo, že je to nadmíru atraktivní žena. Sice typ, který ho nikdy nepřitahoval. Bohémka a liberálka s divokými vlasy, proříznutou pusou a špičatými lokty. „Divím se, že ty nemáš hromadu neřestí,“ chtěl odvést řeč na ni.

Pandora se ušklíbala.

„Na to jsem moc zaměstnaná. Neřesti vyžadují spoustu času.“

Michael si vzpomněl na řecké báje. „Když Pandora otevřela skříňku, všechno zlo a neřesti vyletěly ven,“ zacitoval.

Pandora vážně pokývala hlavou.

„Proto jsem vždycky velmi opatrná, když nějakou skříňku otevírám.“

Michael jí přejel dlaní po vlasech. Tohle gesto by se brzo mohlo stát dalším mým zlovykem, pomyslel si. Pandora měla pravdu, jeho mozek měl nyní o rozptýlení postaráno. „Dřív nebo později musí člověk víko zvednout,“ nadhodil filozoficky.

Pandora uhnula před jeho dotekem. „Někdy je lepší, když věci zůstanou tam, kde jsou.“

Michael přikývl. Ani on neměl zájem odhalovat to, co mezi nimi bylo. „Některé zámky ale nemusejí být tak pevné, jak by měly být.“

Zůstali stát a na okamžik se na sebe vážně zadívali. Pandora cítila, jak ji slunce hřeje do zad a zpředu ji ovívá studený větřík. Stačilo udělat krok a ocitla by se v žáru. O tom nikdy nepochybovala, a proto se tomu vždycky vyhýbala. Michael nemá skrupule, využije každého, kdo se mu namane. A teď je momentálně po ruce ona. Není divu, že se na ni zaměřil. Cítila, jak ji provrtává pohledem. Tiše si povzdechla. Doufala, že bude mít dostatečně silnou vůli.

„Pojďme. Ať Sweeney nečeká.“

TŘETÍ KAPITOLA

Ulice jsou téměř opuštěné. Auto zahne za roh a zmizí. Drobně prší. Neonové reklamy se odrážejí v kalužích. Ale jsou to laciné reklamy, není to centrum města, právě naopak, chudá periferie. Záběr na blondýnu. V ruce nervózně svírá obálku. Krátký záběr zblízka na prsty, jak se třesou. Dlouhý záběr do deště. Kvílení pneumatik...

Na dveře se ozvalo trojí zaklepání. Michael sebou trhnul. Než se stačil ozvat, Pandora rozrazila dveře. „Přijímáš gratulace?“

Michael zvedl nechápavě oči od elektrického psacího stroje. Pracoval dlouho do noci a hned ráno zasedl opět k psaní. Příběh,

který nosil v hlavě, nabýval pevné obrysy. Bylo devět ráno a on měl zatím v žaludku jen kávu, aby se vzpamatoval. Káva a cigarety. To bývala jeho oblíbená dvojice. Scéna, kterou měl v hlavě, se náhle rozplynula. „Co tady ksakru děláš? A k čemu mi gratuluješ?“ Sáhl rukou do misky s arašídami, ale nenahmátl ani jeden.

„Máme za sebou dva týdny, a ještě jsme si nevjeli do vlasů,“ vysvětlovala Pandora rozjásaně. Rozhlédla se a zvedla nesouhlasně obočí nad nepořádkem v pokoji. Všude se válely papíry. Jen jedno křeslo bylo volné. Posadila se a vyzývavě na něj pohlédla. „A to nám všichni tvrdili, že spolu nevydržíme ani týden.“

Pandora vypadala svěží jako květina, zato Michael si připadal jako jezevec, když vyleze z nory po dlouhém zimním spánku. Košili měl v rukávu roztrženou, ale byla to jeho oblíbená, tak ji nosil dál. Mžouravě na ni pohlédl. Pandora vypadala čistě a vesele jako učitelka v mateřské škole. „Nedohodli jsme se na tom, že budeme respektovat svoje soukromí?“ zabručel.

„Nebud’ protivný.“ A opět se na něj tak optimisticky usmála. „Kromě toho nikdy nevím, kdy pracuješ a kdy ne.“

„Začal jsem dělat na nové epizodě,“ vysvětlil.

„Opravdu?“ Pandora se naklonila, jako by z jedné stránky mohla vyčíst, o čem to bude. Ale byla zvědavá. „Bude ti to trvat dlouho?“

„Proč si nejdeš hrát s těmi svými korálky?“

„Teď jsi ale hrubý, a to jsem tě přišla pozvat, abys jel se mnou do města.“ Vstala a šla se posadit na okraj psacího stolu. Ani sama nevěděla, proč se rozhodla být na Michaela mimořádně milá. Možná proto že smaragdový náhrdelník byl téměř hotový a Pandora už věděla, že nic tak dobrého se jí už dlouho nepovedlo. Možná také proto že v minulých dvou týdnech našla jisté zalíbení v Michaelově společnosti. Jisté mírné zalíbení, upřesnila. Nic, co by stálo za zmínku.

Michael k ní zvedl podezřívavě oči. „Pro co tam jedeš?“

„Sweeney potřebuje doplnit nějaké zásoby. Napadlo mě, jestli bys nechtěl na chvíli změnit prostředí.“

To chtěl. Dva týdny se pohyboval výhradně po domě nebo v jeho blízkém okolí. Být v New Yorku, mohl strávit každý večer v nějaké

společnosti. Podíval se ale na nedokončenou stránku. Cítil, že má námět v hrsti, nechtěl se rozptylovat. „Jak dlouho se zdržíš?“

„Dvě tři hodinky myslím.“ Pokrčila rameny. „Je to hodina cesty tam a zpátky.“

Michael byl v pokušení kývnout. Udělat si volno, protáhnout si záda, myslet na něco jiného. Ale ta nedokončená stránka byla silnější lákadlo. „Nemůžu. Mám teď něco rozdělaného.“

„Dobře.“ Pandora sklouzla ze stolu a uhladila si kalhoty. Snažila se nedat najevo mírné zklamání. Hloupost, říkala si. Jezdím přece autem ráda sama, protože si můžu pustit rádio na celé kolo. „Pozor, abys nedostal křeč do prstů,“ řekla na odchodu jízlivě.

Michael chtěl cosi odseknout, ale do očí mu padla prázdná miska.

„Pandoro, co kdybys mi koupila kilo pistácií?“

Pandora se zarazila a otočila. „Pistácií?“

„Ano, ale těch velkých neloupaných.“ Michael si přešel dlaní po krátkém strništi na bradě. A ještě by to chtělo kartón cigaret. Aspoň jednu cigaretu, kdybych měl, povzdechl si v duchu.

Pandora zaregistrovala prázdnou misku vedle psacího stroje a usmála se pro sebe. Jestli bude Michael pořád ujídat z misky, brzo přijde o svou štíhlou postavu. „To bych asi mohla,“ řekla schválně zdráhavě.

„A dnešní Timesy.“

„Nechceš mi radši napsat seznam?“

„Nedělej drahoty. Až bude potřebovat Sweeney doplnit zásoby příště, pojedu já.“

Pandora se naoko zamyslela. „Tak dobře. Pistácie a noviny.“

„A ještě nějaké tužky,“ zavolal na ni, než stačila zavřít dveře.

Pandora za sebou práskla dveřmi.

Uplynuly asi dvě hodiny od Pandořina odjezdu, když Michael dostal chuť na kávu. Příběh se odvíjel zdárně, aniž by se zadrhnul. Michael byl spokojený. Měl svého hrdinu rád. I diváci si ho oblíbili se všemi jeho slabostmi i nedostatky, tak jak to v životě bývá. A ratingy potvrzovaly, že se trefil do černého. Každý den mu chodily dopisy. Jeho seriál si získal i uznání kritiků, ale především zájem milionů diváků. Kromě toho napsal i divadelní hru. Byla stejně úspěšná a kladně kritikou hodnocená, ale byla omezená na

broadwayské publikum, kdežto jeho seriál vstupoval týden co týden do domácností po celých Spojených státech.

Michael neměl pocit, že televize je marnost a pustina, pro něj to byla kouzelná skříňka, která diváka přenesla tam, kam by se jinak nedostal, umožňuje prožít to, o čem se dá jen snít. Zastával názor, že každý člověk má nárok na svůj příděl snů.

Vypnul psací stroj, umlklo hučení ventilátorky a Michael seděl chvíli v naprostém tichu. Než se sem nastěhoval, věděl, že se mu tu nebude špatně pracovat, už to párkrát zkusil, ale nikdy ne tak dlouhodobě. Proto ho překvapilo, že se mu tady tvoří tak skvěle. Vlastně to bylo pochopitelné. Nic ho tu nerušilo. Stejně tak nečekal, že soužití s Pandorou bude tak snadné. Samozřejmě to nebyl piknik, ale v jistém smyslu to bylo i příjemné. Něco jako zpestření. Stále se sice hádali a popichovali, ale už ne s takovou nenávisť nebo nepřátelstvím. A taky už nešlo o zásadní věci, ale spíš o drobnosti. Jako by je chuť hádat přešla a dodržovali starý rituál čistě ze zvyku.

Dokonce se těšil i na večery, kdy spolu hráli karty. Michael byl ve střehu a těšil se na to, až ji přistihne při podvádění a jak jí to vytmaví. Zatím se mu to ale nepodařilo.

Také se ozvalo mladické okouzlení. A přestože nemohl pochopit, čím a proč ho Pandora přitahuje, byl si jistý, že tohle ve svém původním scénáři neměl. Ale občas se stalo, že...

Michael vstal a protáhl se. Občas se stalo, že měl chuť zavřít její nevymáchanou pusku něčím jiným než pádně formulovanou poznámkou. Snad proto, aby zjistil, jaké by to bylo, ujišťoval se. Je to zvědavost, říkal si. Zajímají mě lidské typy a jejich reakce. Jak by se asi Pandora tvářila, kdybych ji přitiskl k sobě a líbal tak, až by zvláčněla.

Michael se ironicky zasmál. Pozor, jedná se o Pandoru. Ta že by zvláčněla? Zeny jako ona nikdy nepodléhaly mužské náruči. Spíš bych dostal facku nebo by mě kopl do rozkroku, než aby se mi vrhla kolem krku. Ale třeba i to by stálo za to...

Michael se pro sebe usmál. Pandora není tak neprůstřelná, jak se zdá. Už několikrát ji přistihl, že se t vaří zvláštně. Jako by myslela na to, co si řekli ten první den, kdy jí přišel vyřídít, aby šla na oběd. Oba kolem toho kroužili dva týdny, ale nikdo se neodvážil zajít dál.

Jedno mu bylo jisté. K žádné ženě necítil to co k Pandoře. Směs obdivu a nejistoty. Provokovala ho, přiváděla k zuřivosti svými názory. Byla zajímavá, jiná než ostatní, to bylo možná největší lákadlo.

Když Michael navázal nějaký milostný vztah, bylo to proto, že ho žena zajímala, konečný výsledek mu byl lhostejný. Proto byly jeho známosti většinou krátké. Pandora ho sice zajímala, ale neuvažoval o tom, že by s ní chtěl navázat vztah. Podivné, usoudil, když o tom uvažoval. Proč mě nikdy nenapadlo, že bychom spolu mohli začít chodit? Už dávno. Třeba před **deseti** lety. Fakt je, že asi jednou dvakrát ho napadlo, že by ji mohl zkusit svést.

Ale nebyl si jistý, že jeho plán není bez rizika. Co kdyby místo toho Pandora nenápadně svedla jeho? Ostatně trápí mě jenom zvědavost, ujišťoval se, to je přirozené, když se tak dlouho známe.

Jak tak přemítal, zadíval se oknem k zahradnímu přístěnku. Nejsme tak odlišní, jak si představujeme, uvažoval dál. Pandora sice od rána do večera prohlašuje, že nemáme vůbec nic společného, ale strýc Jolley měl lepší oči. Oba máme temperamentní povahu, k smrti rádi se hádáme (oba tomu říkáme diskuse) a oba vášnivě milujeme svou práci. Já trávím dlouhé hodiny u psacího stroje, ona s nářadím v ruce nad hořákem. Konečný výsledek naší práce je dílem naší fantazie, tohle je přece dostatečný důkaz, že...

Michael se zarazil uprostřed myšlenky, protože si všiml, že se dveře přístěnku otevřely. To je zvláštní, Pandora už je zpátky. Ta si pospíšila. Zvláštní, že ji neslyšel přijíždět, ale jeho pokoj je na opačné straně než garáž. Byl zabraný do práce, takže...

Už nad tím chtěl mávnout rukou, ale v tom si všiml, jak se z přístěnku vynořila tmavá postava. Přikrčila se a opatrně rozhlédla na všechny strany. Pak se při stěně budovy plížila směrem k lesu. Celá byla zahalená do dlouhého pláště s kapuci. Michael okamžitě pochopil, že to nemůže být Pandora. Aniž se dvakrát rozmyslel, vyřítil se z pokoje a běžel ke schodišti. Dole pod schody málem vrazil do Charlese. „Pandora už se vrátila?“ vyhrkl udýchaně,

„Ne, pane.“ Charles se chytil zábradlí. Lekl se, div že neupadl. „Slečna řekla, že se ve městě zdrží.“

Chtěla vyřídit nějaké nákupy. Není třeba si dělat starost, kdyby se náhodou –“

Ale Michael už byl v půli cesty k terase. Charles se nepodivil, protože už mnoho let považoval mládí za bláznivé, a pokračoval v cestě do salonu, kde chtěl rozdělat oheň v krbu.

Michael rozrazil dveře a vítr mu okamžitě připlácí vlasy do čela. Rozrazil ho zima, protože si nevzal bundu. Rozhlédl se, jestli ještě neuvidí záhadnou postavu, ale nepočítal s tím, protože k lesu to byl kousek. Neznámý měl dost času, aby se ztratil mezi stromy. Také tam bylo několik pěšin, které se klikatily různými směry. Hledat ho nemělo smysl. Michael se rozběhl k přístěnku.

Že by se sem vypravil nějaký klacek z blízké vesnice, uvažoval? Pandora bude mít štěstí, jestli si nenabral do kapsy pár třpytivých kamínků. To by jí dalo za vyučenou.

Sotva vstoupil mezi dveře, hned změnil názor.

Všechny krabice s kameny, drátky a dalším materiálem byly rozházené po zemi, vysypané bez ladu a skladu. Hedvábné nitě rozmotané a navěšené po stěnách od hřebíku k hřebíku. Michael zavrtěl udiveně hlavou. Úzkostlivý pořádek v dílně se změnil v chaos.

Sklonil se k zemi a uchopil mezi prsty kamínek. Zasvítil mu zeleně v dlani. Jeden ze smaragdů, kterými Pandora ozdobila náhrdelník, vzpomněl si. Kdyby to byl zloděj, musel to být hlupák, když nepoznal drahé kameny. Nebo nešika, který to zkusil poprvé. Rozhodně však sprostý vandal.

„Bože můj!“ slyšel za sebou vykřiknout Pandoru. Obrátil se, aby ji připravil na to neštěstí. Viděla však všechno. Celá zbledla a třásla se vzteky.

„Uklidni se,“ začal a chtěl ji vzít kolem ramen.

Vytrhla se mu, odstrčila stranou a vletěla doprostřed dílny. Pobíhala sem a tam jako v šoku, oči se jí divoce leskly, rozhazovala rukama, jako by neměla slova vyjádřit, co cítí. Konečně se k němu obrátila: „Jak jsi jen mohl?“ obořila se na něj. Už nebyla bledá jako stěna, ale tváře jí rudě planuly. Zvedla hrozivě ruku... chyběl jí jen meč.

Michael nic zlého netušil, proto mu první rána málem přistála mezi očima. Na poslední chvíli uhnul a chytil ji oběma rukama kolem těla, aby se nemohla bránit. „Přestaň na chvíli,“ vyhrkl, ale Pandora sebou trhla takovou silou, že jimi smýkla proti stěně. Než se mu ji podařilo spoutat tak, oba trhavě oddechovali.

„Přestaň!“ Tiskl ji zády ke stěně a zblízka cítil její horký dech. „Máš plné právo zuřit, ale tím že se vrhneš na mě, nic nespravíš.“

„Věděla jsem, že jsi mizera,“ zasyčela, „ale nikdy bych nevěřila, že bys udělal takovou sprostárnu.“

„Věřit můžeš, čemu chceš, ale tohle jsem neudělal,“ vyhrkl naléhavě. Když nic neříkala, zatřásl s ní. „Koukni se na mě! Proč bych to dělal?“

Chtělo se jí brečet, ale oči měla tvrdé jako diamanty. „To mi řekni ty.“

Michaelovi docházela trpělivost, ale ještě to zkusil po dobrém. „Poslouchej mě, Pandoro, podívej se na to logicky. Jaký bych měl na tom zájem? Když tě naštvu tak, že odsud odjedeš, bude dědictví v háji. Přišel jsem pár minut před tebou. Z okna jsem viděl, jak se odsud plíží nějaká postava v plášti. Když jsem dorazil sem, nikdo tu už nebyl. Zato jsem viděl tohle.“

Pandora dostala strach, že se znemožní a dá se do breku. Potlačovala slzy a nenáviděla se za to. Bylo lepší nenávidět Michaela. „Pusť mě,“ řekla přidušeně.

Michaela se zmocnil soucit, když viděl, jak je zoufalá. Opatrně svěsil ruce a začal vysvětlovat, aby nějak vyplnil pauzu, která nastala. „Není to ani deset minut, co jsem si všiml, že tu je někdo cizí. Určitě se sem proplížil lesem.“

Pandora zhluboka oddechovala, aby se ovládla a uklidnila.

„Běž domů,“ řekla unaveně. „Musím to tady uklidit a udělat inventuru.“

Michael se zamračil, že ho posílá pryč, když jí chtěl nabídnout pomoc. Nemusí se tvářit jako hrdinka, říkal si, ale nakonec to vzdal. Zamířil ke dveřím. „Jestli chceš, zavolám policii, ale když nevíš, jestli se ti něco ztratilo...“ Vzpomněl si na smaragd v kapse. Vytáhl ho a podával jí ho. „Nechápu, jak někdo může přehlédnout takovýhle kámen.“

Pandora mu ho vyškubla u ruky. Sevřela ho v dlani a ucukla. Píchl ji drátek, kterým připevnila kámen k náhrdelníku. Náhrdelník byl teď zničený. Dva týdny práce. Slzy se jí prudce draly do očí. Sehnula se a začala sbírat kameny ze země. Nejraději by hlasitě křičela.

„Ten kámen patřil k tomuhle náhrdelníku?“ zeptal se Michael a sundal ze stěny náčrt. I na něho udělala náročnost práce dojem. V duchu uznal, že tohle se dá považovat za umění. Když ne výtvarné, tak řemeslné určitě. Pandora musí mít neuvěřitelně jemné a zručné prsty. „Na tomhle jsi pracovala?“

Pandora nechala jeho otázku bez odpovědi. „Běž prosím tě pryč,“ požádala ho příškrčeným hlasem. Klekla si na zem a dál sbírala kamínky a korálky.

„Pandoro,“ obrátil se na ni naléhavě. Když ho ignorovala, vrátil se a vzal ji za rameno. „Chtěl bych ti pomoci.“

„Není třeba,“ řekla, aniž by zvedla hlavu. „V tomhle se vyznám jen já, už jsi udělal dost, nech mě tu samotnou.“

„Jak chceš,“ vyštěkl a vyrazil ze dveří. Dlouhými kroky si razil cestu zpátky k domu. Uprostřed trávníku se zarazil. Jak mohlo Pandoru napadnout, že jsem to byl já, vztekal se. Vrazil ruce do kapes a nerozhodně otočil hlavu k přístěnku. Hlasitě zanađával.

Chtěl jí pomoci, a jakého se dočkal vděku? Každou snahu umíněně odmítala. Michael zaskřípal zuby. Pandora si nezaslouží, aby ji litoval.

Už se chtěl pustit dál, když vtom si to rozmyslel. Před očima se mu mihnul obraz její zoufalé tváře. V duchu si nadával do hlupáků, ale obrátil se a vrátil zpátky za ní.

Našel ji klečet na zemi celou uplakanou. S ženskými slzami si nikdy neuměl poradit. Přiváděly ho do rozpaků.

Pandora zvedla hlavu a celá se naježila. „Řekla jsem ti, abys mě nechal na pokoji.“

„Ale proč?“ Došel až k ní a pohladil ji po vlasech. „Chci být sama.“

„Já vím, tak se tvař, že tu nejsem.“ Michael poklekl vedle ní a objal ji kolem ramen. Pandora mu zabořila tvář do košile. Cítila se tak vyčerpaná, že se jí chtělo spát.

„Mám hrozný vztek,“ zaštkala.

„Já vím. Klidně si ho na mně vylij, jestli se ti uleví.“

A tak se Pandora rozplakala a Michael ji konejšivě hladil po zádech. Když jí slzy oschly, neodtáhla se. Zůstala mu v náručí. Uvědomila si, jak byla k němu nespravedlivá.

„Nezlob se na mě, Michaeli.“

Michael se přitiskl tváří k jejím vlasů. Najednou •byla Pandora slabá a potřebovala ochranu a pomoc. Tohle by nečekal. „To nic,“ zašeptal.“

„Ne, myslím to vážně.“ Zvedla k němu hlavu a lehce ho políbila na tvář. Oba to překvapilo. Takový dotek znamenal, že jsou přátelé. „Když jsem uviděla tu spoušť... nechápu, jak mě mohlo napadnout, žes to byl ty a –“ Pandora se odmlčela. Dívala se mu do očí a ten pohled ji tak fascinoval, že zapomněla, co chtěla říct dál. Jak je to zvláštní, pomyslela si. Svět se zdá tak malý, když se člověk dívá tomu druhému do očí. Proč jsem si toho nikdy nevšimla?

„Musím si rozmyslet, co dál,“ vyslovila nahlas své myšlenky.

„Ano.“ Přejel jí dlaní po tváři. „To musíme oba.“ Pandora se usadila pohodlněji v jeho náručí. „Teď to ale nejde.“

„Tak na to nemysli.“

Michael se k ní sklonil a políbil na rty. Pandora neuhnula, naopak mu je nastavila a se stejnou zvědavostí jako on vychutnávala první vzájemný kontakt. Nebyl to žádný výbuch vášně, spíš vzájemná zkouška. Oba tušili, že se k tomu schyluje, bylo jen otázkou času, kdy k tomu dojde.

Michael byl spokojený. Její ústa byla voňavá a hebká. Vlastně ho to překvapilo. Čekal drsnější dotek. Blaženě přivřel oči a mazlil se s jejími rty. Dech se mu zrychlil a tělo vzplanulo žárem. Vystrčil jazyk a jemně se dobýval do jejích úst. Pandora se nebránila. Michael cítil, jak jím projelo mrazení. Chci ji, uvědomil si. Teď a hned. Ale proč, na to se neptal. Objal ji pevněji a s rozkoší zabořil prsty do vlasů.

Michael si bere, co chce, aniž by se ptal, jestli smí, pomyslela si Pandora. Přesně jak předpokládala. Mockrát si představovala, jaké by to bylo, kdyby ji sevřel do náruče. Zároveň se té představě bránila, takže nedošlo k ničemu, co by jí dalo konkrétní odpověď. Michael

Donahue byl nebezpečný čistě proto, že to byl Michael Donahue. Na druhé straně ji přitahoval a zároveň odpuzoval už od dětství. Ale hlavně byl jiný. Cítila se v jeho náruči nejistá. Zvláště proto že tušila, že nemá svoje emoce úplně pod kontrolou. A když šlo o muže, Pandora si vždycky dala záležet, aby měla situaci pod kontrolou. Michael ji škrábal strništěm na tváři, ale nebylo to nepříjemné, spíš naopak.

Ani si neuvědomovala, že sedí na tvrdé dřevěné podlaze a kolem hlavy jim proudí ledový vzduch otevřenými dveřmi.

Přesto se cítila tak, jako by jeho náruč nechtěla nikdy opustit. Jako by našla pevný bod svého života, pravý domov.

Pochopila, že chce pokračovat, ale věděla, že musí přestat.

Oba se odtáhli současně.

„Aha,“ řekla a snažila se tvářit prakticky, aby nebylo poznat, jak ji to zasáhlo. Zvedla se a začala si oprašovat kalhoty. Srdce jí bušilo a krev tepala ve spáncích. Nesmíš dát na sobě nic poznat, opakovala si v duchu. Taková lehkomyšlnost by tě mohla stát hodně trápení. „Řekla bych, že se k tomu dlouho schylovalo,“ poznamenala.

Michael měl pocit, jako když se ocitne na vrcholu horské dráhy a najednou padá dolů, ale bez vozíku. „Taky bych řekl.“ Pozorně si ji měřil, aniž by dal najevo, co si myslí. Když si všiml, že si začala nervózně proplétat prsty, projelo jím uspokojení. „Ale bylo to trochu jiné, než jsem čekal.“

„Tak to v životě bývá.“ Dnes bylo překvapení dost, usoudila Pandora a vrávoravě poklekla, aby začala sbírat korálky a kameny. Hlava se jí zatočila tak, že málem upadla.

„Pandoro,“ vykřikl Michael polekaně.

„To nic není,“ odbyla ho. „Z nejhoršího jsem venku – díky tobě.“ Zvedla k němu oči. „V jedné věci jsi měl pravdu – měla bych si opatřit zámek. Jsem ti vděčná, že ses mi to nepokusil omlátit o hlavu.“

„Pokusil bych se, kdyby to tak opravdu bylo, sestřenice,“ řekl Michael a zamyšleně zvedl z podlahy další smaragd. „Nejsem žádný expert, ale soudím, že mají slušnou cenu.“

„A co z toho?“ řekla a zamračila se, protože začala chápat, co tím Michael sleduje.

„Žádný zloděj by je nenechal bez povšimnutí.“

Dlaň už měla plnou kamenů. Vstala a nasypala je do krabice. Byly mezi nimi dva diamanty prvotřídní kvality.

Michael začal v duchu skládat jednotlivé díly skládanky dohromady, motiv a čin. „Vsadil bych se, že až si uděláš inventuru, zjistíš, že ti nic nechybí. Tomu, kdo tohle udělal, šlo to, aby tu zanechal velký nepořádek, ale krást nechtěl.“

Pandora si sedla k pracovnímu stolu. „Ty myslíš, že to udělal někdo z rodiny?“ vyhrkla nevěřičně.

„Radost ze závěti neměli. Předpovídali, že to nevydržíme,“ opakoval Biffova slova. Zastrčil ruce do kapes a pozorně se kolem rozhlížel. „I já jsem měl z našeho soužití strach. Nikdo nevěřil, že tu spolu vydržíme celých šest měsíců. To, že jsme překonali prvních čtrnáct dní, je muselo vyvést z míry a znervóznit tak, že se rozhodli nám to trochu zkomplikovat. Jaká byla tvoje první reakce, když jsi uviděla tu spoušť?“

Pandora si rozpačitě prohrábla vlasy. „Žes to udělal ty, protože mě nesnášíš. Přesně to, na co naši drazí příbuzní spoléhali. Sakra, to jsem tak snadno čitelná?“

„Stejně jsi je převezla, protože jsi svému prvnímu pocitu neuvěřila.“

Pandora se na něj zadívala provinile. Nevěděla, jestli se nemá ještě jednou omluvit. „Byl to Biff,“ řekla s jistotou. „Takovéhle lumpárny, to je přesně jeho obor.“

„Já bych si Biffem nebyl tolik jistý. Ale jestli ti bude nějaký kámen chybět, pak by to mohl být on.“ Michael se zhoupł na patách. „Ten nikdy neodolá, když může něco shrábnout do kapsy, zvlášť když se jedná o snadno zpeněžitelné kameny.“

„To je fakt.“ Pandora v duchu zvažovala další členy rodiny. Carlson, a vandal, to se jí nezdálo. Ginger by byla tak uchvácená kameny, že by zapomněla na původní účel své návštěvy. Povzdechla si. „Myslím, že je jedno, kdo z nich to udělal. Nejhorší je, že náhrdelník je zničený a musím začít znovu.“ Vzala do ruky zbytky zlatých drátků. „Už nikdy ho neudělám tak jako poprvé,“ litovala. „Celá práce je ztracená.“

„Někdy bývá druhý pokus ještě lepší.“

Pandora zavrtěla nepřesvědčené hlavou. „Ať tak či tak musím se pustit do úklidu. Vyříd' Sweeney, že to na oběd nestihnu.“

„Pomůžu ti.“

„Ne.“ Otočila se k němu a zavrtěla hlavou. „Ne, díky, ale musím se něčím zaměstnat. A být přitom sama.“

Michael s jejím názorem nesouhlasil, ale nezbylo mu než se smířit s odmítnutím. „Dobrá. Uvidíme se u večeře.“

„Michaeli...“ Michael se zastavil ve dveřích. „Strýc Jolley měl pravdu.“

„V čem?“

„Že máš i vlastnosti, které je třeba ocenit.“

Michael se lišácky ušklíbl. „Na to jsi přišla dost pozdě, sestřenice. A strýc Jolley měl pravdu ve všem. Proto ještě i po své smrti tahá za nitky.“

Pandora se zamračila. Dveře se zabouchly. Strýc tahá za nitky, přemítala. Ale s mým životem manipulovat nebude! Já zůstanu svobodná, nezávislá a nespoutaná. Na to nesmí Michael zapomenout.

Pandora nebyla pověřivá, ale přesto měla pocit, že zaslechla strýcův smích. Raději si vyhrnula rukávy a pustila se do práce.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Když po zdlouhavé a pracné inventarizaci Pandora zjistila, že nechybí opravdu nic, zamítla Michaelův návrh, aby to oznámili na policii. Kdyby se ztratilo něco cenného, uvažovala by jinak, ale takhle ne. Policie by do všeho šourala a nakonec by jí udělala přednášku o významu zámků. A jestli byl vandalem někdo z rodiny – a v tom musela s Michaelem opět souhlasit – oficiální vyšetřování by

znamenal, že by se to rozkřiklo v okolí a brzo by se tématu ujaly noviny.

Tisk by si na takové lahůdce smlsnul. Netypické podmínky závěti, to by bylo sousto pro bulvár. V tom měla Pandora jasno, co je v rodině, to se má v rodině i vyřešit.

Pokud se někdo z příbuzných rozhodl, že jim pobyt osladí, nechtěla připustit, aby si dotyčný myslel, že ji tenhle vandalismus nějak poznamenal, její odhodlání tu vydržet jen zesílilo. Zároveň byla odhodlaná vypátrat na vlastní pěst, kdo je zodpovědný za škody napáchané v její dílně a jak je možné, že si k tomu dokázal vybrat ideální příležitost.

Michael netrval na tom, aby volali policii, ze stejných důvodů jako Pandora. Ani on netoužil po tom, aby se jeho jméno objevilo v novinách v souvislosti s* případem závěti po multimilionáři Jolley McVieovi.

Podobně jeden před druhým zatajili, že se chystají zahrát si na detektivy sami. Nebylo to otázka důvěry, ale pocit, že ten druhý by nebyl schopen ujmout se pátrání s takovou precizností. Možná se tomu vyhýbali i proto, že si nechtěli připomínat, k jakému obratu v jejich vztahu díky incidentu došlo. Místo aby se společně poradili o postupu, bavili se při jídle o všem možném, jen ne o tom, co se dopoledne přihodilo. Sweeney se překonávala, pokud šlo o vaření, a tak měli o rozptýlení postaráno.

Pandora si dopřála dvě sklenky bílého vína a pořádnou porci kuřecího *fricasse* a cítila se mnohem optimističtěji. Důležité bylo, že vandal nezničil její nástroje, jinak by se pro ně musela vypravit do New Yorku, a kdyby bylo třeba některé objednat, znamenalo by to i týden zpoždění. A tohle bylo nejnáročnější období roku, neboť se blížily Vánoce a čas nakupování. I tak dva týdny zbytečné práce budou citelnou finanční ztrátou.

Co ji na celém případě rozčilovalo nejvíc, byl pocit, že ji někdo špehuje. To bylo jediné logické vysvětlení toho, že si neznámý vybral k vloupání tu nejvhodnější příležitost, kdy odjela do města.

„Uvažovala jsem,“ začala Pandora zlehka, „jestli jsou tu v zimě Saundersonovi.“

„Myslíš ty sousedy s rybníkem?“ Michael už na jejich dům taky pomyslel. Na jejich pozemku by se našlo několik míst, které by s dalekohledem v ruce mohly sloužit jako ideální pozorovatelna. „Řekl bych, že hodně času tráví v Evropě.“

„Hmmm.“ Pandora si pohrávala v ruce s vidličkou. „Oni vlastní síť hotelů, ale občas sem na pár týdnů zavítají.“

„A myslíš, že to tu někomu pronajímají, když tu nejsou?“

„O tom nic nevím. Mám dojem, že základní personál tu je po celý rok. Vzpomínám si, že tu byli před pár měsíci, když jsem byla u strýce na návštěvě naposled,“ zamyslela se Pandora „vypravili jsme se na ryby a Saunderson nás málem nachytal. Kdybychom se neschovali do toho srubu –“ Pandora se zarazila, protože v tom dostala nápad.

„Do srubu,“ opakoval po ní Michael. „Myslíš ten ztrouchnivělý domek, který Jolley používal jako loveckou základnu v časech, kdy se rozhodl zásobovat kuchyň vlastnoručně zastřeleným masem? Na tu jsem už skoro zapomněl.“

Pandora pokrčila rameny, jako by to nic neznamenal, ale její myšlenky o překot uháněly dál. „Musíš ale dodat, že nebyl skvělý lovec a obědy měl v té době chudé. Tehdy jsme ale chytili možná tucet pstruhů, strašně jsme se přecpali a zbytek jsme poslali Saundersonovi. Víš, že nám ani nepoděkoval.“

„To jsou mi způsoby.“

„Slyšela jsem, že jeho babička dělala v Chelsea barmanku. Tak co chceš? Ještě víno?“

„Ne, díky.“ Michael už měl v hlavě jistý plán a na to potřeboval mít jasnou hlavu. „A ty nechceš dolít?“

„Kdepak, mně už to stačí, ale jsem trochu unavená, půjdu si asi lehnout.“

„Na to máš právo,“ ujišťoval ji Michael a v duchu jásal, jak to jeho plán usnadní, když se mu podaří zahnat ji do postele co nejdřív. „Po tom všem se potřebuješ pořádně vyspat.“

„To máš pravdu.“ Oba měli hlavu plnou svých plánů, takže si nevšimli, jak podezřele zdvořilá se stala jejich konverzace. „Dneska si nedám po večeři ani kávu. Už se těším, jak zalezu pod peřinu,“ řekla Pandora a předstírala zívnutí. „A co ty? Budeš ještě psát?“

„Ne, myslím že už ne. Raději si ráno přivstanu.“

Pandora se spokojeně usmála. „To uděláš dobře.“ Dám mu hodinu, aby tvrdě usnul, a pak se nepozorovaně vyplížím. „Tak já už půjdu nahoru, Michaeli. Dobrou noc.“

„Dobrou noc. Hezky se vyspi.“ Až Pandora zhasne, můžu se vypravit na cestu.

Pandora zhasla v ložnici a sedla si do křesla. Dám mu čtvrt hodinku a pak se vydám na cestu, pomyslela si. Pozorně naslouchala zvukům na chodbě. Služebnictvo bydlelo na opačné straně domu a chodilo brzo spát.

Tiše pootevřela dveře, nakoukla do chodby a poslouchala. Nikde ani hlásek. Vzala bundu z věšáku a zapnula si ji až po krk. Teď, nebo nikdy, řekla si a odhodlaně vyklouzla ven.

V kapse měla baterku, dvě krabičky zápalek a malou lahvičku s lakem na vlasy. Jako prostředek k sebeobraně, kdyby narazila na nějaké nečekané nebezpečí. Zlehka našlapovala po schodišti, až se ocitla u dveří na terasu.

Když vyšla ven, zmocnilo se jí vzrušení. Konečně nějaké dobrodružství, pomyslela si, když ucítila, jak se jí zrychlil dech. V duchu si vzpomněla na odvážné výpravy, které podnikali se strýcem Jolleyem. Když umřel, byl dobrodružstvím konec.

Z měsíce zbyl jenom srpek, zato obloha byla posetá tisíci hvězd. Mrzlo, až praštělo. Pandora se ohlédla zpátky k domu. V Michaelově okně byla tma.

Rychle kráčela přes trávník a brzo zmizela mezi stromy. Opatrně našlapovala a hledala pěšinu. Byla příliš tma, aby viděla na cestu. Vytáhla tedy baterku a rozsvítila ji. Nepospíchala. Nač? To by dobrodružství skončilo příliš brzy. Rozhlížela se kolem a pozorně naslouchala zvukům.

Listnaté stromy byly dávno holé, zbyly jen černé kmeny. Vítr komíhal větvemi a vytvářel strašidelné zvuky. V korunách borovic to jemně šumělo. Občas se ozvalo tenké zaskučení. Snad liška nebo jezevec, který se zapomněl uložit k zimnímu spánku. Nebo větší zvíře? Pandora zůstávala ráda v nejistotě. Kdyby v lese neslyšela, ani neviděla nic podezřelého, byl by takový výlet zbytečný.

Zhluboka vdechovala vůni jehličí, mrazivý vzduch, který k ránu pokryje zem jinovatkou. Když se člověk prochází po lese sám, měl by mít smysly připravené. Pandora se líbilo, že je sama a že má v hlavě plán.

Cesta se náhle dělila. Pandora zahnula nalevo. Srub už byl blízko. Vtom se zarazila, protože před sebou zaslechla, jak se něco pohnulo. Ale muselo to být něco většího než liška. Na okamžik znejistěla. Co když je to medvěd nebo rys. Dlouze se zaposlouchala, ale dál už bylo ticho, takže se rozhodla jít dál.

Čím víc se blížila k srubu, tím víc se zabývala tím, jak se zachová, když zjistí, že srub není opuštěný. Co když tam najde někoho ze svých drahých příbuzných, jak se vyhřívá u krbu? Carlsona, jak si čte Wall Street Journal? Tetu Patience, jak pobíhá kolem s utěrkou na prach? Málem se dala nahlas do smíchu. Pak si ale vzpomněla na zničený náhrdelník...

Zamračila se a rázně mířila kupředu. Jestli tam někdo bude, bude muset hodně vysvětlovat. Po chvílce se ze tmy vynořily obrysy domku. Vypadal tak jako při poslední návštěvě. Zchátralý a opuštěný. Pandora sklonila kužel světla prudce k zemi a příkrčeně se plížila kolem zdi k vchodu. Když pod tlakem bot zaskřípal pronikavě dřevěný schod, málem vyjekla leknutím. Přitiskla si ruku na srdce. Tlouklo tak prudce, jako by chtělo vyskočit z těla. Opatrně natáhla ruku ke klice a pomalu ji zmáčkla. Dveře se se skřípáním otevřely. Pandora sebou opět trhla a počítala do deseti, než vstoupila. Napřímila baterku a vešla dovnitř.

Když jí čísi ruce zezadu stiskly krk, baterka jí vypadla z ruky a s třeskotem dopadla na zem. Jak se kutálela po zemi, vrhla několik chaotických kuželů světla kolem sebe. Pandora vytřeštila oči a nabrala vzduch, aby se mohla rozječet. Nezapomněla však sáhnout do kapsy pro lak na vlasy. Neznámý útočník ji prudce otočil k sobě. Pandora se šokované střetla s Michaelovým očima. Oba zůstali stát jako sochy, Pandora ruku zvednutou k ráně.

„Sakra!“ Michael spustil ruce k tělu. „Co tady proboha děláš?“

„A co tady děláš ty?“ odsekla rozzuřeně Pandora. „Víš, jak jsi mě vyděsil? Málem jsi mě uškrtil. A rozbil jsi mi baterku.“

„A ty mně málem nos,“ komentoval její nářek Michael.

Pandora pohodila rameny a zhluboka oddechovala. Ještě se nevzpamatovala z leknutí a nechtěla, aby to Michael poznal. Začala hledat baterku. „Neměl by ses přesvědčit, koho se chystáš uškrtit, než se na něj vrhneš?“

„Neměla jsi mě sledovat.“

Pandora na něj vrhla pobavený pohled. A hned se jí udělalo lépe. „Tebe? Proč? To si lichotíš příliš. Chtěla jsem si docela obyčejně ověřit něco, co mě napadlo dnes při večeři, a nechtěla jsem, aby ses mi do toho pletl nebo mi to rozmlouval.“

„Proč bych se pletl? Třeba bych měl několik praktických rad,“ odsekl Michael. Jeho baterka zůstala funkční. Namířil kužel světla přímo do jejího obličeje. „Rád bych věděl, jak by sis poradila s tím, kdyby tu opravdu někdo byl. Přepřela bys ho?“

Pandora se zarazila. V duchu uznala, že nebyla příliš připravená. Michael ji snadno zaskočil. Ale to neznamenal, že by to přiznala. „Umím se o sebe postarat,“ řekla povýšeně.

„Jasně.“ Podíval se na nádobku s lakem. „A co je tohle? K čemu to máš?“

Pandora už zapomněla, že lak na vlasy drží stále v ruce.

„Tohle jsi měl málem v očích. Je to lak na vlasy.“

Michael zaklel, ale pak se zasmál. Napsat takovouhle scénu by ho v životě nenapadlo. „Asi bych měl být rád, žeš ho na mě nepoužila.“

„Já se nejdřív kouknu, kam mířím.“ Pandora zasunula lak zpátky do kapsy. „Takže když jsme tady oba, můžeme se rozhlédnout pořádně.“

„Zrovna jsem začal s průzkumem, když jsem zaslechl to tvoje tiché kočičí našlapování na schodech,“ dobíral si ji Michael. Pandora jeho poznámku ignorovala, a tak pokračoval: „Zdá se, že si tu někdo zařizoval bydlení.“ Aby to dokázal, namířil baterkou na krb. Napůl ohořelá polena ještě doutnala.

„Aha.“ Pandora zkusila vlastní baterku. Naštěstí také fungovala. Pomalu se otáčela kolem své osy. U krbu stála židle. Když tu byla posledně, nechali stát židli u okna. Strýc na ní seděl a pojídal konzervu sardinek, protože lov ryb se jim nedařil. „Ze by to byl nějaký tulák?“

Michael ji pozoroval a přikývl. „Možná.“

„Ale to není pravděpodobné. Co když se vrátí?“

„Těžko říct.“ Zběžným zkoumáním zjistili, že z vybavení domku nic nezmizelo. Naopak, místnost působila útulně a čistě. Až příliš čistě. Normálně by tu měla být vrstva prachu a hromady pavučin. Na desce stolu nebyla ani stopa po nečistotě.

Pandora s povzdechem dosedla na starou postel a opřela bradu do dlaní. „Doufala jsem, že tu někoho nachytám.“

„A co pak? Postříkala bys ho lakem na vlasy a zakonzervovala na věky?“

Zpražila ho nepřátelským pohledem. „A co jsi měl v plánu ty?“

„Dal bych mu za vyučenou.“

Pandora se pohrdavě ušklíbla. „Modřinu pod okem a zlomený nos?“ Nespokojeně zavrtěla hlavou. „Michaeli, ty myslíš jen na pěsti.“

„A co jsi chtěla udělat ty? Promluvit do duše tomu, kdo ti udělal z dílny spoušť jako po uragánu?“

Pandora chtěla cosi odseknout, ale zarazila se. Usmála se pro sebe. „Ne, kázat někomu o morálce jsem v úmyslu neměla, ale stejně, šanci něco zjistit jsme promeškali. Záškodník včas zmizel. Takže jako ve správné detektivce bychom se měli poohlédnout po stopách, ne?“

Michael se ušklíbl. „Bohužel jsem si s sebou nevzal lupu.“

„Víš, že umíš být někdy i vtipný,“ poznamenala Pandora a rázně vstala. Systematicky začala s baterkou prohledávat vybavení srubu. „Třeba tu něco dotyčný zapomněl. Nebo mu něco vypadlo z kapes,“ přemítala nahlas.

„Třeba průkaz se jménem a adresou?“ posmíval se jí otevřeně Michael.

Pandora si jeho vtipkování nevšímala. „Něco tu musí být,“ mumlala si pro sebe. „Aha!“ vykřikla a sehnula se k zemi. Něco sebrala.

„Co to máš?“ zajímal se Michael zvědavě. Poklekl vedle ní.

„Bota.“ Pandora pokrčila rameny. „Jenže tahle teniska patřila strýci.“

Michael si uvědomil, že se Pandora ještě nevyrovnala se strýcovou smrtí. „Mně se po něm taky stýská,“ přiznal se.

Pandora zůstala zamyšleně klečet.

„Někdy se mi zdá, že ho cítím, nebo slyším. Třeba tuhle jsem měla dojem, že ho slyším smát. Jako by byl někde za rohem a smál se, jaký vtip se mu povedl.“

Michael ji pohladil po zádech.

„Já vím.“

Pandora k němu zvědavě zvedla oči. „Opravdu?“ Rázně se zvedla. „Podívám se, jestli tu nezbylo něco k jídlu.“

„Jestli najdeš nějaké sušenky, tak mi jednu nech.“ Michael si všiml, jak se škodolibě usmála. „To víš, v tomhle ranném stadiu odvykání kouření, mám pocit, že musím mít pořád něco v puse.“

„Proč si nekoupíš žvýkačky?“ navrhla Pandora a otevřela skříňky kredence. Namířila světlo baterky na sklenice s marmeládou a konzervy. Arašídové máslo, kaviár – samozřejmě ruský. Dvě nejoblíbenější strýcovy pochoutky. Pandora přejížděla očima po polici s mexickou omáčkou *taco*, obřím míchaným ovocným koktejlem a dalšími lahůdkami. Strýc nechtěl o zdravé výživě ani slyšet, jedl jen to, co mu chutnalo. Přesto – nebo právě proto že netrpěl stresem z diet – se dožil devadesáti tří let. Pak se ale její oči zarazily. Pandora vytáhla z police jednu konzervu a zvedla ji proti sobě.

„Aha!“

„Už zase aha?“

„Konzerva s tuňákem,“ oznámila a zamávala mu konzervou před nosem. „Tohle je konzerva s tuňákem.“

„A co je na tom? Je tam snad taky majonéza, abychom se do něj pustili?“

„To jsi tak natvrdlý, Michaeli? Strýc Jolley by nikdy tuňáka nedal do pusy. Vyloženě ho nesnášel.“

Michael chtěl poznamenat něco sarkastického, ale v tom mu došlo, co tím Pandora myslí. „Máš pravdu. A když to neměl rád, tak by to tady netrpěl a dávno to vyhodil.“

„Přesně tak.“

„Blahopřeju, Sherlocku. Překonáváš se. A teď – kdo z našich drahých příbuzných má slabost pro tuňáka?“

„Přestaň! Já vím, že tě žere, že jsem na to přišla já, a ne ty – věhlasný autor detektivek.“

„Je to jen první stopa,“ odbyl ji Michael podrážděně, ale v duchu musel uznat, že ho Pandora odhalila. Nečekal, že ho předběhne pouhá amatérka. „Záleží na tom, k čemu nám stopa poslouží.“

Nikdy bych nečekal, že Pandora něco dokáže, uvědomil si. Nikdy jsem nepřikládal význam jejímu umění a zručnosti, zpochybňoval její inteligenci i ženskost.

Pandora se k němu našťavaně obrátila. „Když je ti ta stopa málo, proč jsi sem vůbec chodil? Co sis od toho sliboval?“

„Doufal jsem, že tu někoho přistihnu.“ Michael začal přejíždět baterkou po stěnách. Zatím se nám podařilo dokázat jen to, že tu skutečně někdo byl a zase zmizel.“

Pandora položila konzervu s tuňákem s bouchnutím na stůl. „Ztráta času.“

„Neměla jsi mě sledovat.“

„Já jsem tě nesledovala.“ Znovu mu namířila baterkou do tváře. Michael vypadal mužně, záhadně a nebezpečně. V duchu zatoužila po tom, aby měla neodolatelnou svůdnou postavu, aby jí Michael padl k nohám a žebroul o pozornost. Z úst jim vycházely oblaky páry a mísily se spolu. „Pokud vím, tak tys sledoval mě.“

„Aha. A proto jsem tu byl první.“

„To je jedno. Když jsi plánoval, že se sem v noci vypravíš, proč jsi mi o tom nic neřekl?“

Michael udělal krok kupředu, ale pak se zarazil. Ocitnout se příliš blízko Pandory nebylo bezpečné. Najednou znejistěl a poškrábal se v zátylku. „Ze stejného důvodu jako ty,“ odsekl. „Ty nevěříš mně, sestřenice, a já nevěřím tobě.“

„Aspoň v něčem se shodneme.“ Chtěla kolem něj projít a zamířit ke dveřím, ale Michael ji zničehonic chytil za ruku. Pandora zvedla hlavu a ocitla se pár centimetrů před jeho obličejem. Projelo jí mrazení. „Tohle je zvyk, kterého by ses měl zbavit, Michaeli.“

„Říká se, že když se člověk jednoho zlozvyku zbaví, přijde jiný.“

Pandora ho naoko zmrazila ledovým pohledem, ale uvnitř se jí vařila krev v žilách. „Neříkej,“ řekla posměšně.

„Nikdy bych nemyslel, že je tak snadné se tě dotknout, Pandoro,“ vyhrkl Michael chraptivě.

„Tím si nebuď tak jistý.“ Vyškubla se mu a dala na ústup. Michael jí byl v patách.

„Některé ženy se prý těžko vyrovnávají s fyzickou přitažlivostí.“

Oči jí vzplály vztekem a Michael musel uznat, že jí to sluší. „Máš moc vyvinuté ego, Michaeli, to je tvůj problém. Tahle taktika možná platí na ty tvé modelky, ale –“

„Já nechápu, proč tě vždycky tak fascinoval můj milostný život,“ dobíral si ji Michael a spokojeně se šklebil. Pandora sebou trhla, z toho poznal, že se trefil do černého.

„Asi tolik, jako bych se dívala na dokumentární film o sexuálních praktikách nižších savců,“ odsekla rozzuřeně. Srdce jí bušilo, jako by chtělo vyskočit z těla. Ale ne zlostí. Vzrušením a strachem. Vyrasila v noci za dobrodružstvím, a teď je tady. „Už je dost pozdě,“ rozhodla se ukončit diskusi.

„Já jsem na tvůj sexuální život nebyl nikdy zvědavý,“ pokračoval Michael. Dostihl ji a tělem vklínil do kouta. Pandora sáhla rukou do kapsy a sevřela v dlani lak na vlasy. „Nech mě hádat. Dáváš přednost mužům, kteří mají za jménem dlouhou řádku titulů a o sexu víc filozofují, než konají.“

„Co si o sobě myslíš, ty jeden arogantní –“

Michael přidusil další slova polibkem – přesně tak, jak o tom dlouho snil.

Tentokrát to nebylo žádné testování, ale žhavý nenasytný polibek plný netrpělivosti a nespokojenosti. Pandora vnímala směsici protichůdných emocí, o kterých bude později dlouho přemítat a pokoušet se jim přijít na kloub. Teď podlehla okamžiku. Jeho ústa byla horká a dobyvačná, Michael se choval se stejnou arogantní sebejistotou, která ji jindy tak rozčilovala.

Neptal se, jestli smí, prostě bral, co se mu zachtělo. Poprvé se Pandora setkala s takovou dominancí u muže, kterého si připustila k tělu. Vždycky počítala s jemností a ohledy. Michael však jako by ztratil všechny zábrany, zůstal jen základní instinkt. Pandora neměla moc času o tom přemýšlet. To všechno později. Nyní se Michael

zmocnil jejích smyslů, a než se nadála, naladil ji na stejnou vlnovou délku.

A jestliže on sám počítal s tím, že Pandora se bude bránit a pokoušet se vymanit z jeho objetí, zklamala ho. Vzápětí se mu zatočila hlava. Jestliže nikdo z nich nebude mít rozum to utnout, čím to bude pokračovat a jak to skončí, zděsil se. S jistotou věděl jen to, že své tělo a smysly nemá pod kontrolou. Později, když na to vzpomínal, nabyl přesvědčení, že tenhle vášnivý polibek si bude pamatovat snad do konce života.

Pandora se přece jen vzpamatovala a jemně ho rty odstrčila. Oba oddechovali, aby nabrali dech. Kdyby Pandora tušila, jak se mi dokázala zakousnout pod kůži, to by jásala, pomyslel si Michael. Ale nedokázal se soustředit na nic. Aniž by zaváhal, přitiskl k ní rty podruhé.

Ve srubu byla zima a tma, žádné měsíční paprsky neproudily oknem, aby vykreslily romantickou atmosféru. Ve vzduchu byla cítit vůně dohasínajícího ohně a usedajícího prachu. Občas se zvedl poryv větru a zacloumal s okenicemi. Žádný z nich tomu nevěnoval pozornost. Ani když se od sebe odtrhli podruhé.

Ztratil jsem nad sebou kontrolu, říkal si Michael. Ale tím se může zabývat později. Naštěstí ho mohlo uklidňovat vědomí, že Pandora ji ztratila také. Viděl, že je vyvedená z míry stejně jako on, hledá, čím by začala, kam by uhodila. Aby zlehčil situaci, zazubil se.

„Cože jsi to říkala?“

Pandora by mu nejraději jednu vrazila. A zároveň by ho chtěla líbat, až by ztratil dech. Čekal, že mu padnu k nohám, říkala si, ale to se nestalo. Že budu vzdychat a podlehnu, aby dosáhl dalšího laciného vítězství. Nebyla slepá, aby si nevšimla, že mu zamotala hlavu. Uchýlila se proto k bezpečné taktice.

„Co si o sobě myslíš?“ zasyčela na něj.

„Líbí se mi, když se tváříš jako saň.“

„Pravidlo číslo šest. Už žádný další fyzický kontakt,“ prohlásila a namířila na něj výhružně prst.

„Žádný fyzický kontakt,“ opakoval Michael a uvolnil ji z objetí. „Ledaže by se obě strany dohodli na tom, že je to pro ně příjemné.“

Pandora za sebou práskla dveřmi a nechala ho stát ve tmě.

Pokud mají dva lidé hlavu plnou vlastních projektů, dokážou žít pod jednou střechou neuvěřitelně dlouho, aniž by se často setkávali. Zvlášť pokud je střecha enormně rozlehlá a lidé paličatí. Pandora se mýjela s Michaelem téměř výhradně jen u jídla a jinak se celé dlouhé hodiny neviděli. A nebylo to jen z ohleduplnosti a zdvořilosti, aby jeden druhého nerušil při důležité práci. Především proto že oba dva měli práce nad hlavu, aby se zaobírali tím druhým.

Oba – a každý zvlášť – pocítili jisté uspokojení, že se jim podařilo přežít první měsíc bez zásadnějších pří. Zbývá ještě pět.

Když se chystal přehoupnout měsíc, Michael musel odjet do New Yorku, aby vyřídil nějaký problém se scénářem. Odjel s brčením a cosi si mumlal o neschopných imbecilech sedících na teplém místěčku. Pandora se připravila na to, že si bude den volna náramně užívat. Nebude muset dbát na opatrnost, aby na Michalea někde nečekaně nenarazila. Může si dělat, co chce, aniž by se bála, že jí Michael nahlédne přes rameno a utrousí nějakou kousavou poznámku. Bude to nádhera, slibovala si.

Nakonec ale skončila tím, že se nimrala v jídle a pak postávala u okna a vyhlížela, kdy na cestě uvidí jeho auto. Ale ne proto, že by jí chyběl, jak se ujišťovala. Jen proto že si zvykla mít společnost.

Tohle byl přece jeden z důvodů, proč vždycky žila sama. Chtěla se vyhnout tomu, aby se stala na někom závislá. A závislost přichází přirozeně, když člověk s někým sdílí prostor – dokonce i když je to arogantní mizera a notorický sukničkář.

A tak čekala a dívala se ven. Ještě dlouho potom co Charles a Sweeney odešli spát, zůstávala u okna a vyhlížela do tmy. Neměla starost, kde se tak dlouho zdržel, ale cítila se opuštěná a neklidná. Ujišťovala se, že není unavená, a proto si nechce jít lehnout.

Konečně opustila místo u okna a začala se toulat prvním patrem. Zašla do strýcovy pracovny. Strýc tu příliš nepracoval, spíš se tu bavil. Byla to jakási společenská místnost, něco mezi hernou a barem s automaty.

Kromě toho tu byla obrovská televize se čtyřiapadesátipalcovou obrazovkou. Pandora ji zapnula a nechala program, který tam byl nastavený. Původně se nechtěla ani dívat. Potřebovala jen společnost.

Kromě televize tu byly dva jednoduché hrací automaty, na kterých se před hodinou pokoušela dosáhnout ještě vyššího skóre, než které tu po sobě zanechal strýc Jolley. Pak tu byla videohra simulující útok na planetu Zarbo. Pandora v prvních kolech zanedbávala obranu, díky této hazardní taktice jí planeta pod rukama třikrát vybuchla. Dále tu byly počítačové šachy, ale na tuhle hru si připadala příliš líná a nesoustředěná. Nakonec se tedy natáhla na pohovku před televizí. Spíš aby si odpočinula, než aby se dívala.

Za pár okamžiků ji ale pozdní opakování nějakého akčního seriálu úplně pohltilo. Hlavu si opřela o polštář, uvolnila se a nechala vtáhnout do děje.

Když Michael vešel do dveří, ani jeho příchod nezaregistrovala. Michael měl za sebou náročný den a cestou zpátky se dostal do dopravní špičky. Už to chtěl vzdát a přespat ve městě, což byla jediná rozumná věc, kterou mohl udělat, ale nakonec zjistil, že si našel nejmíně pět pádných záminek, proč se musí vrátit zpátky do Folley ještě toho večera. Dokonce je vyzkoušel v praxi na produkční, která ho přemlouvala, aby šel na večeri se zbytkem pracovního týmu. Byla to hezká brunetka s velkýma hnědýma očima.

Tohle nebyl špatný seriál, pomyslel si Michael, když zjistil, na co se Pandora dívá. Kdysi pro něj napsal pár dílů. Podíval se na Pandoru, jak se uvelebila na pohovce. Nechtěl ji rušit, a tak počkal na reklamní pauzu.

„Takhle dopadnou všichni,“ řekl nahlas.

Pandora sebou trhla, až se málem skutálela z pohovky. Když uviděla Michaela, posadila se a zamračila se na něj. Rychle hledala záminku, jak vysvětlit, že se dívá na něco tak intelektuálně nenáročného. „Nemohla jsem spát,“ řekla nakonec, ale nedodala proč. Nemohla přece prozradit, že jí chyběla jeho přítomnost. „Televize je nejspíš terapie pro ty, co trpí poruchami spánku. Rohypnol pro duši.“

Michael byl unavený, že se sotva držel na nohou, a neměl potřebu přezkoumávat její vysvětlení. Docela obvykle byl rád, že na něho někdo čeká. Svalil se na pohovku vedle ní. Nohy si natáhl na stolek a hlavu si opřel o polštář. „Kdo ho zabil?“ zeptal se s povzdechem. Bylo mu dobře, že je zase doma.

„Chamtivý obchodní partner,“ vysvětlila Pandora ochotně. „Není to příliš komplikované, pozornějšímu divákovi dojde brzo, o co jde a kdo to udělal.“

„Tenhle seriál nebyl napsaný jako typická detektivka, kde se jméno vraha dozvíš až na konci. Je to spíš naopak, policajt s podezřelými manipuluje tak, aby se sami prozradili.“

Pandora znuďně zívla, aby dala najevo, že ji jeho výklad nezajímá. „Jak to dopadlo v New Yorku?“

„Nakonec dobře.“ Michael si sundal jednu botu a pak druhou. „Nejdřív jsme se hodinu hádali, všichni si rvali vlasy a nakonec svalili vinu na někoho, kdo tam vůbec nebyl. Hlavní je, že scénář zůstal netknutý.“

Michael je opravdu ztrhaný, uvědomila si Pandora. „Nechápu, proč se lidi rozčilují, když jde o jedinou hodinu týdně v programu,“ nadhodila provokativně.

Michael otevřel už jen jedno oko. „To je v Americe zvykem.“

„Proč o tom scénáři tolik diskutujete, když je to pořád stejné. Nejdřív je zločin a pak jsou hodní a ti zlí. Ti zlí nakonec skončí za mřížemi a běží koncové titulky. Je to jednoduchá kuchařka.“

„Musím ti poděkovat, žes mi to tak jasně vysvětlila. Příště to nadhodím při poradě s dramaturgem.“

„Ne, Michaeli, myslím to vážně. Ty přece nejsi nováček, víš, jak to v branži chodí.“

„A víš něco o ješitnosti a umělecké schizofrenii?“

Pandora se ušklíbla. „Slyšela jsem něco.“

„Tak k tomu připočítej přiškrcený rozpočet, týdenní závod s ratingem a máš tragédii hotovou. A ještě nezapomeň na nátlak ze strany televizních společností. Za těch několik let, co pro televizi dělám, jsem nezažil, aby něco běželo hladce. A i kdyby se *Loganův případ* vysílal ještě další čtyři roky, nemůžu se spoléhat na to, že něco poběží automaticky. Tohle je showbyznys, milá Pandoro.“

Pandora pokrčila rameny. „Pořád mi to připadá dost pošetilé na to, aby si tím někdo vydělával na živobytí.“

„Mně taky,“ přitakal Michael a vzápětí usnul, jako by ho do vody hodil.

Pandora ho nechala spát a dívala se dál, jak se kolem vraha stahuje smyčka. Spokojená, že ruka zákona dosáhla svého, vypnula televizi a rozhodla se Michaela probudit.

Mohla ho sice nechat v pokoji, ale pohovka nebyla dost dlouhá a široká, aby se na ní Michael pohodlně vyspal. Jistě by se probudil se ztuhlým krkem a přeleseným tělem. Nejlepší bude ho vzbudit a přemluvit, aby se přemístil do své postele, usoudila.

„Michaeli,“ zašeptala a jemně mu zacloumala ramenem.

„Hmm?“

„Pojď do postele.“ Michael na ni zamžoural.

„Už jsem myslel, že to nikdy neřekneš,“ zamumlal a chtěl ji k sobě přitáhnout.

Pandora s ním pobaveně zacloumala znovu. „Prober se, bratrance, pomůžu ti najít ložnici.“

„Náš ředitel je blbec,“ mumlal si pro sebe Michael. „Mohl by si to dát za rámeček.“

„Souhlasím, ale teď už pojď. Hej rup,“ vzala ho za ruce a táhla nahoru. Michael začal spolupracovat, takže se jí ho podařilo dostat na nohy.

„A teď pozor, jednu nohu před nohou a uvidíš, že to půjde,“ domlouvala mu. Objala ho jednou rukou kolem pasu a manévrovala s ním ven na chodbu.

„Já tušil, že mi bude chtít scénář celej překopat,“ brblal si dál Michael pod vousy.

„Tomu říkám drzost. A teď pozor, je tu schod.“

„Začal se vymlouvat, že by chtěl v druhém jednání víc emocionálního napětí, žvanil jeden,“ pokračoval Michael. „Co ten ví o emocionálním napětí?“

„Jasně, je to retard,“ souhlasila automaticky Pandora. Michael byl těžký a Pandora začala námahou oddechovat. Konečně dovrávorali až ke dveřím jeho ložnice. „A jsi doma, zlato.“ Když dorazili k posteli, stačilo do něj strčit a Michael se skácel na postel. Se svlékáním ho už neobtěžovala. Vzala deku z afghánské vlny, která ležela přehozená na křesle, a přikryla ho. „Vidíš, teď je to teprve pohodlné,“ domlouvala mu jako dítěti.

„To mi nesundáš ani kalhoty?“

Potukala si na čelo. „Až naprší a uschne.“

„Proč vždycky zkazíš všechnu legraci?“

„Kdybych ti svlíkla kalhoty, třeba by mě celou noc trápila noční můra.“

„Vždyť ty dobře víš, že jsi do mě blázen.“ Michael si připadal blaženě jako v ráji. Nejraději by v posteli zůstal i celý další den.

„Začínáš mluvit z cesty, Michaeli,“ napomínala ho Pandora. „Zítř ráno řeknu Charlesovi, aby ti přinesl do postele heřmánkový čaj s medem.“

„Neopovažuj se, heřmánkový čaj by byla moje smrt.“ Michael se přinutil otevřít jedno oko a lišácky se na ni ušklíbl. „Proč si nechceš vlézt ke mně pod peřinu? Kdybys nebyla proti, ukázal bych ti něco, co jsi ještě v životě neviděla.“

Pandora se k němu naklonila a zadívala se mu do očí. Její rty zůstaly viset jen pár centimetrů od jeho úst. Jejich dech se zrychlil a smísil. Vlasy jí spadly do očí a pohladily mu tvář. „Kecáš,“ zašeptala.

Michael si zívln a převalil se na druhý bok. „No a co.“

Pandora se napřímila a ještě chvíli se na něho dívala s rukama v bok. Jak to že se nenaštval, divila se. To jsem mu už úplně lhostejná? Stiskla rty a zvedla bradu. Počkej, já ti ráno ukážu, pomyslela si. Když odcházela, nezapomněla za sebou prásknout dveřmi.

PÁTÁ KAPITOLA

Očko za očkem, řetízek za řetízkem, Pandora pracně dokončila podruhé smaragdový náhrdelník. Když byl hotový, pyšně se rozzářila. Byl dokonalý. Trochu jiný než první, ale stále dokonalý. Pandora bývala sama sobě nejtvrdějším kritikem, nesnesla by, kdyby její práce nebyla řemeslně dokonalá a vypracovaná. Samozřejmě si cenila i svých nápadů, ale pokud nešly ruku v ruce se zručností, nebylo to pravé umění. Vzala lupu a zkoumala milimetr po milimetru všechny detaily, nikde nesměla být nerovnost nebo šupinka kovu. S

velkou lítostí uložila náhrdelník do sametové krabičky. Ve chvíli, kdy zavřela víko, už jí nepatřil.

Pak se rozhlédla po dílně a zjistila, že nemá co dělat. Potřebovala další inspiraci. Protože se celá ponořila do práce nad náhrdelníkem, nezbyl jí čas, aby myslela na to, co bude dál. Co dalšího bude tvořit? Neměla po ruce žádný nový námět. Netrpělivě vzala podložku s papírem a uchopila tužku. Ruka začala jakoby sama jezdit po papíře. Chtělo by to změnu, říkala si. Něco výstředního, odvážného, masivního. Něco jednoduchého po náročné a složité práci na náhrdelníku, který připomínal filigrán. Už ne něco elegantního, ale moderního, střídmeého. Trojúhelníky a kruhy. Náušnice.

Hlavně už ne romantika. To kvůli ní se nalamila na vlnu, kdy se cítila bezbranná a zranitelná. Potřebuju být silná a nezávislá, aby na mě Michaelovy výpady neplatily. Málem jsem se zesměšnila. Chybělo málo a skončila jsem v jeho posteli. To se už nesmí opakovat.

Její práce vždycky odrážela náladu, v které se nacházela. Náhrdelník byl romantický, smyslný a ženský. Musím tvořit něco robustního, odvážného, a bude po problémech, ujistovala se. Problémům se musí předcházet. Zaťala zuby, vyškubla stránku a začala znovu. Její city k Michaelovi se vždycky zakládaly na tom, že jím pohrdala a nesnášela ho. A když člověk někoho nesnáší, tak to jde proti podstatě věci, aby ho přitahoval.

Proč ji ale Michael přitahuje? To není obvyklá přitažlivost. Je to spíš jakýsi druh zvědavosti... pokřivené zvědavosti. Ano, je to zvědavost. To slovo ji uspokojovalo. Na tom nebylo nic nebezpečného. Byla zvědavá, a to je přirozené, protože se znali od dětství. Chtěla poznat, jaké to je, když se v Michaelovi probudí muž. A také chtěla zjistit, co je na Michaelovi tak zvláštního, že se za ním táhnou houfy hereček a modelek jako vosy za vůní medu. A přišla na to.

S Michaellem se cítila výrazně žensky a zranitelně, ochotná otevřít mu svou náruč. Tohle se jí ještě s žádným jiným mužem nestalo. Vždycky měla emoce pod kontrolou a byla na to hrdá. Měla v tom už praxi. Michael ale nemohl za to, že v jeho případě obrana selhala. Naštěstí ale neměla v úmyslu stát se součástí jeho harému.

Kdyby tak věděl, jak blízko se ocitla podlehnutí, naparoval by se ještě několik měsíců. Kdyby tušil, že čas od času zatouží po tom, poznat jeho náruč blíž, nebylo by s ním k vydržení. A tohle potěšení mu nedopřeje.

Nezávislost měla Pandora v povaze od narození. Byla to součást její genetické výbavy. Nemohla se stát jednou z jeho milenek, i kdyby chtěla. Její povaha by to nepřipustila. A teď, když se její zvědavost částečně uspokojila, mohli by prožít dalších pět měsíců v poměrném klidu... nebo aspoň bez vážnějších komplikací. Zároveň i proto, že během měsíce zjistila, že Michael je jako člověk mnohem přijatelnější, než jak se celé roky jevil, a kupodivu dokáže být i milý společník.

Najednou se přistihla, že jí pod rukama vznikl Michaelův portrét. Stačilo dokončit posledních pár tahů. Zděšeně odhodila tužku. Rysy byly neuvěřitelně pravdivé, vystihla jeho podobiznu, aniž by mu lichotila. Nebyl problém zachytit jeho arogantní pohled, ani citlivá ústa. Dokonce vypadal i inteligentně. Vyškubla papír ze skicáře, zmačkala a hodila do koše. Rázně nad tím mávla rukou. Prostě jsem se zasnila, odbyla to. Pak ale sáhla do koše, rozbalila zmačkaný papír, uhladila a znovu uchopila tužku. Umění je umění, říkala si. A portrét je portrét. Zadívala se na Michaelovu tvář, rysy potřebovaly jemně poopravit, tu zvýraznit, tu zjemnit, přidat trochu stínu... Pandora se opět zabrala do práce.

Michael se zasekl. Práce mu nešla od ruky jako jindy. Pět minut bušil do kláves jako šílenec a pak čtvrt hodiny zíral z okna. Takováhle výpadky nemíval ve zvyku. Když už jednou zasedl k stolu, pracoval vytrvale, rovnoměrně, bez velkých pauz. Pokud měl příběh v hlavě, jednotlivé scény se rodily skoro samy, postavy jako by obživly a dialogy plynuly přirozeně, aniž by je musel pracně pilovat.

Michael se opřel zády do židle, zvedl ruce nad hlavu a protáhl se. Potom vzal tužku a začal ji nervózně cucat v ústech. Ať si zdravotní statistiky říkají, co chtějí, pomyslel si, já jsem přestávat s kouřením neměl. Proto se nemůžu soustředit. Proto jsem tak podrážděný a nedůtklivý.

Pochopil, že u stolu už nevydrží sedět. Vstal a zamířil k oknu. Zadíval se k přístěnku. Její dílna působila tak optimisticky uprostřed zahrady pokryté popraškem sněhu. Skrz okna nebylo vidět, jestli tam Pandora je, nebo ne.

Proto na všechno reagoval tak podrážděně.

Všchno bylo jiné, než čekal. Pandora byla mnohem ženštější a milejší. Upřímnější. Přátelštější. Zábavnější. Rád s ní udržoval konverzaci u jídla, i když to znamenalo, že musí snášet její vtipkování a popichování. Bylo neškodné a Michael se na ně těšil. Musel být sice pořád ve střehu, ale už věděl, že Pandora to nemyslí ve zlém, bylo to jen kamarádké pošťuchování.

Čekal pravý opak. Že ji bude mít za pár týdnů plné zuby. Místo toho těch několik týdnů uteklo jako voda. Žít s Pandorou pod jednou střechou nebylo ani trochu nesnesitelné, zvykl si na její přítomnost. Když ho produkční zvala, aby se zúčastnil zajímavého večera, opět odmítl...

Ale proč? Po dlouhém váhání připustil s těžkým povzdechem, že se mu nechce strávit večer s ženou, zatímco myslí na jinou. Jenže co si s touhle nečekanou situací počít, když objekt jeho touhy si s ním pohrává jako kočka s myší? Pandora by si raději navlékla boxerské rukavice a postavila se do ringu, než aby se nechala pozvat na romantickou procházku za svitu měsíce.

Michael měl rád romanticky založené ženy, protože to s nimi uměl. Založením byl totiž také velký romantik, takže se nemusel do ničeho nutit. A ženy to okamžitě poznaly a dokázaly to náležitě ocenit. Michael miloval večery při svíčkách podmalované tichou hudbou, dlouhé procházky.

Jenže jak by asi Pandora přijala, kdyby jí poslal tucet bílých růží? Nejspíš by mu vyčetla, že mají trny.

Pandora dráždila jeho instinkty, rozčilovala svými názory, a přesto ji chtěl. A když něco chtěl, tak dělal všechno proto, aby to dostal. Nejprve si vytyčil přesný plán, vybral nejvhodnější přístup, a pak prováděl jeden taktický manévr za druhým. Když něco nevycházelo, odhodil zábrany a vrhl se na kořist přímo. Upřímně přiznával, že první postup přinášel ovoce častěji.

Jenže jak to viděl, na Pandoru neplatila ani trpělivost, ani veršíky. Stála příliš pevně na zemi, aby se nechala unést nějakým dojmem, nebo emocemi. Přestože byla umělecky založená, řídila se raději rozumem. Na ni nebude platit žádná z mých oblíbených taktik, říkal si Michael. Budu muset vymyslet nějaký jiný, třetí způsob.

To je ovšem pro mě obrovská výzva, pomyslel si a na rtech se mu rozlil spokojený úsměv. Nade všechno miloval obtížné situace, obtížná témata, neřešitelné rébusy. Pandora by se mohla stát úžasnou hrdinkou nějaké jeho hry. Správně. Budu na ní pracovat, jako by šlo o scénář.

Muž a žena žijící pod jednou střechou, začal přemítat. Vzájemně se přitahují, ale oba si to odmítají přiznat. Muž je inteligentní a okouzlující. Má obrovskou vůli. Nedávno skoncoval s kouřením – jak dlouho přesně? Pět týdnů, tři dny a čtrnáct hodin. Žena je umíněná a plná předsudků, často zaměňuje aroganci za nezávislost. Muž postupně nahlodává její obranu, až dojdou k vzájemnému souznění.

Michael se vrátil k židli. Z toho by mohla být zajímavá divadelní hra. Samozřejmě je to jen hrubá osa děje, chce to přimyslet nějaké komické scénky, které ilustrují typické vlastnosti obou hrdinů, což nebude těžké, stačí si vzpomenout, jak se vzájemně pošťuchují s Pandorou.

Michael se pustil s vervou do práce. Dvě hodiny uplynuly, ani nevěděl jak. Když se na dveře ozvalo zaklepání, podrážděně zabručel, že se ho někdo odvažuje rušit.

„Prosím za prominutí, pane Donahueu.“ Ve dveřích se objevil mírně zadýchaný Charles. Schody do patra mu dávaly zabrat.

Michael cosi nesrozumitelně zabručel a dopsal větu, než se obrátil k Charlesovi. „Potřebujete něco, Charlesi?“

„Je tu telegram pro vás, pane.“

„Telegram?“ Michael se zamračil, vstal a zamířil k Charlesovi. O co může jít? Kdyby se objevily nějaké potíže se scénářem, logické a nejrychlejší by bylo, aby mu zavolali. „Díky.“ Michael si vzal telegram a švihnul obálkou do dlaně. „Nevíte, jestli je Pandora ještě ve své dílně?“

„Je, pane,“ přitakal Charles. „Sweeney si dělá starosti, protože slečna McVieová opět nepřišla k obědu. Za hodinu by se mohla podávat večeře. Doufám, že vám to takhle vyhovuje.“

Michael už Sweeney znal. Bylo lepší tvrdit, že všechno je v nejlepším pořádku. „Samozřejmě.“

„Děkuji, pane, a jestli smím něco dodat, chtěl bych vyjádřit pochvalu nad vaším dalším televizním dílem. Tenhle týden to bylo opravdu úžasně napínavé.“

„Děkuji vám, Charlesi.“

„Pan McVie se na váš seriál nikdy nezapomněl dívat. Sledovali jsme ho spolu. Byl to takový rituál.“

„Nebýt strýce, tenhle seriál by možná nikdy nevznikl,“ přemítal Michael nahlas. „Strýc mi chybí...“

„To nám také. Dům je najednou tak tichý. Naštěstí jste tu vy –“ Charles se zarazil, jako by si uvědomil, že přestoupil jisté hranice.

„Pokračujte, Charlesi.“

„Chtěl bych vám říct, jak jsme vám se Sweeney vděční, že jsme mohli zůstat ve vašich službách. A jsme rádi, že pan McVie zanechal dům právě vám dvěma. Kdyby dům dostal někdo z ostatních...“ Charles narovnal záda a nadechl se. „Nikdo jiný si dům nezaslouží, pane. Byli jsme se Sweeney připravení odejít v případě, že by Folley připadlo někomu z dalších dědiců.“ Charles složil své kostnaté dlaně k sobě. „Budete si před večeří ještě něco přát, pane?“

„Ne, Charlesi, děkuji.“

Charles odešel a Michael za ním zavřel dveře. Starého komorníka znal od dětství. Přesně si vzpomínal, kdy mu Charles přestal říkat „mladý pane“ a začal ho oslovovat „pane Donahue“. Bylo mu šestnáct a přijel do Folley, aby tu strávil měsíc letních prázdnin. V té chvíli měl pocit, že přestoupil hranice dětství a vstoupil do světa dospělých.

Zvláštní bylo, jak hodně se jeho život vázal k Folley a lidem, kteří tu žili. Charles mu servíroval první whisky v jeho životě – s velkou parádou, protože mu bylo právě osmnáct. A roky předtím si vykoledoval od Sweeney první pohavek za ucho. Jeho rodiče si s výchovou nelámali hlavu a učitelé by si to nedovolili. Michael si

stále ještě vybavoval, jak ho kůže pálila. V té chvíli měl ale pocit, že někam patří, že tady je jeho rodina. Někdo, komu na něm záleží.

Pandora byla v mládí postrachem i velkým lákadlem. Báł se jí tak, že se neodvážil přiblížit, zároveň ji ale tajně zbožňoval. A strýc? Ten byl jeho otcem, dědečkem, učitelem i starším bratrem.

Když řekl Charlesovi, že se mu stýská, nic nepředstíral. Stále měl pocit, že mu v srdci vězí rána, která stále pálí. Jak dlouho potrvá, než bolest přejde?

Bez velké zvědavosti roztrhl obálku a dal se do čtení.

TVA MATKA VAZNÉ NEMOCNA STOP DOKTOŘI NEDÁVAJÍ NADĚJI STOP PRIJED OKAMŽITÉ DO PALM SPRINGS STOP KEYSER

Michael zíral bez hnutí na telegram v ruce. To není možné. Matka nebyla nikdy nemocná. Považovala to za prohřešek proti společenskému bontonu. Nechtělo se mu věřit, že je to pravda. Otáčel papírem v ruce, jako by hledal vysvětlení. Zmatený obsahem zprávy sáhl po telefonu a vytočil číslo na letiště.

Když Pandora procházela o čtvrt hodiny později kolem jeho pokoje, dveře byly otevřené. Michael házel svršky ze skříně do cestovní tašky. Udiveně se zarazila, strčila hlavu do místnosti a jemně si odkašlala. „Někam se chystáš?“

„Do Palm Springs.“ Michael právě vhazoval do tašky soupravu na holení.

„Vážně?“ Pandora složila ruce přes sebe. „Hledáš nějaké slunečnější klima?“

„Jde o matku. Její manžel mi poslal telegram.“

Pandora okamžitě zapomněla na sarkasmy přichystané na jazyku a zatvářila se vážně.

„Je nemocná?“

„Ano. Ale z telegramu jsem se moc nedozvěděl. Je to prý vážné.“

„Michaeli, to je mi líto. Co pro tebe můžu udělat? Mám zavolat na letiště?“

„To jsem už udělal. Za pár hodin mi letí letadlo. Je to příšerné spojení, ale když tam chci být co nejrychleji, nedá se nic dělat.“

Pandora se cítila bezmocně, když si všimla, jak Michael nervózně zapíná zip tašky. „Odvezu tě na letiště.“

„Ne, díky.“ Přejel si rukama po tváři a pak se k ní obrátil. Pandora se tvářila soucitně, přestože matku viděla nejspíš jednou v životě, a to ještě před bůhvíkolika lety. „Pandoro, nevím, jak dlouho se zdržím. Dostat se na západní pobřeží mi bude trvat nejmíň půlku noci –“ Odmlčel se, stále si nedokázal připustit, že matka je vážně nemocná. „Možná to zpátky nestihnu včas – možná se budu muset zdržet – víš, o co jde – lhůta osmačtyřiceti hodin.“

Pandora zavrtěla hlavou.

„Na to nemysli. Zavolám Fitzhughovi a vysvětlím mu, co se stalo. Možná nám nějak poradí. Je to přece jen výjimečná situace.“

Michael si uvědomoval, že jeho odjezd může Pandoru připravit o pár desítek milionů. O miliony a dům, na kterém jí záleží. Michael se nerozhodně zastavil. Položil jí ruce na ramena. Nebyla tak železná, jak si představoval. „Je mi to líto, Pandoro, ale nedá se nic dělat...“

„Michaeli, ty přece víš, že mi o ty peníze nikdy nešlo.“

Na okamžik se jí zadíval do očí. Ano, Pandora je silná, taky umíněná, ale ve své podstatě velmi upřímná, což vždycky přehlížel.

„Já ti věřím,“ zašeptal.

„Až se vrátíš, tak se uvidí,“ uklidňovala ho. „Radši už spěchej, ať ti neuletí letadlo.“ Počkala, až si vezme tašku, a pak ho šla vyprovodit k hlavnímu vchodu. „Zavolej mi, jestli se dostaneš k telefonu, a dej mi vědět, jak na tom matka je.“

Michael beze slova přikývl a chystal se sáhnout po klice. Náhle si to rozmyslel. Vrátil se k ní, objal kolem ramen a dlouze políbil. „Dávej na sebe pozor,“ řekl příškrčeným hlasem a odešel.

„Jistě,“ odpověděla Pandora. „Ty taky.“

Zůstala stát na chodbě, dokud neuslyšela hučení motoru.

Pandora měla dlouhou chvíli a přemýšlela o tom, co měl polibek na rozloučenou znamenat. Večeřela v jídelně sama, pak se pokoušela začíst do knížky v salonu při vesele praskajícím ohni. Místo aby se soustředila na příběh, stále se vracela k onomu polibku. Bylo v něm víc citu a vášně, než kolik zažila v minulých vztazích, které pečlivě řídila. Co za tím vězí?

Možná dal Michael průchod všem svým citům, protože ho tísnily obavy o matku. Emoce živí emoce, to je známá pravda. Podruhé v krátké době se ocitla v domě sama. K svému překvapení se cítila skutečně opuštěná. Nepomáhala ani dobrá kniha, ani sklenka brandy, které ji zahřívalo zevnitř.

Skutečně se cítila opuštěná. Po víc jak měsíci se cítila závislá na Michaelově společnosti. Dokonce se na ni těšila, ať už to vypadalo sebepodivněji. Najednou měla u jídla vždycky společnost, mohla probírat, co se jí honilo hlavou, brousila si na něm jazyk a intelekt. Ze všeho nejraději ho pozorovala, jak se vzteká, když se do něj navážela kvůli práci. Není to perverzní, napadlo ji s povzdechem. Možná, ale život by byl bez trochy vzrušení neuvěřitelně nudný. A nikoho si nebrala na mušku s větší oblibou než Michaela.

Napadlo ji, kdy se znovu uvidí. A jestli vůbec budou další večery. Co když Michael poruší podmínky závěti? Zůstat tu dál by nemělo smysl. Vlastně by na to neměli právo. Museli by si sbalit věci a vrátit se do New Yorku. Tam by se jejich životy rozdělily, každý by si žil po svém a už by se nikdy neviděli. Teprve teď, kdy se tato možnost stala reálnou hrozbou, si uvědomila, jak hodně jí záleží na tom, aby se to nestalo.

Nechtěla ztratit Folley. Měla tu tolik vzpomínek, tolik důležitých věcí se tu odehrálo. Co když tyhle vzpomínky začnou blednout, když se nebude moct vrátit a otevřít dveře tam, kde se to stalo. A taky nechtěla ztratit kontakt s Michaelem. Přesněji jeho společnost, opravila se pohotově. Nikdy by nečekala, že žít s někým dalším pod jednou střechou bude mít tolik výhod a příjemných stránek. Samozřejmě to neplatilo o každém. Pandora uznávala, že Michael je něco jako rovnocenný partner v šachu, který jí nedaruje zadarmo ani jeden tah. Popichoval ji, pobízel k lepším výkonům. Byl to stimul, který ji hnal kupředu, jinak by mohla zlenivět. Proto mi tolik chybí jeho společnost, usoudila nakonec.

S povzdechem zavřela knížku a rozhodla se, že si půjde raději lehnout a pořádně se vyspí, než aby marnila čas zbytečným přemítáním. Chtěla sáhnout po vypínači, když vtom lampa sama zhasla. Světlo vydával jen hořící krb.

To je zvláštní, pomyslela si a několikrát cvakla vypínačem. Asi praskla žárovka. Vstala a zkusila rozsvítit hlavní lustr. Nic. Vyšla na chodbu. Tam byla tma jako v pytli, přestože nahoře na začátku schodiště nechávala vždycky svítit orientační světlo. Zkusila několikrát otočit vypínačem, opět zbytečně.

Asi vypadla elektřina, usoudila, ale vzápětí se zarazila. Proč by vypadávala elektřina, když není ani bouřka, ani vítr? Elektřina fungovala ve Folley spolehlivě i během zimy, protože dům měl záložní generátor. Ten by se měl spustit během několika minut. Pandora čekala ve tmě. Teprve nyní si uvědomila, jak je tma na venkově temná. Ne jako ve městě, kde okny dopadá z ulice spousta světla. Zamířila zpátky do salonu, aby si rozsvítila svíčku a mohla dojít nahoru do své ložnice. V tom jí došly další souvislosti. Dům měl elektrické topení, jestliže zůstane elektřina až do rána vypnutá, dům rychle vychladne a ráno se dva staříci probudí do zimy.

Co když jenom vypadly pojistky, napadlo ji. Dokud to neprozkoumám, nepůjdu spát, rozhodla se. Vzala svícen se čtyřmi svíčkami, zapálila je a vydala se do sklepa. Charlese budit kvůli takové maličkosti nebudu, říkala si. Vyměnit pojistku umím sama, jestli půjde jen o tohle. Natáhla ruku se svícnem před sebe a zamířila ke dveřím do sklepa.

Nevadilo jí, že půjde sama v noci dolů. Aspoň si umiňovala, že se nemá čeho bát. Koneckonců je to jen další pokoj. Jak si vzpomínala, strýc tam odkládal různé pozůstatky po svých koníčcích. Jednou mu pomáhala odnášet krabice s fotografickými potřebami. Tehdy si všimla, že na zdi visí elektrická skříňka. Když bude po ruce nová pojistka, bude po problému, může si napustit vanu a pak jít spát.

Přesto ale bezděky zatajila dech, když otvírala dveře.

Schody jí pod nohama zavržaly. To se dalo čekat. Taky byly úzké a prudké, jako bývají schody do sklepa. Plameny svíček házely odlesky po krabicích a bednách, které sem strýc uložil k věčnému spánku. Napadlo ji, že až se Michael vrátí a najdou volnou chvíli, mohla by ho přemluvit, aby se podívali dovnitř. Společně. Začala si pro sebe nervózně pobrukovat a opatrně sešla až dolů.

Zvedla svícen vysoko, aby světlo obsáhlo co největší prostor. Pak prohledávala podlahu. Světlo utvořilo na podlaze kruh. Pandora

věděla, že myším tma vadí. Počítala, že se ozve nějaké zašustění, ale když se nic neozývalo, obešla dvě velké dřevěné bedny a zamířila k elektrické skříňce. O stěnu stál opřený rotoped, pozůstatek z časů, kdy se strýc nechal přesvědčit, že by měl něco podniknout se svou kondicí. Byl tu i regál s policemi od stropu k podlaze naplněný lahvemi vína. Pozůstatek z doby, kdy se strýc chtěl stát znalcem a zřídit si archiv. A vedle našla s úlevou elektrickou skříňku. Svícen odložila na jednu z dalších beden a pokusila se ji otevřít. Šlo to úplně snadno. Uvnitř ji čekalo překvapení. Všechny pojistky byly pryč.

„Co to ksakru je?“ zabručela si pro sebe a podívala se víc zblízka. Jak ale posunula nohu, pod botou jí cosi zakřúpalo a vydalo chřestivý zvuk. Vyděsila se tak, že málem zaječela. Nejraději by se dala na úprk. Pak se ale ovládla, vzala svícen a postavila ho na zem. Na podlaze ležely rozházené pojistky. Vzala jednu do ruky a uvažovala. Ve sklepě bylo možná spousta myší, ale žádná by nedokázala vyšroubovat pojistku.

Po zádech jí přejel mráz. Rozhodla se strach ignorovat a začala sbírat pojistky. Hloupé vtipy, říkala si. Jsou to jen hloupé vtipy. Nepříjemné, ale ne tak ničivé, jako když si někdo rozhodl hrát na vandala v dílně. Není to ani originální vtip, vyčetl ho někde z knížky. Stačí pojistky zase zašroubovat a je po problému.

Pustila se do práce a umínila si, že se nebude ohlížet přes rameno. Místo strachu se v ní probudila zlost. Ten, kdo se rozhodl hrát takovou hloupou hru, maří jen čas. Co tím sleduje? Čeká, že se leknu, uteču a víckrát se do Folley nevrátím?

Když práci skončila, vzala svícen a bez okolků zamířila ke schodům. V duchu se sama sobě posmívala, že je zbabělec, ale schody nakonec vyběhla, aby to už měla za sebou. Její úleva byla však předčasná. Když sáhla na kliku, nechtěla tomu zpočátku věřit. Škubala s ní, lomcovala dveřmi, ale marně. Nejdřív syčela zlostí, pak hlasitě nadávala, zuřivě bušila na dveře, křičela o pomoc. Pak na ni padlo zoufalství, svezla se na poslední schod a dala do pláče.

Nikdo ji neuslyší. Charles a Sweeney spí na druhém konci domu.

Poddala se strachu a sebelítosti. Chvilí trvalo, než se vzpamatovala a sebrala síly. Co si počne? Sama v tmavém sklepě, kde bude sedět až do rána, než se jí podaří někoho přivolat. Už teď

cítila, jak se do ní dává zima. A do rána bude ještě chladněji. Svíčky nevydrží hořet tak dlouho, i kdyby tři zhasla a nechala svítit jen jednu. Bude tu sedět po tmě, to bylo ze všeho nejhorší.

Světlo, napadlo ji, a začala si vehementně utírat slzy. Ty huso, světlo máš, vždyť jsi dala do pořádku pojistky. Opřela se rukama o hrubou stěnu a vstala. Na stěně je přece vypínač. Sáhla po něm a zmáčkla. Nic. Zvedla svíčku ke stropu. Z objímky někdo vyšrouboval žárovku. Pandora stiskla rty a dala se málem znovu do breku.

Tohle je tedy promyšlený vtíp, říkala si vztekle a skřípala zuby. Tohle si někdo odskáče, za to mi zaplatí, slibovala v duchu pomstu neznámému vtípálkovi. Znovu cítila, jak ji přemáhá panika, ale vztek jí pomáhal udržet si jasnou hlavu. Co na tom že někdo vyšrouboval žárovku, nejsem malé dítě, abych se ve tmě rozbředla, ujišťovala se. Ale až zjistím, kdo z našich drahých příbuzných dostal tenhle přihlouplý nápad, bude litovat.

Plánovat pomstu nechám na později, říkala si. Teď musím vymyslet, jak se odsud dostat ven. Celá se třásla, ale to jen zlostí. Vlastně se nenáviděla, jak ji dotyčný doběhl. Měl to hezky vymyšlené. Odhodlaně zvedla svícen a začala sestupovat dolů.

Sklep byl rozlehlý, asi dvakrát větší než její byt v New Yorku, jen tu nebyly žádné dělicí příčky. Všude beton a dřevěné trámy. Pandora nechtěla myslet na pavouky a myši, které světlo zahnal do koutů. Systematicky začala prohledávat místnost a hledala únikový východ.

Žádné další dveře tu nebyly. Ani další východ třeba na zahradu, jak počítala. Bylo to jako hrobka. Brrr! Na to raději nechtěla myslet. Obešla bedny, které byly skoro tak vysoké jako ona, a zapletla se hlavou do pavučin. Vyjekla a začala se kolem sebe zuřivě rozhánět. Přejela si dlaněmi po tváři, aby smetla pavučiny. Rozčílilo ji, že se nechala vyvést z míry něčím tak obyčejným, a v duchu opět sprádala plán na pomstu.

Otřela si zpoceně dlaně do kalhot a zvedla svícen výš. Najednou uviděla u stropu okno. Víc jak dva metry nad svou hlavou. Vlastně to nebylo okno, spíš větrací otvor, který se na zimu zavíral. Spadl jí kámen ze srdce. Byla to tak obrovská úleva, že se málem znovu zhroutila k zemi. Sama tam nevylezu, pochopila, musím si sestavit

provizorní lešení. Postavila svícen na jednu z beden a další začala tahat směrem k oknu. Bedna byla těžká, seděla na zemi jako přilepená. Pandora začala funět, zatínala zuby a vši silou tlačila bednu ke zdi. Než se jí to podařilo, měla nehty zlámané, v dlani několik třísek a škrábanec na předloktí. Otřela si zpocené čelo a prudce oddechovala. Teď to chce ještě jednu bednu, zjistila. Jenže tak těžkou nahoru nezvedne, musím hledat něco lehčího. Rozhlížela se a spatřila bedničky na ovoce. Byly z lehké překližky. Vzala jednu do ruky, byla jako pírko. Jestli mě udrží, napadlo ji. Musí.

Postavila bedýnku na těžkou bednu, přirazila ji ke zdi, na ni druhou a vyhoupla se na první improvizovaný schod. Předklonila se a vzala do ruky svícen z vedlejší bedny.

Opatrně zvedla nohu a položila ji na lehkou bedýnku. Překližka se pod její tíhou prohnula. Jestli spadnu a zlámu si nohu, zůstanu tu ležet, dokud mě tu někdo nenajde, napadlo ji. Ale na nebezpečí odmítla myslet, důležité bylo dostat se pryč za každou cenu.

Ještě opatrněji přitáhla druhou nohu a podívala se zblízka na okénko. Háček byl naštěstí zevnitř, ale byl malý a zarezlý. Zřejmě ho už dlouho nikdo neotvíral. Bedýnky se jí zahoupaly pod nohama. Pandora vyrovнала rovnováhu a sáhla po háčku. Pachtila se s ním, aby ho vytáhla z očka. Škoda že mě nenapadlo vzít si s sebou nějaké páčidlo, litovala. Už chtěla slézt, ale rozhodla se pro poslední pokus. Zacloumala vši silou s háčkem. Ozvalo se skřípání a háček trhnutím povolil. Tím nárazem jí však vypadl z ruky svícen. Zřítíl se k zemi a plamínky okamžitě zhasly. Pandora se ocitla v černočerné tmě víc jak dva metry nad zemí.

Nejsem nemehlo, abych padala, říkala si. Musím se protáhnout ven. Rozrazila okno, oběma rukama se chytila okenní římsy a začala se vytahovat ven.

Bylo tam příliš málo místa. Několikrát se praštila do hlavy, když se odrazila, aby se přehoupala přes spodní okraj okna. Ale čerstvý vzduch jí dodával sílu a odvalu. Nevnímala bolest, ruce měla poškrábané od rezavého železa. Konečně ale protáhla ramena ven a věděla, že má vyhráno. Z lesa se ozvalo houkání nočního ptáka a pak všechno zase utichlo. Pandora nikdy neslyšela něco tak krásného. Blízko okna rostl rododendron. Pandora se chytila jeho větve a

vytahovala se dál až k pasu. Pak stačilo prostrčit jednu nohu, opřít se o koleno a byla venku. Dole pod sebou slyšela, jak se bedýnky zřítily k zemi. Pandora zůstala ležet břichem na zemi, prudce oddechovala a slastně vnímala pocit svobody. Pak se ale do ní dala zima. Vrávoravě vstala a zamířila ke dveřím na terasu. V duchu spřádala plán na pomstu, ale ze všeho nejvíc toužila po horké koupeli.

Michael musel dvakrát přestupovat, než se dostal do Palm Springs. Nic se tu nezměnilo, pomyslel si, když ho taxík vysadil před domem, kde bydlela jeho matka.

„Počkejte na mě,“ řekl řidiči.

Popravdě to tu moc neznal, elitní lázně americké smetánky ho ničím nelákaly. Když ale pomyslel, že je matka nemocná, provinile si vyčítal, že za ní nejezdil častěji.

Vídali se opravdu zřídka. Ale matka také nedávala najevo, že by jí synova přítomnost příliš chyběla. Přesto to byla stále jeho matka. Neměl sice nikdy pocit, že by je svazovalo nějaké blízké pouto, ale starala se o něho, dala mu vzdělání, jakýsi domov. Na jeho péči sice najala cizí lidi, ale aspoň se postarala. Podíval se na hodinky. Možná už je na návštěvu v nemocnici pozdě, říkal si. Měl jsem zavolat z letiště a zkusit zjistit, kde matka leží.

Jestli tu nebude její manžel, snad bude služebnictvo vědět, kam ho poslat. Třeba to není tak vážné, jak se zdálo z telegramu. Matka je přece ještě mladá. Náhle si uvědomil, že ani přesně neví, kolik je matce let. Pochyboval, že by to věděl její manžel. Jindy by se tomu zasmál, ale teď netrpělivě vyhlížel známky nějakého chaosu. V domě však vládl klid. I všude kolem. Proto raději dával přednost Los Angeles, když musel pobývat v Kalifornii. Tam se aspoň něco dělo. Nejraději měl ale New York, tamější tempo života mu vyhovovalo nejvíc. Miloval davy lidí na ulicích. Tam se mohl člověk ztratit v anonymitě. Na druhé straně musel připustit, že ze všeho nejlépe se cítí ve Folley. Tam ho nic nevyrušovalo při práci. Tam měl nejtvorivější období.

Palmy lemovaly cestu k bílému domu. Nedočkavě stiskl zvonek na dveřích. Komorníka, který přišel otevřít, neznal. Matka měnila soustavně personál, prý aby nestačili zdomácnět a nezačali být příliš familiární.

„Jsem Michael Donahue, syn paní Keyserové,“ představil se.

Komorník pohledem přes Michaelovo rameno zjistil, že za bránou čeká taxík, nesouhlasně si změřil pohledem Michaelův vytaháný svetr a pomačkaný obličej, jak strávil noc v letištních halách.

„Dobrý den, pane. Jste ohlášený?“

„Kde je matka? Chci jet okamžitě do nemocnice.“

„Vaše matka dnes není doma, pane Donahueu. Jestli chcete, zeptám se, jestli vás přijme pan Keyser.“

Nato se sluha prkenně otočil a zamířil dovnitř. „Já vím, že není doma,“ vykřikl za ním Michael netrpělivě. „Ale chci ji vidět ještě dnes. Řekněte mi, jak se jmenuje ta nemocnice.“

Komorník se otočil. „Jaká nemocnice, pane Donahueu?“

„Jacksone, kde se tu vzal ten taxík?“ Lawrence Keyser scházel po schodech do haly v tmavě fialovém županu.

V ruce držel tlustý doutník a v druhé sklenici brandy.

Michaela se zmocnil vztek. „Lawrenci,“ řekl tónem, jako by se dožadoval vysvětlení. „Kde je má matka?“

„Ale, to je přece –“ Lawrence zatápal v paměti „– Matthew.“

„Ne, já jsem Michael.“

„Michael, samozřejmě. Jacksone, běžte zaplatit taxík panu Donahueovi.“

„Ne, díky, Jacksone.“ Michael zvedl ruku. Jindy by ho pobavilo, jak si nevlastní otec plete jeho jméno a chce mu protektorsky platit taxík. Nejspíš žije v domněnání, že je permanentně na dlažbě, když se živím něčím tak pofidérním. Michael se v duchu ušklíbl, ale vzápětí zvažněl. „Chci jet do nemocnice, abych neztrácel čas. Nechci tě rušit.“

„To nic, nikoho nerušíš,“ mávl rukou Lawrence. „Veronika bude ráda, že tě uvidí, i když jsme tě pravda nečekali. Jak dlouho se zdržíš ve městě?“

„Jak dlouho bude třeba. Odjel jsem hned, jak jsem dostal telegram. Nenapsal jsi jméno nemocnice. Ale vzhledem k tomu že jsi doma a tváříš se klidně,“ řekl s patrným náznakem rozhořčení, „předpokládám, že se matčin stav zlepšil.“

„Jaký stav?“ Lawrence se žoviálně zasmál. „Nevím, jak by se jí líbil tvůj termín, ale můžeš se jí na to zeptat sám.“

„To také chci. Kde ji najdu?“

„Hraje bridž u Bradleyových. Za hodinku by měla být doma. Dáš si brandy?“

„Ona hraje bridž?“ vykřikl Michael a zatvářil se zmateně.

„Já taky nechápu, co na té hře vidí,“ zabručel Lawrence. „Ale když ji to baví.“

Náhle to Michaelovi došlo. „Tys mi neposílal žádný telegram, vid’?“ vyhrkl.

„Telegram?“ Lawrence se začal cítit nesvůj. Michaelův vzhled i chování ho začalo znepokojoval. „Proč bych ti posílal telegram, že tvoje matka hraje bridž?“

„Takže matka není nemocná?“ potřeboval se ujistit Michael.

„Je zdravá jako ryba, i když před ní bych si to netroufal tvrdit.“

Michael cítil, jak se mu ulevilo, ale zároveň se ho zmocnil vztek. Zaklel. „Tohle si někdo odskáče,“ procedil. Obrátil se a pádil zpátky k taxíku.

„Kam jedeš?“

„Zpátky do New Yorku,“ vykřikl Michael přes rameno.

Lawrencovi se ulevilo. „Mám něco matce vyřídit?“ vykřikl za ním.

Michael se zastavil. „Ano. Vyřid’ jí, že jsem rád, že je zdravá. A doufám, že vyhraje.“ Otevřel dveře taxíku, naskočil a zabouchl za sebou.

Lawrence sledoval, jak taxík mizí v zatáčce. „Zvláštní chlapec,“ prohodil směrem ke komorníkovi. „Píše pro televizi.“

ŠESTÁ KAPITOLA

Pandora ještě tvrdě spala, když se v sedm ráno Michael svalil na její postel. Matrace se prohnula pod jeho váhou a Michael zabořil

hlavu do polštáře vedle ní. Cítil se jako zbitý a nejraději by spal až do druhého dne.

„Darebáci, mizerové,“ mumlal si pro sebe ochraptěle.

Pandora se leknutím posadila. Když si uvědomila, že je nahá, přitáhla si příkrývku až po krk. „Michaeli!“ vykřikla. „Máš být přece v Kalifornii. Co děláš v mé posteli?“

„Nemyslíš, že se potřebuju po čtyřiaadvaceti hodinách konečně natáhnout do vodorovné polohy?“

„To můžeš udělat ve své posteli,“ namítla rozhořčeně. Pak si všimla vrásek z nevyspání a únavy. „Co matka?“ Pandora s ním zacloumala. „Michaeli, co je s tvou matkou?“

„Hraje bridž.“ Michael si přešel rukama po tváři a převálil se na bok. „Vlácel jsem se přes půlku země, málem jsem vypustil duši, když jsme letěli v nějaké rachotině s vrtulemi, abych zjistil, že popíjí u sousedů sherry a vykládá postupku.“

„Takže je jí lépe?“

„Nikdy jí nebylo lépe. Ten telegram byl podfuk.“

Hlasitě si zívá, protáhl se a přikryl. „Bože můj, to byla noc.“

„Chceš říct...“ Pandora mu vyškubla příkrývku z rukou, „... že si to někdo šeredně odskáče?“

„Moje slova. Byla to bouda. Když jsem trčel v Clevelandu a čekal na přestup, vymyslel jsem několik druhů mučení pro vtípálka, který si ze mě vystřelil. Zřejmě měl dojem, že teď jsem na řadě já. Teď na něj máme pífku oba.“

„To nebyla bouda na tebe, ale zase na mě,“ zamračila se Pandora. Opřela se zády o čelo postele a pevně si přikryla nahá ramena. „Já mám za sebou taky pernou noc. Zatímco ty ses honil za kachnou, já jsem vězela zamčená ve sklepě.“

Michael okamžitě zpozorněl. Otevřel oči. „Zamčená? Jak to?“

Pandora mu vyprávěla, jak se to seběhlo.

„Tys vylezla k tomu okýnku u stropu. Vždyť je to tři metry nad zemí.“

„Možná i víc, ale myslíš, že jsem si to předem změřila?“ odsekla.

Michael zaťal zuby. Celou noc se užíral tím, že se nechal vlákat do pastí. Jak hloupě jsem si naběhl, vyčítal si. Proč jsem nezvedl telefon a nezkusil zavolat a zjistit, o co jde. Jako blázen se pak

harcuju na druhý konec země úplně zbytečně, jen abych zjistil, že matka hraje spokojeně bridž. Představa, že Pandora tu byla sama, zatímco někdo neznámý se vkradl do domu... „Mohla sis zlomit ruku nebo nohu.“

„Měla jsem kliku. Bohužel jsem si roztrhla svoje nejoblíbenější kalhoty, takže jsou úplně zničené. Odřela jsem si kolena a ruce, ale to se zahojí.“

„Ukaž. Mohlo to dopadnout hůř,“ zabručel.

„Já jsem dopadla hůř,“ trvala na svém Pandora. „Zatímco ty sis popíjel skotskou v deseti kilometrech nad zemí, já jsem vězela ve studeném mokrém sklepě mezi pavouky a myši.“

„Měli bychom zavolat poldy.“

„A co jim řekneme? Máme důkazy? Ani nemáme tušení, kdo za tím může být.“

„Další pravidlo,“ prohlásil Michael. „Za žádnou cenu se nesmíme rozdělit. Nikdo z nás nesmí opustit dům a nechat toho druhého přes noc samotného. Dokud nezjistíme, který z našich vynalézavých příbuzných s námi hraje tuhle hru.“

Pandora chtěla cosi namítnout, ale pak si vzpomněla, jak vydešeně a opuštěně se cítila ve sklepě. Kdyby Michael neodjel, nic by se nestalo. „Dobře, souhlasím. Teď ale kdo to udělal? Vsázím všechno na Carlsona. Ten zná dům jako svoje boty. Narodil se tu.“

„To je možné, ale jistotu nemáš.“ Michael se zadíval do stropu. „Já bych si vsadil na Biffa. Strýc na nás pošle právníky, ten se nebude obtěžovat, aby tu trampoval ve srubu a pozoroval nás dalekohledem. Biff tu byl jednou v létě se mnou. Dost dlouho na to, aby tu prošmejdil každý kout.“

„To je fakt.“ Pandora se zamračila. V zrcadle na protější straně spatřila jejich obraz, jak spolu leží důvěrně bok po boku. „Na to jsem zapomněla. A vím, jak to tu nesnášel.“

„Ani jako kluk neoplýval smyslem pro humor.“

„Taky pravda. Jak si vzpomínám, tebe příliš v lásce neměl.“

„Nejspíš proto že jsem mu udělal modřinu pod okem.“

Pandora zvedla překvapeně obočí. „Vážně?“ Zálibně si představila Biffa s monoklem. „A proč? Nikdy ses o tom nezmínil.“

„Pamatuješ, jak jsi našla v prádelníku žábu?“

Pandora si odfrkla a uhladila příkrývku.

„Velmi dobře. Taková klukovina. To bych od tebe nečekala.“

„To jsem nebyl já, ale Biff.“

„Biff?“ Pandora k němu užasle natočila tvář. „Chceš říct, že ten mrňavej darebák mi strčil do šuplíku žábu?“ Vzápětí zněžněla a vděčně se usmála. „A tys mu dal za to pěstí?“

„To nebyl takový problém. Biff byl precek, sice zavalitý, ale ne tak mrštný.“

„Proč jsi mi neřekl, že to byl Biff?“

„Stejně bys mi nevěřila. A Biffa jsem praštil s chutí, aspoň jsem měl záminku. V každém případě je jasné, že se Biff v domě vyzná. A kdybychom si dali práci, zjistíme, že většina členů našeho klanu tu strávila dost času, aby mohla provádět nekalé rejdy. Najít ve sklepech pojistky, na to nemusíš mít tolik filipa. Přemýšlej, Pandoro. Je jich šest, nebo sedm, když přidám tu charitativní společnost, pak my dva. Když vydělíš sto padesát milionů devíti, uvidíš, že každý má pádný motiv, aby se o něco pokusil. Všem by udělalo náramnou radost, kdybychom podmínky nedodrželi. Žádný z nich není povznesený nad šanci, jak shrábnout pár dalších milionů.“

„O důvod víc, proč mě peníze vždycky odpuzovaly,“ řekla zadumaně Pandora. „Čeho všeho jsou lidi schopní? Že mě vyděsili, to přežiju, ale že mi zničili dílnu, to jim neodpustím. Michaeli, tohle si přece nenecháme líbit.“

„To víš, že jim to oplátíme, ale až za pět měsíců. To bude naše vítězství,“ uklidňoval ji Michael. Bezděky ji objal kolem ramen a Pandora se k němu stejně bezděčně přitulila. Michael ucítil jemnou vůni. „Umiš si představit, jak se bude Carlson tvářit, až nedostane nic víc než kouzelnický klobouk a hůlku?“

Pandora se zachichotala. Jeho objetí nebylo tak nepohodlné, jak si představovala. „A Biff tři krabice sirek. Strýc Jolley se bude přece jen smát jako poslední.“

„A my s ním, jestli tu vydržíme až do konce.“

„Proč ne? Mimochodem, do postele se nechodí v botách.“

„Promiň.“ Michael je dvěma krátkými pohyby skopl na koberec.

„Tak jsem to nemyslela. Nechtěl by ses náhodou odplížit do svého pokoje?“

„Ani ne. Ten tvůj se mi líbí mnohem víc. Máš měkčí postel. To spíš vždycky nahá?“

„Ne.“

„V tom případě se štěstí začíná obracet na mou stranu.“ Naklonil se k ní a vtiskl jí polibek na pohmožděné rameno. „Bolí?“ zeptal se soucitně.

Pandora pokrčila ramenem a tvářila se ledabyle. „Trochu.“

„Chudinko moje, představ si, že jsem si vždycky myslel, že máš hroší kůži.“

„To mám –“

„Ale je hebká,“ nenechal ji domluvit Michael a pohladil ji po rameni. „Velmi hebká. Máš ještě někde jinde nějaké zranění?“ Přivinul se k ní a políbil na krk. Oba ucítili, jak jim po těle přejelo mrazení.

„Ne tolik, aby sis jich všimnul.“

„Já mám náhodou pozorovací talent.“ Převalil se na ni a jemně se k ní přitiskl. Byl sice unavený a rozlámaný po dlouhém cestování, ale nezapomněl, že po ní touží. I kdyby zapomněl, růžový nádech její tváře, vláčný pohled v očích by mu to připomněl. „Podívám se raději sám,“ řekl a začal odtahovat příkrývku z jejích nader.

Pandora zatajila dech. Nevěděla, jestli se má bránit – po pravdě řečeno se jí nechtělo. Ale nemůže si namlouvat něco, co je jen pouhá iluze. Michael to nemyslí vážně, jen si hraje. Nehledá perspektivní vztah – vlastně ona také ne. Michael se nudí, potřebuje se rozptýlit a Pandora je po ruce. Proč na to pořád zapomíná?

Pandora byla tak blízko, že viděl žilky v jejích očích, všiml si věcí, které se pokoušela roky skrývat. I ona měla možnost ho pozorovat z větší blízkosti než jindy. Všimla si, že Michael má aristokraticky rovný nos. Zvlášť zajímavé měl rty. Jejich linie nebyla tvrdá a arogantní jako výraz obličeje, naopak jemně tvarovaná jako ústa básníka. A neuvěřitelně horká a vynalézavá, když je přitiskl k jejím.

„Michaeli...“ Michaela potěšilo i znervóznilo, když zaváhala. Pandora není tak neprůstřelná a nedobytná, jak se tváří. To znamená, že se jí může dostat pod kůži. Jen aby mohl stejně snadno vyklouznout zpátky.

Bud' praktická, myslí rozumně a reálně, napomínala se Pandora.

„Michaeli,“ řekla naléhavě, „zbývá nám ještě několik měsíců.“

„To je správná připomínka.“ Michael se přivinul tváří k jejímu horkému tělu. Potřeboval ženu. Možná je načase riskovat. Co může následovat? Natáhl krk a vtiskl jí krátký polibek na rty. „Neměli bychom ten čas promarnit.“

Pandora si tiše povzdechla. Bylo příjemné vychutnávat pocit blízkosti i teplo, které proudilo z jeho těla. Ještě chvilku, smlouvala sama se sebou. Ještě aspoň chvilku. Měla za sebou náročnou noc. Co je horší? Třást se zimou a strachy ve sklepech, nebo se bát, co vzejde z jejich vztahu? Pandora se v duchu zasmála. To je přece praktický přístup.

Nerada si to přiznávala, ale byla ráda, že je zase s ní. Oknem už dopadaly na zem první sluneční paprsky a Michael ležel v její posteli.

Pandora pootevřela rty.

Michael neměl v hlavě žádný plán, když přišel za ní do ložnice. Něco ho k ní přitahovalo. Chtěl ji vidět, mluvit s ní. A lehnout si vedle ní. Jako by se vracel po dlouhé cestě domů. Domů k ženě, která na něho čeká. Když se k ní přivinul, pohladil rozčuchané vlasy, touha se dostavila automaticky. Nechtěl nic víc než u ní zůstat napořád, objímat ji a pomalu rozechřívát.

Pandora cítila, že ji zrazují instinkty. Byla připravená poddat se touze, vyhovět potřebám těla. Když se vzdá, všechno se tím změní. Bude to změna, kterou dopředu nedokáže odhadnout. Plno nejistoty.

„Michaeli...“ Pandora bezděčně zabořila prsty do jeho vlasů. „To není rozumné.“

Michael ji políbil na oči. Nikdo nic tak něžného předtím neudělal.

„Naopak, je to ta nejrozumnější věc, jaká nás za dlouhá léta napadla.“

Pandora měla chuť souhlasit. „Michaeli, nezdá se ti, že je to už tak dost komplikované? Když spolu začneme spát a pak se pohádáme, bude těžké dodržet podmínky závěti. Víš, že máme vůči strýci Jolleymu závazek.“

„Závět' nám ale nezakazuje, abychom spolu neskočili do postele.“

Pandora si povzddechla. Michael dokázal být velmi umíněný, když si něco usmyslel. Zvláštní bylo, že si nikdy nevšimla, že ji Michael přitahuje. „Závěť říká, že tu spolu musíme vydržet půl roku. Když spolu začneme spát a náš vztah se změní, budeme si muset poradit se všemi následky a komplikacemi.“

„Jakými například?“

„Přestaň to, Michaeli, zlehčovat. Tohle je vážná věc.“

„Já si nechci dělat legraci, chtěl bych něco jiného.“ Opřel se o loket a zadíval se na její tvář orámovanou rudou svatozáří divoce propletených vlasů. Divné je, že si ji nikdy takhle nepředstavoval. Bylo mu ale jasné, že tenhle obraz už mu zůstane v hlavě navždycky. „Já tě chci, Pandoro. A to myslím smrtelně vážně.“

Pandore se zrychlil dech. Byla to příliš vážná slova, aby nad nimi pokrčila rameny, nebo se mu vysmála. Ale zároveň se ujišťovala, že to Michael nemyslí vážně. Jak by mohl? Pro něho jsou to jen prázdná slova. Musí se obrnit proti všem citům. „Michaeli,“ začala mu domlouvat tónem, který používají matky k dětem, „měli bychom si o tom vážně promluvit –“

„O čem chceš diskutovat?“ Michael ji políbil a její tělo opět zvláčnělo o něco víc. „Neplánujeme přece žádnou obchodní fúzi, chceme se milovat.“

„Právě.“ Bála se, že ji přemůže lavina touhy. Použila okamžitě své osvědčené zaříkávadlo. Buď praktická, myslí rozumně. „Jenže my už jsme obchodní partneři. Budeme se muset o majetek rozdělit. Jak to chceš udělat, kdyby se mezi námi něco změnilo. Chceš riskovat tahanice u soudu. To bychom mohli všechen strýcův majetek prosoudit.“

„To je samé kdyby, kdyby,“ namítl Michael. „Proč bychom se měli hned pohádat? Proč vždycky potřebuješ samé záruky? Život je jedna nekonečná nejistota, jinak by to byla nuda. A toho se přece bojíš ještě víc, ne?“

Pandora se zamračila. Podráždilo ji, jak dobře uměl používat její vlastní argumenty proti ní. „To je snad normální, když se člověk dívá na věc ze všech možných úhlů.“

v „Aha. Musí každý tvůj potenciální milenec vyplňovat dotazník?“

Pandora ochladla. Michael ťal svou trefnou poznámkou do živého. „Teď už to s vtipností přeháníš, Michaeli.“ ,

Michaela už to dohadování také přestávalo bavit. „Radši budu vtipný, než abych byl nudně rozumný jako ty.“

„Ty nemáš ani kapku rozumu, jinak by ses netahal s každou pitomou blondýnou, která na tebe udělá oči?“ odsekla Pandora vztekla. „Dokonce nejsi ani tak diskrétní, abys svoje vztahy udržel v soukromí.“

„Aha!“ Michael se rázem posadil. Zpražil ji pohrdavým pohledem. „Hlavně nezapomínej na brunety a zrzky.“

A Pandora nezapomněla. „O tom se s tebou nebudu bavit.“

„Tys s tím začala, ne já. Nevím, proč tě tolik fascinuje můj předchozí milostný život. Je to snad trestné, že se mi líbí ženské? Tak mi nasad' želízka. Dokonce se nestydím přiznat, že jsem si to užíval.“

Pandora si odhodila vlasy za ramena. „To je mi jasný.“

„Ale s žádnou jsem nevedl předtím tak dlouhou debatu jako s tebou. Některé ženy dávají přednost romantice a vzájemnému potěšení před akademickou diskusí.“

„Romantice? Pcha!“ Pandora zavrtěla nesouhlasně hlavou. „Já bych to nazvala jinak.“ Così jí ale zabránilo říct na rovinu to ošklivé slovo. Bála se, že by překročila jisté hranice.

„Ty nevíš, co je to romantika. A pokud jde o diskrétnost – nikdy jsem se nestyděl ukázat na veřejnosti s žádnou ženou, kterou jsem si vybral.“

„Je mi fuk, za co se stydíš, a za co ne. Ale nehodlám se zařadit do dlouhého seznamu tvých bývalých. Schovej si svou vášeň pro tanečnice a herečky.“

„Jsi ještě větší snob, než jsem si myslel.“

Michael se opět trefil. Pandora stiskla rty. „To není pravda,“ obořila se na něj. „Jen nemám zájem postavit se do fronty na tebe.“

„To mi ovšem lichotíš, sestřenice.“

„Dalo by se to říct i jinak.“

„Nemám, co bych ti vysvětloval, ale řeknu aspoň tohle.“ Michael zrudnul a prudce oddechoval. „Nikdy jsem se nemiloval s ženou, ke které by mě nevázal nějaký cit. Já si žen vážím, nezacházím s nimi

jako s věcmi, ale taky je pravda, že jsem žádné nesliboval něco, co jsem nechtěl splnit.“

„Zdá se, že jsou tvoje city dost nestálé.“

Michael se zvedl. „Možná, ale aspoň se nebojím dát nějakému vztahu šanci.“

V domě to vypadalo, jako by vypukla studená válka se všemi finesami tichého soupeření a zákeřných zbraní. Pandora a Michael kolem sebe kroužili jako supi. Když jeden pronesl kousavou poznámku, druhý sáhl po stejně bodavé odpovědi. Žádný se sice neodvážil vytáhnout červenou vlajku na stožár a vyhlásit otevřený boj, místo toho se z bezpečné vzdálenosti popichovali a provokovali. Služebnictvo je pozorovalo se zděšením a ustaranými pohledy.

„Jako malé děti,“ naříkala Sweeney a obracela oči v sloup. Válela těsto na jablečný koláč a občas zvedla váleček výhružně, jako by jí chtěla dát někomu za ucho. Sweeney byla kyprá statná žena s růžovým obličejem. Kdysi dávno byla dvakrát vdaná a dvakrát manžela pohřbila, dalšího hledat nechtěla, a tak se rozhodla, že se usadí u cizích lidí a bude jim vařit. Její kuchyně vždycky zářila čistotou a voněla domácími jídly, které neošidila o jediný gram tuku a cukru. „Jsou to rozmazlené děti,“ říkala Charlesovi, který souhlasně přikyvoval. „Potřebují, aby jim někdo ukázal, co je v životě nejdůležitější.“

„Mají ještě čtyři měsíce,“ ustaraně přemítal Charles. Seděl u stolu a zamyšleně míchal čaj lžičkou. „Mám strach, že to nedokážou.“

„Pán chtěl, aby dostali dům, ale taky chtěl, aby se poznali a žili tu společně. Dokud tu zůstanou oni, máme svůj domov i my.“

„Co bychom si počali, kdyby chtěli žít ve městě? Jak často by přijížděli?“ Sweeney posypala těsto nastrouhanými jablky a obratně placku přendala do koláčové formy. „Dům potřebuje, aby tu žila rodina. Musíme se o to postarat.“

„Slyšela jsi je u snídaně?“ vzdychal Charles.

„To s tím nemá nic společného, zato jsem viděla, jak se na sebe dívali, když měli jistotu, že se druhý nedívá. Oni se potřebují. Musíme je trochu k sobě přistrčit.“

„Nejsme moc staří na to, abychom někoho postrkovali?“

Sweeney začala rozvalovat druhou placku. „Nikdo jiný tu není, aby to udělal místo nás. A stáří může být naše výhoda. Měla jsem dojem, že se poslední dobou necítíš moc dobře.“

„Není to tak zlé. Tenhle týden je mi mnohem lépe.“

„Ne, ne,“ namítla Sweeney rozhodně. „Je ti mizerně. Řekla bych, že to jde s tebou dokonce z kopce. Až Pandora přijde k obědu, sleduj, co budu říkat a tvař se schváceně.“

V noci nasněžilo, stromy byly obalené vlhkými vločkami a borovice měly ze sněhu bílé čepice. Pandora kráčela k domu a špičkami bot kopala do závějí. Spokojeně se usmívala, práce jí šla od ruky jako nikdy. Náušnice ji samotnou překvapily svým neobvyklým tvarem, proto se rozhodla, že k nim vytvoří ještě náhrdelník. Žena, která si soupravu koupí, může mít jistotu, že kolem ní neprojde nikdo bez povšimnutí.

Byly to šperky pro ženu, která je silnou osobností a která se nebojí vystavit ji na odiv. Náušnice byly dlouhé, že se dotýkaly ramen. Byly ze stříbrných korálek. Byly odvážné, elegantní. A dodaly jí novou inspiraci, kterou bude potřebovat, aby vytvořila dostatečnou nabídku na vánoční trh.

Když otevřela dveře do kuchyně, blaženě se nadechla vůně a okamžitě dostala hlad. Cítila se v nejlepší náladě.

„... za pár dní to přejde a budeš jako rybička,“ zaslechla, jak Sweeney říká skloněná ustaraně nad Charlesem. Pak se prudce otočila, jako by ji Pandořin příchod překvapil. „Zapomněla jsem úplně na čas, teprve dodělávám koláče,“ spínala ruce nad hlavou.

„Bude jablečný koláč?“ Pandora se mlsně naklonila k troubě, odkud se linula vůně pečených jablek a koření. Koukla do misky s náplní. „Můžu ji vylízt?“ Strčila prsty dovnitř, ale Sweeney ji přes ně plácla. „Koukejte si je rychle umýt, slečinko,“ napomenula ji.

Pandora poslechla a pustila teplou vodu do dřezu. Pod proudem vody si opláchla ruce a utřela do ručníku. Otočila se k Sweeney. „Co je s Charlesem? Necítí se dobře?“

„Zase se ozývá ta jeho stará nemoc. Bolí ho klou –

by, když začne mrznout. To je stářím.“ Podepřela se v rukou v kříži, hekla a jakoby s bolestí se narovnala. „Doléhá na nás na oba. Začíná nás všechno bolet a už nezastaneme tolik práce co dřív.“

„Nesmysl,“ nesouhlasila Pandora. „Všechno je v prvotřídním pořádku, až se mi někdy zdá, že to s tím uklízením přeháníte.“ V duchu si vyčítala, že si Charlesových povzdechů nevšimla už dřív. „Chce to, aby se Charles šetřil a víc odpočíval.“

„Možná, ale na krku máme svátky,“ připomněla jí Sweeney. „Vyzdobit dům nám dá zabrat. Odpoledne se do toho s Charlesem pustíme a sneseme z půdy všechny krabice.“

„Na to zapomeňte,“ odbyla ji Pandora. „Snesu ty krabice dolů sama.“

„Slečinko, těch krabic je nejmní dvacet a jsou těžké na takovou křehotinku jako vy. Výzdoba je naše práce. Je to tak, Charlesi?“

Charles si představil, jak leze nejmní pětkrát po strmých schodech na půdu, a tvářil se přesvědčivě zničeně. Sweeney ho ale zpražila přísným pohledem. „Nedělejte si starosti, slečno McVieová, já se o to postarám.“

„To tedy nepostaráte,“ namítla Pandora rázně. „My to s Michaellem odpoledne sneseme dolů a rozvěsíme. A teď mu půjdu říct, že bude oběd.“

Sweeney počkala, až za ní zapadly dveře, a lišácky se na Charlese ušklíbala.

Pandora vyběhla do prvního patra a zaklepala na Michaelovy dveře. Když se nikdo neozýval, stiskla kliku a vešla. Michael psal. Pandora složila ruce přes sebe a zamířila k němu. „Potřebuju s tebou mluvit,“ vyštěkla bez pozdravu.

„Přijď později, teď pracuju.“

Pandora cítila, jak s ní lomcuje vztek. Ale když si vybavila skleslé tváře obou stařečků, spolkla uraženou pýchu. „Je to důležité.“ To slovo nechtělo z úst, ale nakonec ho vyslovila. „Prosím.“

Michael překvapením přestal psát uprostřed věty a zvedl hlavu. „O co jde? Stalo se něco?“

„Ne, nic se nestalo, ale musíme vyzdobit dům na Vánoce.“

Michael na ni chvilku zíral, pak zaklel a vrátil se k psaní. „Mám tu dvanáctiletého chlapce, kterého unesli a žádají milionové výkupné. To je důležité.“

„Michaeli, můžeš se na chvíli zabývat realitou?“

„Tohle je taky realita. Zeptej se producenta.“

„Michaeli!“ Sáhla po papíru, a než ji stačil zarazit, vytáhla ho z psacího stroje. „Jde o Sweeney a Charlese.“

To ji zachránilo. Michael svěsil ruce.

„Co je s nimi?“

„Charlese trápí zase revma a Sweeney sotva popadá dech.“

„Myslíš, že bychom měli zavolat doktora?“

„Ne, to by se urazili.“ Pandora se zadívala na papír a tvářila se, že ji zajímá, co napsal. „Nejvíc by jim prospělo, kdyby si mohli oba na pár dní odpočinout a zotavit se. Místo toho plánují, že začnou zdobit dům.“

„Myslel jsem, že to uděláš ty. Já ale na takové hlouposti čas nemám.“

„Ani já ne. Nemá smysl jim vymlouvat, že o vánoční výzdobu nestojíme. Oni si prostě usmysleli, že se do toho pustí jako každý rok. Když ty krabice z půdy nepřineseme my, udělají to oni.“

„Vánoce jsou za tři týdny.“

„Já vím.“ Pandora zamířila bezradně k oknu. „Jsou staří. Když si něco usmyslí, nikdo jim to nevymluví. Za strýce Jolleyho to tak bylo, takže tradice se musí dodržovat dál.“

„No dobře, no dobře,“ souhlasil Michael otráveně a vstal od psacího stroje. „Když nám nic jiného nezbyvá, tak se do toho dáme.“

„Hned po obědě.“ Spokojená s tím, že ho přemluvila, se dala na ústup.

Za hodinu už oba otvírali dveře na půdu. Byla tak obrovská, že by tam mohla pohodlně bydlet pětičlenná rodina. „Páni, už jsem zapoměla, jak jsme si tu báječně hráli,“ vzdychla Pandora. Vzala Michaela za ruku a táhla ho ke stolku. „Koukni. Není to děs?“

Byl. Stůl byl starý, zdobený vyřezávanými růžičkami a andílky. Na něj strýc odkládal další nejrůznější podivnosti, které během života posbíral a později opět odložil k zapomnění. „A tady je klec na ptáky vyrobená z dřívěk od nanuků,“ vydechla překvapeně. „Strýc se chlubil, že mu trvalo půl roku, než nasbíral tolik dřívěk, ale žádného ptáka do ní nikdy nedal.“

„To měl pták štěstí.“ Michael také nebyl imunní proti všem těm zaprášeným věcem připomínajícím minulost. Zvědavě se začal rozhlížet.

„A tenhle klobouk,“ vykřikla Pandora nadšeně a nasadila si ho na hlavu. „Myslím, že je po tetě Katie.“ Byl slaměný s obrubou ozdobenou umělými květinami. „Škoda že jsem tetu nezažila. Prý si byli se strýcem hodně podobní. Oba měli smysl pro humor.“

Michael mezitím našel klobouk, který nosíval strýc na dostihy. „Sleduj, to teprve něco uvidíš.“

Pandora se chytila smíchy za břicho. „Ještě ti chybí smoking a hůlka a budeš dokonalý džentlmen.“ Odtáhla ho před vysoké stojací zrcadlo, z kterého už dávno opadal stříbrný lak. Společně se na sebe zadívali.

„Myslím, že jsme docela elegantní pár,“ poznamenal Michael s úšklebkem. On měl na sobě oblíbený vytaháný svetr, ona pracovní kalhoty a čmouhu na nose. „Když si dáš práci, najdeš tu dlouhé šaty s vlečkou nebo blůzu s obrovským krajkovým límcem a můžeš se vrátit o sto let zpátky.“

„A černou sametku kolem krku, na ní medailonek,“ začala si představovat Pandora. „Ne, to bych asi nenosila, určitě bych bojovala za ženská práva.“

„Ten klobouk ti sluší.“ Vzal za krempu a rošťácky jí ho narazil do čela. „Zvlášť když máš vlasy rozpuštěné. Vždycky ses mi víc líbila, když jsi nosila vlasy dlouhé, než když jsi byla ostříhaná na kluka.“

„To mi bylo patnáct.“

„To ses zrovna vrátila z Kanárských ostrovů, měla jsi neuvěřitelně dlouhé nohy a nádherně opálené. Málem jsem se pobryndal polívkou, když jsi vešla do jídelny.“

„To jsi byl už v přípravce a chodil jsi s nějakou fotbalovou fanynkou.“

Michael se ušklíbl. „Tys měla vždycky nejhezčí nohy.“

Pandora předstírala, že ji to nezajímá, ale na tu návštěvu si vzpomínala zřetelně. Překvapilo ji, že i Michael si ji tak detailně vybavuje. „Jak to že si to tak dobře pamatuješ?“ nedala jí zvědavost.

„Říkal jsem ti, že mám skvělý pozorovací talent.“

Pandora přikývla. „Myslím, že bychom měli začít pátrat po vánočních ozdobách. Sweeney řekla, že jsou naskládány vlevo u stěny a jasně označené.“ Nečekala, jestli bude Michael souhlasit, a vydala se určeným směrem. „Ježíši Kriste,“ vyjekla, když u stěny

uviděla hranici vyrovnaných krabic. Mohlo jich být dvacet nebo pětadvacet. Michael se zastavil po jejím boku. „Na to abychom si zjednali nějakou pomoc.“

„Radši si vyhrň rukávy.“

Občas se jim podařilo narovnat si stoh dvou i tří krabic, ale manévrovat po prudkých schodech dolů bylo riskantní. Pandora nechtěla, aby ozdoby skončily roztržštěné na jedné hromadě. Když dopravili do salonu poslední krabici, oba měli na čele pot. Pandora se zhroutila na nejbližší židli, přestože měla kalhoty celé od prachu. „To bude nádhera, až se s tím budeme po Novém roce vláčet zpátky nahoru.“

„Vidíš, já jsem tvrdil, že by nám plastový Santa Claus stačil.“

„Ale ta nádhera bude za tu dřinu stát,“ namítla Pandora a rázně vstala. Klekla u první krabice a otevřela víko. „Radši se do toho dáme.“

Michael došel pro žebřík a Pandora mezitím rozmotávala girlandy z umělého chvojí. Potom zkontrolovali žárovky a začali je rozvěšovat kolem oken salonu. Když byli hotoví, přesunuli se do haly a ozdobili i schodiště. Michael zapojil kabely do zásuvek a zapnul. Pandora se s pýchou zadívala na jejich dílo.

V zeleném jehličí zářily žárovky, mezi tím se schovávaly červené a stříbrné zvonečky ozdobené zelenou stuhou.“

„Vypadá to nádherně,“ konstatovala Pandora spokojeně. „A večer to bude teprve nádhera. Ještě nám zbývá vyzdobit jídelnu a Sweeney si jistě bude chtít něco zavěsit do svého pokoje.“

„Nepřeháníš to, Pandoro?“ zabručel Michael zděšeně. „Mně se zdá, že to už stačí.“

„Počkej, tyhle věci se musí dělat pořádně. Naši možná nebudou na Vánoce ani doma...“ Ale na to myslet nechtěla. Rodiče byli doma zrovna tam, kde se nacházeli. „V každém případě musíme obstarat ještě stromek. Pojd’me se po nějakém podívat.“

„Jak to myslíš? Ty chceš jet ještě dneska do města?“

„Ani náhodou,“ odbyla ho Pandora a sundávala si z věšáku bundu. „Půjďme do lesa, najdeme nějaký hezký stromek a vykopeme ho.“

„My?“

„A kdo jiný? Nemám ráda, když se stromky zbytečně po Vánocích vyhazují. A v lese je spousta krásných stromků. Jeden si vykopeme a po Vánocích zase vrátíme do lesa.“

„Ty umíš zacházet s rýčem?“

„Nekaz mi vánoční náladu.“ Pandora sundala z věšáku bundu i pro něho a hodila mu ji. „Nebude to příjemné projít se po té práci na čerstvém vzduchu? Až se vrátíme, můžeme si dát grog.“

„To zní lépe.“

Cestou se zastavili v přístěnku pro nářadí. Michael vzal dva rýče a jeden podal Pandoře. Pandora ho bez mrknutí oka vzala a zamířila do lesa jako první. Sněhu bylo po kotníky. Mírně mrzlo a vůně borovic byla snad ještě silnější než jindy.

„Líbí se mi, když je takhle,“ prohodila, zatímco za sebou vláčela rýč tvořící ve sněhu rýhu. „Je tady tak ticho. Člověk se tu cítí, jako by žil na světě sám. Když si teď vzpomenu na ten chaos ve městě, říkám si, že bych radši bydlela tady.“

Michaelovy myšlenky se ubíraly stejným směrem, ale překvapilo ho, že zcestovalá Pandora by chtěla vést tak usedlý život. „Vždycky jsem si myslel, že bys nikde jinde než ve velkoměstě nevydržela žít.“

„Taky jsem si to dlouho myslela, až teprve teď, když jsem si to zkusila, vidím, že jsem tu spokojená. Co tenhle?“ řekla a ukázala na smrček. „Ne, ten má křivý kmen.“ Zamířila k dalšímu. „Stačilo by zajet si do města na týden nebo dva, ale pak mít takovéhle místo, kam by se člověk mohl vrátit. Taky mám pocit, že se mi tu lépe pracuje. Co tenhle?“

„Ten je moc vysoký. Radši bychom měli vykopat nějaký menší, půjde to snadněji. A co tvůj společenský život?“

„Cože?“ Pandora se zkoumavě zadívala na stromek. Michael měl pravdu, byl moc vysoký. „Mojí prioritou je práce, ne společenský život. Ostatně mohla bych si sem pozvat někoho na návštěvu.“

Michael si představil, jak se tu o víkendu schází skupinka bohémů předcítající si po večerech Keatse. „Nemusíš se přece stěhovat do Catskills, aby sis mohla hrát na hostitelku.“

Pandora zvedla udiveně obočí. „Ne, to jistě ne.“ Pandora se zastavila před dvoumetrovým smrčkem. „Tenhle vypadá dobře. Má ideální velikost do salonu.“

„Asi ano.“ Michael vzal rýč a zabořil ho do země. „Dej se do práce.“

Pandora se sehnula, ale místo aby zaryla rýč do země, nabrala na něj hromadu sněhu a hodila mu ji rovnou do tváře. „Ježíši, promiň, to jsem ale nešikovná,“ vyhrkla a zatvářila se omluvně. V očích se jí ale šibalsky zablesklo. Nato se dala do kopání.

Michael něco zabručel a zarýval rýč hlouběji. Mrzelo ho, že na tuhle legraci nepřišel sám. Za čtvrt hodinky byl strom venku.

„A je to.“ Pandora se narovнала a prohnula v kříži.

„Jenže jak ho odneseme domů? Taky musíme kořeny do něčeho zabalit nebo ho zasadit do kyblíku, aby nám doma neuschl,“ připomněl jí Michael.

„V přístěnku jsem viděl ležet pytel. Můžeš pro něj skočit.“

Pandora se zamračila.

„Dobře, tak pro něj dojdou já,“ řekl Michael. „Ale ty pak zameteš jehličí, které nanosíme domů.“

„Platí.“

Pandora se otočila a zadívala se na pěnkvu. Náhle se jí ve vlasech rozprskla sněhová koule. Otočila se. Michael se na ni šklebil. „Promiň, dneska mám mizernou mušku.“ Obrátil se a mířil ven z lesa. Cestou si pohvizdoval.

Pandora se za ním dívala, dokud nezmizel z dohledu. Vzápětí dostala nápad. Klekla si a začala připravovat sněhové koule. Až se vrátí, bude na něj čekat palba. V duchu se těšila, jak ho překvapí. Ten se bude tvářit. Nebude mít kam se schovat před jejím útokem. Počítala, že se nevrátí dřív jak za pět minut. Usmívala se pro sebe, když v tom se za ní ozvalo zapráskání. S koulí v ruce se rozčileně obrátila. Namířila a chystala se hodit. Ale nikde nikdo. Přimhouřila oči a pozorně přejížděla očima kmeny stromů. Zdálo se jí, že v periferní zóně vidění zaregistrovala jakýsi pohyb? Že by se Michael schoval za stromem? To by mu bylo podobné. Počíhat si na ni a pak vyskočit ze zálohy? Pěnkava zatřepetala křídly a vzlétla, jako by ji něco vyplašilo. Na zem dopadla s žuchnutím hromada sněhu, jak se větev rozkomíhala.

„Michaeli, přestaň se schovávat, já tě vidím,“ volala Pandora nahlas. Ruku s koulí si připravila za záda. Tohle ti spočítám, slibovala mu v duchu.

„Čekáš přesilu?“ ozval se Michael za jejími zády. Pandora sebou leknutím tak trhla, že jí podjely nohy, až upadla do sněhu. Michael jí hodil pytel do klína.

„Jak to že jsi...“ Zmateně se rozhlédla za sebe. Jak je možné, že ho slyšela v jedné chvíli za sebou a vzápětí se objevil před ní? „Tys mě chtěl obejít?“

„Ne, ale podle té hromady koulí, soudím, že jsem to měl udělat. Chceš si zahrát na válku?“

„To je jen na obranu,“ hájila se Pandora, ale znovu se bezděčně ohlédla přes rameno. „Přísahala bych, že jsem touhle stranou něco slyšela. Myslela jsem, že jsi to ty.“

„Já jsem to určitě nebyl. Šel jsem pro pytel a pak rovnou zpátky.“ Michael se zadíval směrem, který Pandora označila. „Tys něco viděla?“

„Michaeli, jestli na mě zkoušíš nějaké triky, abys mě vyděsil?“

„Žádné triky.“ Podal jí ruku a vytáhl nahoru. „Pojďme se přesvědčit, jestli to někdo nezkouší triky na nás.“

Pandora se držela jeho ruky, zatímco zacházeli hlouběji do lesa. „Možná jsem trochu nervózní a zpanikařila jsem. Třeba to byl jen zajíc.“

„Žádný zajíc, ledaže by měl obrovské tlapy.“ Michael ukázal dopředu na stopy po botách, které vedly z lesa k místu, kde vykopali stromek. Někdo je musel pozorovat, ne z větší vzdálenosti než patnáct metrů. „Zajíci nenosí boty.“

„Takže jsme měli společnost. Už jsem si začínala myslet, že je to přestalo bavit.“ Pandora se tvářila, že ji to pobavilo, ale v duchu zuřila. Někdo je pozoroval. „Nezdá se ti, že je načase, abychom to oznámili Fitzhughovi?“

„Možná, ale chtěl bych se přesvědčit —“ Jeho slova přerušilo nastartování motoru. Michael se dal do běhu a Pandora uháněla za ním. Ani ne po pěti minutách dorazili k lesní cestě s jasnými otisky po pneumatikách. Stopa byla čerstvá. „Vypadá to na džíp,“ uvažoval

Michael nahlas. Mrzelo ho, že nevyrazil po stopách hned, jak je uviděl, mohl dotyčného nebo auto aspoň z dálky zahlédnout.

Pandora rozčileně vydechla. „Ať je to kdokoli, stejně jen zbytečně plýtvá časem.“

„Ale štve mě, že nás někdo sleduje.“ Michael zaťal ruce v pěst a bezmocně se zadíval na stopy mizející za zatáčkou. „Nikdo si se mnou nebude hrát jako kočka s myší.“

„Co chceš dělat?“

Michael se ušklíbl. „Povíme to Fitzhughovi a ten rozhlásí, že nás obtěžují nějakí vandalové, a protože je v domě spousta cenností, rozhodli jsem se vytáhnout ze skříně strýcovu starou třicítku.“

„Michaeli! Já vím, že tě to otravuje, ale je to přece jen rodina.“ Nejisté se na něj zadívala. „Přece bys nechtěl začít střílet?“

„Radši bych postřelil někoho z rodiny než cizího,“ přiznal se Michael vzrušeně. „Není mezi nikdo, kdo by váhal, když jde o peníze.“

„Mně se to nelíbí. Zahrávat si se zbraní, z toho koukají jenom maléry.“

„Máš lepší nápad?“

„Koupíme si psa. Myslím velkého zlého psa.“

„Fajn, takže ho necháme běhat kolem domu. Myslíš, že je lepší, když některého z našich drahých příbuzných zakousne pes, než když do něj já nasypu hrst broků?“

„Tak zlý zase být nemusí, hlavně když odstraší svou velikostí.“

„Uděláme kompromis a obstaráme si obojí. Psa i brokovnici,“ usoudil Michael.

„Michaeli –“

„A zavoláme Fitzhughovi.“

„Ale budeme se řídit jeho radou,“ dodala Pandora.

„Jistě... když se mi bude jeho rada líbit.“

Pandora chtěla cosi namítnout, ale pak se dala do smíchu. Začínala si připadat, jako by se ocitla v jednom z jeho seriálových příběhů. „Myslím, že je to rozumné řešení,“ uznala nakonec.

„Tak se pojd'me vrátit pro stromek.“

SEDMÁ KAPITOLA

„Já vím, že jsou Vánoce, Darlo.“ Michael zvedl šálek s kávou, ale byl prázdný. Vzal konvici z horké plotýnky. Byla také prázdná. To byl největší problém ve Folley. Když mu došla káva, musel ujít půl kilometru, než se dostal do kuchyně a uvařil si novou. „Já vím, že to bude velká událost, ale fakt nemůžu.“

Nebyla to úplně pravda, přiznával v duchu Michael, zatímco poslouchal, jak se Darla rozplývá nad tím, kdo všechno na večírek přijde. Podle jejího odhadu přijdou úplně všichni, co něco znamenají. Michael znal tyhle vánoční večírky. Bývalo tam tak narváno, že se lidé strkali lokty, když se chtěli dostat k občerstvení. A o půlnoci už se střízlivý nenašel nikdo.

Mohl vyrazit za známými na Manhattan, dokonce byl s prací tak dopředu, že si mohl vzít týden i dva volna, aniž by musel něco pracně dohánět. Pravda ale byla, že se mu z Folley nechtělo.

„Vážím si, že na mě nezapomínáš... a buď tak hodná a vyříd' všem, že jim přeju krásné Vánoce... ne, vůbec ne, mně se na venkově líbí. Připadá ti to divné? Možná to divné je.“ Michael se dal do smíchu. Darla byla žádaná tanečnice a nikdy žádnou legraci nezkazila, zároveň také tvrdila, že kromě

Manhattanu nikde není život. „Nevím, jestli to zvládnu aspoň na Nový rok. Uvidíme. Díky, měj se.“

Michael s úlevou zavěsil. Párkrát si sice vyšel s Darlou na večeri, ale nelíbilo se mu, že její hlas zněl rozmrzele, protože prý s jeho společností na vánočním večírku stoprocentně počítala. Vůbec ho odpuzovalo, když se na něj žena pověsila, přestože jejich vztah byl teprve v počátku. Darla dávala očividně najevo, že na ni dělají dojem jeho kontakty s producenty. Michael jí to neměl za zlé. Darla měla talent a byla ochotná tvrdě pracovat. Uznával, že každý potřebuje

kapku štěstí a příležitost se prosadit. Rozhodl se, že po svátcích zavolá a zmíní se o ní svým známým.

Pandora stála ve dveřích a všimla si, jak si Michael prohrábl netrpělivě vlasy. Tohle gesto už znala. Někdo ho vyrušil v práci, a to on nesnášel. Darla, opakovala si v duchu pro sebe. Jméno ženy, která si dělala Jia Michaela nároky. Představila si, jak vypadá. Štíhlá, elegantní a prostoduchá.

„Popularita má své stinné stránky, vid', příteli?“

Michael se otočil na židli. „A poslouchat za dveřmi zase není zdvořilé, děvenko.“

Pandora pokrčila rameny, ale nešla dovnitř. „Kdybys chtěl mít soukromí, zavřel bys za sebou dveře.“

„To bych je musel přibít hřebíky.“

Pandora zvedla uraženě bradu. „Tvoje telefonní rozhovory mě ani trochu nezajímají. Přišla jsem, abych ti vyřídila od Charlese, že ti přišel balík.“

„Díky.“ Michael neskrýval pobavení. Jak ji znal, nenechala si ujít ani slovo. „A co děláš v domě? Teď bys přece měla být zavřená ve své dílně.“

„Udělala jsem tu tolik práce, že si můžu udělat na svátky volno,“ namítna zvysoka. „Vánoce jsou za dveřmi a my máme za sebou tři týdnu klidu. Naši rodinní vtipálkové nám zatím dávají pokoj. Nevím, jestli je to průměr nebo moratorium,“ zadívala se zamyšleně na Michaela.

„Proč ti záleží na tom, aby nám dali o Vánocích pokoj?“

„Protože miluju cesmínu a jehličí a všechno to kolem. Představa, že mi někdo zkazí Vánoce... hlavně že jsme si nemuseli koupit nějakou divokou bestii nebo broky.“

„Zatím. Fitzhugh slíbil, že rozhlásí, že nás tu obtěžují vandalové a že jsme to nahlásili na policii. Zřejmě to zatím jako odstrašující taktika funguje, ale myslím, že jen dočasně. Brzo někomu zase rupnou nervy. Já ale nespím a mám se na pozor.“

„Jak tě znám, radši bys někoho praštil do nosu, než řešil věci v klidu,“ odhalila ho Pandora. „Já si chci ale svátků užít a příbuzné hodím za hlavu.“ Zamyslela se a pohrávala si v ruce s náramkem s ametysty. „Chudinku Darlu jsi zřejmě zklamal.“

Michael k ní zvedl zvědavě oči. „Ona to zvládne.“

Pandora si dál nervózně obtáčela zlatý řetízek kolem ruky. „Michaeli, není nutné, abys tu za každou cenu trčel celé Vánoce. Já si sama poradím, když se rozhodneš, že zajedeš na svátky do New Yorku.“

„Pravidlo číslo šest,“ připomněl jí. „Nesmíme se od sebe odloučit, ani kdybychom dostali deset pozvánek na vánoční večírky.“

„Já o večírky nestojím,“ vyhrkla Pandora, „ale ty se kvůli mně nemusíš omezovat.“

„Já taky ne,“ ujistil ji. „Nebo jsi došla nečekaně k názoru, že se ze mě stal příkladný kavalír?“

„Ani náhodou,“ odsekla, ale vzápětí se usmála. „Spíš jsi příliš líný, než aby ses vydal na takovou cestu.“

Michael zavrtěl hlavou. „Díky za uznání.“

Pandora zaváhala, ale pak zvedla tázavě obočí. „Michaeli, myslíš, že by ses stal naprosto nesnesitelný, kdybych ti řekla, že jsem ráda, že zůstaneš tady?“

Michael ji změřil zkoumavým pohledem. „To je možné.“

„V tom případě ti nic neřeknu.“

Kontroverzní ženská, pomyslel si Michael, když odešla. A vzápětí musel přiznat, že nechybí mnoho, aby se do ní zbláznil. A zbláznil bylo přesně slovo, které dokonale vystihovalo jeho citové rozložení. S rozumem to nemělo nic společného. Všechno mluvilo proti tomu, aby se zapletl s někým, s kým ho pojila od dětství nevraživost. S někým, kdo má tak netradiční názory. Bylo těžké si představit, že by s Pandorou mohli žít v harmonii. A přesto... cítil, že stačí málo, aby jí podlehl. Věděl, že nemá smysl pokoušet se o další práci, proto vstal a zamířil za ní do přízemí.

Našel ji v salonu, jak přerovnává dárky pod stromečkem. „Kolik jich máš?“

„Hodně.“

„A s kolika jsi zatřásla, abys zjistila, co v nich je?“

„Se všemi,“ přiznala se Pandora beze studu, ale neotočila se k němu, aby nepoznal, jak je ráda, že za ní přišel. „Nechtěla bych se žádného dárce dotknout,“ řekla a ukázala na elegantně zabalenou krabici, „ale zdá se, že mi chybí dárek od tebe.“

Michael se zatvářil, jako že nechápe, kam tím míří. „Kdo říká, že bych ti měl něco dávat?“

„To by bylo ale velice nezdvořilé a netaktní.“

„To je možné. Ale jak vidím, dárků máš dost, jistě trpět nebudeš.“ Poklekl vedle ní u hromady balíčků. „Kdo je to Boris?“ zeptal se, když náhodně zvedl malou stříbrně zabalenou krabičku s obrovskou bílou stuhou.

„Jeden cellista ruského původu. Je to velký obdivovatel... mých manžetových knoflíčků.“

„To se vsadím. A co Roger?“

„Roger Madison.“

Michael vytřeštil oči. „Nadhazovač Yankeeů, co měl loni skóre tři sta čtyři body?“

„Ano, ten. Jestli sis všiml toho stříbrného náramku, který nosí na pravé ruce, tak ten je ode mě. Dělal jsem ho pro něj loni v březnu. Nosí ho pro štěstí. Od té chvíle, co ho má, prý nezkažil žádný úder.“ Zvedla modrou krabici a opatrně s ní zatřásla. „Roger je velkorysý, pokud jde o dárky.“

Michael se pozorně zadíval na zbytek balíčků. „Ale od žen tu moc dárků nemáš.“

„Skutečně?“ podivila se Pandora naoko. „Myslím, že oba máme zhruba stejně velkou hromadu. Tady máš něco od Čiči,“ ušklíbla se a zvedla krabičku se světle růžovou stužkou.

„Čiči není barová tanečnice, jak si myslíš, ale bioložka specializující se na podmořský život,“ odpověděl Michael.

„Úžasné. A Magda je podle všeho knihovnice?“

„Komerční právnická,“ upřesnil Michael.

„Hmm. Zato ten, kdo poslal tenhle dárek, je příliš skromný, než aby napsal své jméno.“ Pandora zvedla obrovskou láhev šampaňského. Na cedulce bylo napsáno *Hezké svátky, Michaeli*, to bylo všechno.

Michael spokojeně přikývl nad výběrem značky. „Někteří lidé nepotřebují vystavovat na odiv svou velkorysost.“

„A co ty?“ dobírala si ho Pandora. „Doufám, že se podělíš.“

„S kým?“

„Já věděla, že jsi chamtivec.“ Pandora vzala do ruky plochou krabici se svým jménem. „V tom případě spořádám tuhle bonboniéru z dovozu úplně sama.“

„Jak víš, že je to bonboniéra?“ Pandora se skromně usmála. „Henri mi vždycky posílá bonboniéru.“

„Vždycky z dovozu?“

„Ze Švýcarska.“

Michael jí nabídl ruku. „Tak tedy společně a rovným dílem.“

Pandora jeho ruku přijala. „Dojdu vychladit víno.“

O hodinu později vyšly hvězdy, Michael zapálil oheň v krku a Pandora rozsvítila svíčky na vánočním stromku. Stejně jako Michaelovi ani jí nechyběl vánoční shon a divoké večírky. Stačilo pár týdnů, aby zjistila, že nepostrádá ruch města. Folley se stalo skutečným domovem. Už přestala plánovat, že se na jaře opět vrátí na Manhattan. Ale jaké by to bylo, kdyby bydlela ve Folley sama?

Michael tu nezůstane ani o den déle. Pravda je, že mu polovina domu patří, ale jeho život je spjatý s městem. Nemůže tu zůstat natrvalo. Se znechucením zjistila, že jeho odjezdu bude litovat. Proč by tu také zůstával?

Pandora se sklonila k ohni a rozhrábla praskající polena. Nemůžeme tu zůstat společně donekonečna. Jeden z nás se musí rozhodnout. Dřív nebo později mu musí oznámit, že by tu chtěla zůstat. Ale nejdřív musí sama přijít na to, jaký má skutečný důvod se sem přestěhovat. A to nebude snadné.

Přesto byla strýci vděčná, že jí dal tuhle šanci.

Zároveň ji přiměl, aby se den za dnem potýkala s Michaelem. Přiměl ji změnit na něj názor. I to za to stálo.

Kdo ví, jestli strýc tušil, že bude muset odolávat i jeho přitažlivosti. Michael nebyl její typ. A ona Michaelův taky ne. On si potrpěl na nápadnější ženy. Herečky, tanečnice, modelky. A hlavně měl rád, když jich měl kolem sebe houfy. Pandora dávala přednost mužům, kteří si libovali v diskusích o francouzském románu a milovali absurdní drama a postmodernu. A většina z nich by nevěděla, jestli je *Loganův případ* televizní seriál nebo název restaurace v SoHo.

Pandora považovala fakt, že ji Michael přitahuje, za důkaz, že v ní dřímají primitivní pudy. Bylo v tom cosi výstředního, dráždivého, neznámého. Přesto k tomu přistupovala jako k bouři v kávovém šálku. A protože se dobře znala, věděla, že tyhle drobné bouře potřebuje k životu.

Vzápětí se podobná drobná bouře odehrála za jejími zády. Pandora sebou trhla a uviděla, jak do salonu vbíhá malý chundelatý pes. Vytřeštila oči. Psovi ujely tlapy na naleštěné podlaze, a než stačil nabrat rovnováhu, zajel celým tělem pod pohovku. Hned ale vyskočil na čtyři, uhodil se do hlavy a naříkavě zakníkal. Když uviděl Pandoru, rozběhl se k ní a na celé kolo přitom štěkal. Vrhł se jí do klína a hned ji jazykem olízal. Pandora se vzpamatovala z šoku, začala psa hladit a mazlit se s ním.

„Kde ses tu vzal, ty nezbedo?“ Vtom si všimla cedulky připevněné k obojku. A na ní stálo:

Jmenuju se Bruno. Jsem silný a zlý a hledám paničku, kterou bych mohl bránit.

„Tak ty jsi Bruno?“ Pandora se zasmála a podrbala psa za ušima. „A jak hodně umíš být zlý?“ zeptala se a uhýbala hlavou, aby ji pes pořád neolizoval.

„Ze všeho nejraději má nepřející zlomyslné příbuzné,“ ozval se za ní Michael. Tlačil před sebou servírovací stolek, na něm kyblík s ledem a v něm obří láhev šampaňského. „Zvlášť vycvičený je na mizery, kteří nosí obleky od Brooksů.“

„Ještě bychom mohli dodat italské mokasíny.“

„To hned v dalším pořadí.“

Pandora se zadívala na štěně. Bylo neuvěřitelně milé. Když si pomyslela, že Michaela podezřívala, že na ni s vánočním dárkem zapomněl...

„Ale nevypadá ani zlý, ani ošklivý,“ namítla dojatě.

„V útulku mi slíbili, že takový bude.“

„V útulku? Chudinko malá,“ Pandora se něžně sklonila k štěněti a zabořila tvář do jeho chlupů.

Michael mezitím sloupával pozlátko z uzávěru. „Vzpomínáš, jak jsme jeli minulý týden nakoupit zásoby, a já jsem se ze supermarketu vytratil.“

„Podezřívala jsem tě, že sis šel nakoupit nějaké porno.“

„Vidím, že mám u tebe nenapravitelně pokřivenou pověst,“ ušklíbl se Michael skepticky a pokračoval: „Šel jsem do útulku. Bruna jsem uviděl ve chvíli, kdy se rval s jiným psem o kost. Podíval se na mě a já jsem pochopil, že jiného psa nechci.“

Zátka vyletěla s bouchnutím a šampaňské vytrysklo z lahve tak prudce, až postříkalo podlahu. Bruno vyskočil Pandoře z klína a žíznivě slízal loužičku. „Není zrovna moc dobře vychovaný,“ poznamenala Pandora.

„Zato instinktivně poznal, co je dobré.“ Pandora vstala, protože jí Michael nabízel skleničku. „Lepší dárek jsi mi nemohl vybrat.“

Michael se spokojeně zazubil. „Jsem rád, že se ti líbí.“

„Musím přiznat, že mě přivádíš do velkých rozpaků. Jsem víc zvyklá na to, když jsi protivný a nezdvořácký.“

„Vidíš, snažím se.“ Michael si s ní přitůkl.

„Když jsi takhle milý, je pro mě těžké, abych neudělala nějakou hloupost.“

„Jako například?“ Michael se zarazil a vrátil skleničku na stůl.

„Jako například...“

Pandora odložila skleničku vedle Michaelovy a zamířila k němu. Objala ho kolem krku a velmi pomalu se přiblížila k jeho rtům.

Věděla, jaké to bude, až ji přivítají jeho horké drsné rty. Michael ji rovněž objal, ale bez nátlaku. Jako by oba pochopili, že důvěrnosti není možné si vynucovat násilím. Když Pandora zvládněla, Michael to ihned poznal. Přitiskl ji tedy blíž. A Pandora se nebránila a pevně ho objala kolem pasu.

Michael pochopil, že Pandora není zvyklá podléhat, ale že nabízí intimnost z vlastní vůle. Nabízela mu rovnocennou sílu, rovnocenné partnerství. Tohle vždycky hledal a nikdy nenašel. Ženy byly buď příliš slabé a snadno se stávaly závislé, nebo ho chladnokrevně využívaly.

Michael vycítil, že Pandora už není ve střehu, že vychutnává jeho blízkost, a udělal to samé. Na otázky bude čas později.

Pandora se mírně odtáhla, ale jen aby se usmála. „Víš, že když se s tebou líbám, vůbec nemyslím na to, že jsi můj bratranec.“

„Vážně?“ Michael si začal pohrávat s jejími rty. „A na co přitom myslíš?“

Pandora zvedla provokativně obočí. Cítila se v jeho objetí naprosto uvolněně. „O tom jsem ještě nepřemýšlela.“

„Neměla bys už začít?“ Chtěl ji k sobě opět přitáhnout, ale Pandora se bránila.

„Vzhledem k tomu že jsi porušil tradici a dal jsi mi dárek předčasně, udělám to taky.“ Poodešla ke stromečku a vytáhla z hromady čtvercovou plochou krabici. „Šťastné Vánoce, Michaeli.“

Michael se posadil s dárkem do křesla a začal ho opatrně rozbalovat. Pandora si vzala ze stolku sklenku se šampaňským a nervózně usrkla. V obavách rozpačitě pokrčila rameny. „Můj dárek není tak originální v porovnání s tím, co jsi mi dal ty.“

Michael měl před sebou strýcův portrét namalovaný tužkou. Rám pocházel také z její dílny. Byl stříbrný a bohatě zdobený ve stylu, který by se strýci zamlouval. Michael obdivem zatajil dech. Pandora zachytila strýce tak věrně, jak si pamatoval. Stál vedle krbu s jednou nohou mírně pokrčenou, mírně sehnutý a nakloněný dopředu, jak mívával ve zvyku. Usmíval se a oči se mu šibalsky třpytily, jako by měl za lubem nějaký nový žert.

Zvedl oči. Pandora nervózně otáčela skleničkou v ruce. Proč je nervózní? Domníval se, že pokud jde o její umění, je vždycky sebejistá. Takže je to jen maska. Michael odhalil další Pandořino tajemství, což bylo stejně vzrušující, jako kdyby dostal pod stromeček nečekaný dárek.

„Pandoro, tenhle dárek pro mě strašně moc znamená,“ řekl hlasem ochraptělým dojetím.

Pandora cítila, jak jí napětí mizí z čela. Ulevilo se jí víc, než byla ochotná přiznat. Tolik pro ni znamenalo jeho uznání. „Opravdu?“ zeptala se potěšené.

„Opravdu.“ Michael se usmál. „Je to neuvěřitelně pravdivá podobizna. Strýc vypadá jako živý.“

„Nakreslila jsem ho tak, jak si ho pamatuju.“ Michael k ní vztáhl ruku a ona ji uchopila. Strýc je naše nejsilnější pojítko, uvědomila si. „Jak se ti líbí ten rám? Nepřipadá ti moc výstřední?“

„Ne, lepší bych si nemohl představit.“ Michael ji přejel zkoumavým pohledem. Stříbrný rám byl matný s vyrytými nepravidelnými obrazci a čarami. Vypadal téměř jako starožitnost. „Netušil jsem, že děláš i takovéhle věci.“

„Občas, když mi butiky udělají zakázku. Lidé takové věci chtějí.“

„Myslel jsem, že si hraješ jen s korálky a kamínky?“

Pandora se zasmála. „Víš, že jsem měla původně v plánu vyrobit ti zlatý obojek s umělými kameny, jen abych tě trochu rozčílila?“

„To by se ti povedlo.“

„Tak možná příště. Nebo vyrobím obojek Brunovi.“ Náhle se ohlédl. „Kam ten pes zmizel?“

„Nejspíš se pustil do rozbalování dárků. Když jsem ho přivezl, schoval jsem ho na chvíli do garáže. Než jsem se pro něj vrátil, stačil rozkousat jedny golfové boty.“

„S tím musí přestat,“ rozhodla Pandora rázně a začala ho hledat.

Michael se ještě ale nevzpamatoval z překvapení. „Vážně jsem netušil, že umíš tak nádherně kreslit,“ chválil ji znovu. Zadíval se na portrét a zavrtil hlavou. „Proč vlastně nemaluješ?“

„A proč ty nepíšeš velký americký román?“

„Protože mě baví to, co dělám.“

„Mě taky.“ Za stromečkem pes nebyl, a tak začala Pandora prohledávat místo pod nábytkem. „1 když je pravda, že někteří slavní malíři občas tvořili i šperky – třeba takový Dali nebo – Michaeli!“

Michaela její výkřik polekal. Pohotově postavil sklenici na stolek a rozběhl se k ní. „Co se děje?“ Poklekl vedle ní a vzápětí to uviděl. Štěně mělo zavřené oči, zrychleně a ztěžka dýchalo. Leželo pod pohovkou úplně schvácené. Pandora se pro něj natáhla. Štěně zakňučelo, když na něj sáhla. Pokoušelo se pak postavit na nohy, ale jako by nemělo sílu.

„Michaeli, Bruno je nemocný,“ vyhrkla Pandora zděšeně. „Musíme ho odvézt k veterináři.“

„Než se dostaneme do města, bude půlnoc,“ přemýšlel Michael nahlas. „O Štědrém večeru budeme shánět doktora jen těžko.“ Položil Brunovi ruku jemně na břicho. Pes znovu slabě zakňučel.

„Myslíš, že snědl něco špatného?“

„Sweeney by mu nic zkaženého nedala. Pečuje o něj jako jeho pravá matka.“ Bruno sebou začal zmítat, náhle se celý zatřásl a vyzvracel se na koberec. Vzápětí se svalil znovu na zem. Přesto měli oba dojem, že se mu ulevilo. Pes se zklidnil a po té námaze vyčerpáním usnul.

„Myslím, že to bude tím, co vypil,“ zamumlal si pro sebe Michael.

„Charles nebude mít radost, radši bych to měla uklidit sama –“ Pandora se náhle zarazila. „Přece není možné, aby se mu udělalo špatně po té kapce šampaňského?“

„Kolik jsi toho šampaňského vypila ty?“ vyhrkl náhle Michael. Hlavou mu projelo neblahé tušení.

„Sotva jsem si lokla. Proč –“ Pandora oněměla a vytřeštila na něj oči. „To šampaňské. Myslíš, že bylo zkažené?“

„Nejenom zkažené. Otrávené!“ vykřikl Michael rozčileně. „To jsem ale idiot! Mohlo mě napadnout, že mi nikdo nebude posílat anonymně takové drahé šampaňské. Víš jistě, žes ho nevypila hodně? Jak ti je? Není ti špatně?“

Pandoře vyskočil po těle ledový pot a ruce se jí začaly třást. Pak si ale uvědomila, že ji rozčílilo jen podezření, které Michael vyslovil. „Myslím, že je mi dobře. Ostatně, podívej se na moji skleničku. Je pořád skoro plná.“ Zavrtěla nevěřicně hlavou. „Myslíš, že je to víno opravdu otrávené?“

„Však to zjistíme. Ale pro jistotu se běž napít hodně vody.“

Pandora znovu zavrtěla hlavou. „To není možné, Michaeli. Víno bylo přece zazátkované. Jak by ho mohl někdo otrávit?“

„Stačí, když někdo sleduje můj seriál, hned se dozví návod. Tuhle metodu jsem použil v jednom z prvních dílů *Loganova případu*.“ Sám to zkoušel, aby zjistil, jestli to funguje. „Vrah natáhl do injekční stříkačky kyanid, propíchl korek a obsah stříkl dovnitř lahve.“

„To je nesmysl, to nemůže ve skutečnosti fungovat,“ namítla Pandora, ale přesto jí po zádech přejel mráz. Tohle už zacházelo příliš daleko.

„Není. Natáhl jsem do stříkačky potravinářské barvivo a propíchl jsem korek. Víno se zbarvilo do modra. Dokud nebudeme mít jistotu,

musíme počítat s touhle variantou. Víno odvezeme do sanfieldské laboratoře a necháme ho analyzovat.“

Pandora rozechvěle polkla. „Ty se znáš s někým, kdo tam dělá?“

„To není nutné. Sanfieldské laboratoře nám patří.“ Michael přejel zkoumavým pohledem štěně. „Fyzicky zatím ne, ale za pár měsíců budou naše. A to je důvod, proč nám někdo poslal otrávené víno.“

„Michaeli, jestli je opravdu otrávené, tak...“ Pandora si stále ještě nepřipouštěla tuhle variantu. „To je přece šílené, to už není žádná hra.“

Michael si představil, co by se stalo, kdyby víno vypili. „Ne,“ řekl pochmurně, „to by tedy hra nebyla. To by byla vražda.“

„To nedává smysl!“ namítla Pandora rozechvěle. „Vandalismus, no dobrá, že nás někdo špehuje, dejme tomu, ale tohle mi nejde dohromady. Že by někdo z naší rodiny byl ochotný zajít tak daleko? Možná jsme to přehnali. Bruno prožil tolik vzrušení, že se mu udělalo špatně. Možná mohl chytit nějakou infekci v útulku.“

„Nechal jsem ho včera prohlédnout u veterináře a přeočkovat,“ prohlásil Michael rozhodně. „Bruno byl naprosto zdravý, dokud ne vypil to víno.“

Pandora pochopila, že nemá smysl Michaela přesvědčovat o opaku. „Dobře. Analýza ukáže, jestli je víno v pořádku, nebo ne. Do té doby je zbytečné spekulovat o tom, co se stalo. Hlavní je, že Brunovi je lépe.“

„Zavíráš oči před skutečností,“ káral ji Michael.

„To ne, ale nemám důkaz, nemůžu nikoho obviňovat.“ Pandora vzala psa do náruče a vstala. „Uvařím mu čaj. Až se probudí, bude mít žízeň. A spát bude u mě v ložnici.“

OSMÁ KAPITOLA

Bylo dlouho po půlnoci, ale Michael byl ještě vzhůru. Nemohl spát, ani pracovat. Rozhodl se, že se podívá, jestli jsou Pandora a Bruno v pořádku. Pandora nechala svítit světlo noční lampičky v rohu pokoje. Bílá přikrývka a polštář tak získaly narůžovělý nádech. Za okny padal sníh v těžkých vločkách. Michael nahlédl dovnitř pootevřenými dveřmi. Pandora ležela stočená do klubíčka pod peřinou, polštář smotaný pod hlavou jako podložka. Oheň už skoro dohasínal. Před krbem leželo na koberci štěně. Pandora ho přikryla afghánským plédem. Opodál ležela miska s nějakou světle hnědou tekutinou. To bude čaj, který mu uvařila, usoudil Michael.

Štěně oddechovalo pravidelně. Michaelovi se ulevilo. „Chudáčku,“ řekl soucitně a sklonil se nad ním. Když štěně ucítilo dotek jeho ruky, slabě zakňučelo a zavrtělo sebou.

„Myslím, že už je mu lépe.“

Michael se otočil přes rameno. Pandora se na něj dívala z postele. Vlasy měla rozčuchané, tváře bledé. Ramena vyčnívající zpod přikrývky odhalovala něžné křivky. Vypadala nádherně, žádoucí, vzrušující. Bylo to nenormální. Pandora nezapadala do jeho představy o ideální krásné ženě. Byla tak jiná. Zvenku i uvnitř. Raději se podíval znovu na psa.

„Potřebuje se z toho vyspat. Ráno mu bude dobře. Chceš přiložit na oheň?“

„Díky.“

Michael vzal poleno a položil ho na rozpálené uhlíky.

„Nemůžeš spát?“

„Ne.“

„Já taky ne.“

Zůstali v tichosti, každý jinde. Pandora ve své posteli, Michael před krbem. Oheň se hladově zmocnil dalšího polena a ozářil pokoj novou silou. Pandora sklopila oči a křečovitě stiskla do prstů přikrývku. „Michaeli? Já se bojím.“

Nebylo to snadné přiznání. Věděl, že to stojí přemáhání. Znovu rozhrábl oheň a pak zavřel mřížku. „Můžeme odejít. Zítra odjedeme

do New Yorku a nevrátíme se. Budeme si užívat svátků a na celou tuhle záležitost zapomeneme.“

Pandora na to hned nic neřekla, ale pozorně ho sledovala. Do tváře mu neviděla, protože seděl otočený, ale vyzařovalo z něho napětí. „Ty to chceš?“ zeptala se.

Michael pomyslel na strýce Jolleyho. V těle měl napnutý každý sval. „Jistě.“ Pokrčil rameny. „Musím myslet i na sebe.“

„Na to, že se živiš psaním povídaček, jsi mizerný lhář.“ Michael k ní trhnutím obrátil hlavu. „Ani tě nenapadne, abys uhýbal, nebo abys utíkal. Ze všeho nejradši by sis pozval na kobereček celou naši rodinu a pěkně si je podal pěstí.“

„Umíš si představit, že bych chtěl zmlátit tetu Patience?“

„No dobře, tak na pár výjimek,“ ustoupila Pandora, „ale ani za nic bys to nechtěl vzdát.“

„Máš mě přečteného.“ Michael vstal a s rukama v kapsách začal rázovat po pokoji. V pokoji se mísila vůně kouře s voňavkami a kosmetikou na Pandořině toaletním stolku. „Ale co ty? Tobě se do toho od začátku nechtělo. Nemůžu tě nutit pokračovat. Cítím za tebe zodpovědnost.“

Po dlouhé době zase Pandora cítila, že se jí vrací smysl pro humor. „Nechci ranit tvoje ego, Michaeli, ale tys mě k ničemu přemlouvát nemusel. Když něco nechci, tak se mnou nikdo nic nesvede. A zodpovědnost za sebe nesu sama,“ dodala rychle, když viděla, jak se nadechl, aby jí oponoval. „Řekla jsem sice, že o peníze nestojím, a to je pravda. Taky jsem řekla, že je nepotřebuju, a to už pravda není. Kromě toho mám ale hrdost, nenechám se odtud vykourit jako ustrašený králík. Mám strach, to přiznávám, ale odejít nechci. A teď už přestaň rázovat kolem a pojd' si ke mně sednout. Jenom mě znervózňuješ.“

Znělo to jako rozkaz. Michael se ušklíbl. Zamířil k ní a sedl si na okraj postele. „Už je to lepší?“

Pandora si ho změřila dlouhým pohledem.

„Ano, Michaeli.“ Povzdechla si. „Ležím tu a nemůžu usnout. Pořád o tom přemýšlím. Jednou jsi o mně řekl, že jsem snob, a možná jsi měl jistým způsobem pravdu. Nikdy jsem o penězích nepřemýšlela. Považovala jsem to za malicherné. A nedůstojné.“

Když jsem vyslechla závěť strýce Jolleyho, přišlo mi to jako výsměch. Bylo mi jasné, že ostatní budou běsnit a pustí se do nás, ale že to zajde až takhle daleko, by mě nenapadlo ani ve snu. Vždyť jde jenom o peníze a těch má každý dost.“

„Už jsi někdy slyšela o nenasytnosti?“

„Máš pravdu. Teď si říkám, kolik toho o nich vím. Je to sice rodina, ale nikdy jsem se o ně nezajímala. Vždycky jsem to brala jako nutné zlo, když jsem s nimi musela strávit nudný víkend.“ Bezradně si prohrábla vlasy a uhladila je k čelu, aby jí nepadaly do očí. „Ginger je možná stejně stará jako já, a přitom si nevzpomínám, že bych přišla na něco, co bychom měly společného. A Biffovu manželku bych na ulici minula bez povšimnutí.“

„To jsme na tom stejně. Nikdy si nemůžu vybavit, jak se jmenuje,“ přisadil si Michael.

„O to právě jde. Neznáme se. To, že jsme rodina, nic neznamena. Jeden jak druhý je schopný čehokoli, aby dostal peníze. Teprve teď jsem si to uvědomila a je mi z toho smutno.“

„Je pochopitelné, že každý hájí své sobecké zájmy.“

„A proto se odsud nedám vyhnat.“

„Samozřejmě. Víš, jak by zajásali, kdybychom to vzdali?“ ujišťoval ji Michael. Vzal ji za ruku a stiskl, aby jí dodal sebedůvěry. „Možná by to chtělo sehrát malou psychologickou válku.“

„Jakou například?“

„Co kdybychom každému z naší rodiny poslali láhev šampaňského?“

Pandora se začala usmívat. „Myslíš mimořádně *velkou* láhev šampaňského?“

„Samozřejmě. Bude zajímavé sledovat, jakých reakcí se dočkáme.“

„Myslíš láhev normálního vína nebo něčím okořeněného?“

„Co já vím? Stačilo by přidat něco neškodného.“

„Ne, to by bylo příliš. Ale nápad to není špatný.“ Pandora se odmlčela. Michael se jí zadíval do očí a začal si pohrávat s jejími dlouhými vlasy rozprostřenými na polštáři.

„Asi bychom měli jít už spát.“

„Asi.“

Michael ji pohládl po nahém rameni.

Pandora cítila, jak jí přejelo po zádech mrazení. „I když – necítím se unavená.“

„Tak si zahrajeme kanastu.“

„To by šlo.“ Michael přejížděl dlaní po hebké kůži a fascinovaně sledoval křivku mezi nadry. Pandora nic nenamítala. „Taky si můžeme zahrát žolíky.“

„To ano.“

„Nebo...“ Oba věděli, že rozhodnutí leží na ní. „... nebo bychom mohli dohrát to, co jsme začali navečer.“

Michael ji vzal za ruku, zvedl ji ke rtům a políbil do dlaně. „Vždycky je nejlepší dokončit to, co člověk začne. A jak si vzpomínám, došli jsme večer až sem...“ Sklonil se k jejím ústům. Pandora k němu vztáhla ruce a zvolna ho k sobě přitáhla.

„To bude asi nejlepší.“

Ve vzájemném objetí se skáceli na postel. Netrápila je nedočkavost a dychtivost. Snad proto že se tak dlouho znali. Že předem tušili, jaké to bude. Touhu bylo snadné utišit dotekem a polibkem. Michael nepospíchal. Tak dlouho čekal, tak dlouho po ní toužil, že si chtěl každý krok vychutnat.

Pandora byla mnohem odvážnější a otevřenější, než se domníval. Bez zábran rozdávala rozkoš a stejně ochotně ji přijímala.

Když se jejich rty na okamžik odtrhly, oba se na sebe podívali omámenýma očima, okouzleni vědomím, že jsou konečně spolu. A zároveň jim to připadalo jako povedený žert. Tohle by nikdo z nich nečekal. Z nich že se stali milenci?

Oheň tiše praskal a opět dohasínal, světlo bylo tlumenější. Pandora mu přetáhla mikinu přes hlavu. Myslet na následky jí přišlo příliš praktické. Místo toho vychutnávala dotek jeho silných paží, širokého hrudníku, těžkých nohou a zvolna se v ní rodila touha ještě naléhavější. Cítila, jak se uvnitř chvěje, a začala být nedočkavá. Posedlá touhou po něm ho k sobě prudce přitiskla a hladově líbala. Tak tohle je skutečná vášeň, uvědomila si v duchu. Žádná přetvářka, žádná náhražka citů. S žádným mužem se necítila tak volná a tak žádoucí. Nikdy netoužila po tom, aby se mohla bez zábran oddat.

Když jejich těla splynula v jedno, oba mohli spatřit na tváři toho druhého úžas. Konečně našli to pravé souznění, pravý domov. Domov, který ale nebývá vždycky poklidným rájem.

Když vášeň odezněla, rozhostilo se podivné ticho. Leželi na zmuchlaných přikrývkách, zatímco poleno, které Michael přiložil, se rozlomilo ve dva kusy, a rozprsklo kolem sebe jiskry. Obě věděli, že je zbytečné mluvit o tom, co se stalo. Čekali, až se jim zklidní dech a tělo zchladne. Michael se natáhl pro přikrývku a přehodil ji přes oba.

„Šťastné Vánoce,“ zašeptal.

Pandora se spokojeně usmála a přivinula se k němu.

Druhý den po vánočních svátcích odjeli z Folley. Slunce se prudce odráželo od sněhové pokrývky, rozpouštělo sních na okrajích střechy a vytvářelo rampouchy na větvích stromů a keřů.

Po krátkém dohadování se domluvili, že do New Yorku bude řídit Pandora a Michael zpátky. Michael si upravil sedadlo, aby si mohl pohodlně natáhnout nohy a hlavu opřel o podpěrku. Pandora řídila opatrně, protože ji čekal náročný sestup z kopců do údolí. Oba mlčeli, dokud se nedostali na dálnici.

„Co když s námi nebudou chtít mluvit? Co když nás nepustí ani dovnitř?“ starala se Pandora.

„Proč by ne?“ Michael sebou nervózně zavrtěl na sedadle, raději by řídil, než se vezl. Bylo to také poprvé, kdy se cítil nervózní kvůli tomu, že odjížděl z Folley.

Pandora otočila knoflíkem topení, aby ho zmírnila. Rozepnula si zip bundy. „To mi připadá, jako bychom počítali kuřata, která se ještě nevylihla. Technicky vzato nám ještě nic nepatří.“

„To je jen otázka času.“

„Jako vždycky arogantní.“

„A ty bys vždycky jen kritizovala a hledala špatné stránky.“

„Někdo to dělat musí.“

„Podívej...“ Michael chtěl odseknout něco sarkastického, ale všiml si, jak Pandora křečovitě svírá volant. Taky má nervy na pochodu, uvědomil si. Přestože projížděli krajinou připomínající pohlednice od Curriera a Ivese z přelomu století, nedokázal ani jeden z nich předstírat, že jedou na výlet. Michaelovi neleželo v hlavě jen podezřelé šampaňské. Víc ho vyvedlo z míry jejich intimní sblížení.

Měl jsem počítat s tím, že když se ráno probudím vedle Pandory do studeného rána, budu se cítit připoutaný, pomyslel si. A závislý. A roztoužený.

Povzdechl si pro sebe a sledoval krajinu. „Podívej,“ řekl po chvíli mnohem ledabyleji, „přece nemusíme tvrdit, že nám ty laboratoře dávno patří, ale pořád jsme ještě součástí Jolleyho rodiny. Proč by nám měli odmítnout provést chemickou analýzu?“

„To zjistíme, až tam dorazíme.“ Pandora se opět odmlčela a zabrala se do vlastních úvah.

Po dalších deseti mílech se opět ozvala: „Michaeli? A co se změní tím, že budeme znát výsledek analýzy?“

„Nesnáším, když nevím, na čem jsem. Musím zjistit, jestli nás chtěl někdo otrávit.“

„No dobře. Dejme tomu, že šampaňské je otrávené. Víme i proč, ale pořád ještě nevíme, kdo nám ho poslal.“

„Jedno po druhém, Pandoro.“ Pohlédl na ni. „Mám chuť pozvat všechny naše příbuzné k nám na Nový rok a hezky je nechat smažit v nejistotě. Mám takový dojem, že jsou v tom namočení všichni a čisté svědomí nemá nikdo.“

„Teď si děláš legraci,“ zamračila se Pandora.

„Ne, vůbec ne. Náhodou už o tom nějaký čas přemýšlím. Pořád mám ale pocit, že nepřišla ta správná chvíle.“ Michael se odmlčel. Pandora pořád zatínala prsty v tenkých kožených rukavičkách do volantu. „Pandoro, nechtěla bys mi říct, co tě žere?“ uhodil na ni.

„Nic.“ Nic a všechno. Uplynulo čtyřiaadvacet hodin a ona se ještě nevzpamatovala z toho, co se mezi nimi stalo. V ničem se nemohla vyznat a v hlavě měla úplný zmatek.

„Nic?“

„Nic. Pořád ale myslím jen na to, že mě někdo nenávidí tolik, že mě chtěl otrávit.“ Zpražila ho nevraživým pohledem. „To ti nestačí?“

Michael zaslechl v jejím hlavě znovu nervozitu. „Proto ses včera celý den schovávala ve svém pokoji?“

„Proč bych se schovávala? Pečovala jsem o Bruna. Kromě toho jsem byla unavená.“

„Chudák Sweeney si s tím krocanem dala takovou práci a ty ses jídla ani nedotkla.“

„Nemám krocana ráda.“

„To není pravda. Jednou jsi tu o Vánocích byla a viděl jsem tě, jak se cpeš krocانem jako nezavřená.“

„Velmi galantní poznámka.“ Pandora šlápla na plyn a začala předjíždět jedno auto za druhým.

„Řekněme, že jsem neměla náladu.“

„To ti ji zkazilo to, co se stalo mezi námi?“ vyhrkl. Bolelo ho, že ho Pandora tak přehlíží, nechtěl to dát najevo, ale vyletělo to z něj dřív, než se stačil ovládnout. Aspoň navenek zůstal jeho hlas klidný a bez emocí. Stejně jako její.

„Cože? To je absurdní.“ Nechtěla si ani za nic přiznat, jak ji vyděsilo, že Michaelovi tak snadno podlehla. „Spali jsme spolu,“ chtěla to odbyť prakticky. „Oba jsme věděli, že k tomu dřív nebo později dojde.“

Přesně tím samým se uklidňoval i Michael. A pořád tomu nechtěl věřit. Říkal si, že se to nějak rozumně vyřeší a k tomu potřebuje čas. „A to je všechno?“ odsekl.

Pandora měla dost svých starostí, aby si všimla, jak mrazivě a nebezpečně zní jeho hlas. „Co bys chtěl ještě slyšet?“ V duchu si umiňovala, že se tím přestane zabývat, že problém vytěsní z vědomí, aby se jím netrápila. Proč by se měla zabývat něčím, co vzniklo na základě náhlého impulsu? Oba potřebovali vyhovět svým potřebám, cítili se neklidní a zranitelní, proto hledali útěchu v náruči toho druhého. Samé logické argumenty. Ale kdyby ji Michael nepřitahoval, nikdy by s ním v posteli neskončila. „Michaeli, nemá cenu přikládat tomu větší význam, než to má,“ prohlásila zvysocka.

„Jaký větší význam?“

Pandora měla pocit, že je v autě k nedýchání. Vypnula topení a pokusila se soustředit výhradně na řízení. „Jsme oba dospělí,“ začala svou litanii, ale nedokázala pokračovat.

„A dál?“

„Zatraceně! Michaeli, víš, co chci říct, tak se netvař, že nic nechápeš.“

„Chci to slyšet od tebe.“

„Jsme oba dospělí,“ začala a tentokrát nervozitu vystřídala zlost, „máme normální potřeby všech dospělých. Potřebovali jsme se uspokojit, a tak jsme se spolu vyspali.“

„Jak praktické.“

„Já jsem praktická a ty taky. Co se ti na tom nelíbí?“ Pandora měla pocit, že se v nejbližší chvíli rozbrečí. „Proč bych se měla rozplývat nad tím, že jsem spala s někým, kdo má v New Yorku na každém prstu pět holek?“ vyhrkla a hlas jí lehce přeskočil. „Jsem praktická a nedělám si o tobě iluze. Nebo potřebuješ, aby ti každá, kterou jsi dostal, klečela u nohou?“

„Zastav!“

„Proč?“

„Okamžitě zastav, Pandoro, nebo to udělám já.“

Pandora zaťala zuby a zvažovala jeho výhrůžku. Michael byl všeho schopný. Provoz nebyl hustý. Šlápla na brzdu, pneumatiky zakvílely a auto zastavilo v odstavném pruhu. V tu chvíli ji Michael k sobě přitiskl a začal zuřivě líbat. Stejně prudce ji i pustil.

„Stačí ti to jako ukázka? Teď mi řekni, co je na tomhle praktického?“

Pandora se udýchaně vrátila do svého sedadla. Vztekle nastartovala a šlápla na plyn. „Jsi blázen,“ zasyčela.

„Asi jo.“ Michael se rovněž opřel a Pandora se rychle zapojila do rychlého provozu na dálnici. „Konečně se na něčem shodneme.“

Byla to dlouhá cesta. O to delší, když je v autě mezi spolucestujícími tíživé ticho. Když se přiblížili k Manhattanu, nezbylo Pandoře než se Michaela zeptat, jak se dostanou k laboratořím.

„Budu ti říkat.“

„Jak víš, kde to je?“ podivila se, když zaparkovali auto v garážích. Chodníky byly plné lidí. Pandora si přitiskla límec bundy ke krku. Foukal ledový vítr.

„Našel jsem si adresu včera v telefonním seznamu,“ houknul. Pod paží svíral krabici s vínem, kabát si nechal rozepnutý a ignoroval zimu. Byl podrážděný a plný vzteku, který si neměl na kom vybit. Oba se zastavili před budovou ze skla a oceli. Michael ukázal

Pandoře, aby vešla první. Pohltily je otáčecí dveře. Uvnitř se začali rozhlížet po recepci. „Strýci patřila celá budova,“ prohodil Michael.

Pandora se rozhlédla. Všude mramorové podlahy. Kolem nich pospíchali muži v oblecích a ženy v kostýmech. „Tohle všechno?“ řekla užasle.

„Všech dvaasedmdesát pater.“

Tohle byl důkaz, jak rozsáhlé a komplikované je dědictví po strýci. Kolik společností v téhle budově funguje? Jak by si mohla vzít na starost osud tolika lidí? Jak si jen strýc mohl myslet, že ji tohle bude zajímat?

„Co si počnu s budovou se sedmdesáti patry uprostřed New Yorku?“

„Na to budeš mít spoustu lidí,“ ujistil ji Michael. Zamířil k výtahu a řekl bezpečnostní službě jejich jména. Než se nadáli, ujížděli do čtyřicátého patra.

„Takže na to máme lidi. A kdo na ně dohlíží?“

„Účetní, právníci, manažeři. Aby sis ohlížela lidi, musíš si na to najmout další lidi.“

„Aha. To je jednoduché.“

„Jestli ti to nahání strach, vzpomeň si na strýce. Nezdálo se, že by ho tížilo břemeno obrovské zodpovědnosti. Vždycky bral podnikání jako koníčka.“

Pandora sledovala, jak se nad dveřmi rychle mění čísla. „Jako koníčka?“

„Každý by měl mít nějakého koníčka, nesouhlasíš?“

„Tenis je koníček.“

„Správně. Vtip je v tom, aby byl míč neustále v pohybu. Teď ho strýc poslal na naši stranu hřiště.“

Pandora složila ruce přes sebe. „Zatím mu za to nejsem vděčná.“

„Tak se na to zkus podívat jinak,“ navrhl Michael. „Člověk přece nemusí vědět, jak si vyrobit auto. Stačí se naučit řídit a sledovat značky. Kdyby si strýc myslel, že nejsme schopní sledovat značky, nikdy by nám k autu nedal klíčky.“

Pandora se pousmála. Michaelovo přirovnání ji pobavilo a navíc – dávalo smysl. Přesto se nemohla zbavit zvláštního pocitu, že se veze ve výtahu, který jí bude za pár měsíců patřit.

„Víš, za kým máme jít?“ zeptala se, když se zadívala na krabici s vínem.

„Ten člověk se jmenuje Silas Lockworth a má to celé na starosti.“

„Vidím, že ses dopředu připravil.“

„Co myslíš, že jsem včera dělal? Tloukl hlavou do zdi, že jsem se s tebou vyspal?“ vyhrkl jízlivě. Pak se ale zarazil. „Promiň, to jsem nechtěl.“

„To nic.“ Pandora se kupodivu zatvářila smířlivě, jako by se rozhodla odpustit mu všechno, co řekne v afektu. „Doufejme, že se tvoje příprava vyplatí.“

Výtah zastavil a oni vyšli ven. Před nimi se otevřela recepce se světle růžovým kobercem a stěnami natřenými krémově bílou. Výtah a recepci oddělovaly široké skleněné dveře, které se neslyšně otevřely. Po stranách rostly v květináčích dva obrovské filodendrony. Za recepčním pultem seděla žena. Když je uviděla přicházet, vstala a usmála se.

„Dobré ráno. Co pro vás můžu udělat?“

Michael si povšiml počítače; Žádná zastaralá technologie. „Rádi bychom mluvili s panem Lockworthem.“

„Pan Lockworth má právě jednání, ale můžu vás spojit s jeho asistentkou. Ta zjistí, co pro vás může udělat. Jmenujete se, prosím?“

„Michael Donahue a Pandora McVieová.“

„McVieová?“

Recepční zvedla tázavě obočí. „Ano, jsem neterť pana McViea,“ řekla Pandora.

Recepční se stala náhle ještě úslušnější. „Jsem si jistá, že pan Lockworth by vás rád přivítal osobně, kdyby tušil, že přijdete. Prosím, posad'te se. Já mu zavolám.“

Nečekali déle jak pět minut.

Muž, který vešel do recepce, nevypadal ani jako technik, ani jako vědec, spíš jako gymnasta nebo atlet. Měl světlé vlasy, opálenou tvář a pružnou chůzi. Pandora by odhadla, že tráví víc času v sedle než v laboratoři mezi ampulemi a kádinkami.

„Slečno McVieová,“ řekl a podal jí ruku. „Pane Donahueu, vítám vás oba. Jsem Silas Lockworth. S vaším strýcem jsem se velmi dobře znal. Přijměte moji soustrast.“

„Díky.“ Michael si s ním potřásl rukou. „Omlouvám se, že jsme přišli bez ohlášení.“

„To není třeba,“ namítl Lockworth a tvářil se, že to myslí vážně. „Jolley nám nikdy nevolal předem, když se chtěl zastavit. Pojďme do mé pracovny.“

Vedl je chodbou do dveří na konci. Jeho pracovna byla dalším překvapením. Žádné strohé stěny, spartánské vybavení a nepořádek typický pro zaneprázdněné vědce. Připomínala spíš manažerskou kancelář. Na stole však byly stohy papírů a desek a regály od podlahy po strop zaplněné šanony. Volnou stěnu zaplňovalo zčásti akvárium, v němž se chaoticky míhaly exotické rybky.

„Dáte si kávu? Zaručuju vám, že je silná a horká.“

„Ne, díky.“ Pandora už se nemohla dočkat, kdy přejdou k věci. „Díky. Nechceme vás zbytečně zdržovat.“

„Je mi potěšením,“ ujistil ji Lockworth. „Váš strýc o vás často mluvil,“ řekl a pokynul, aby se posadili do křesílek. „Byl na vás pyšný. Bylo jasné, že jste jeho oblíbenci. Ale abych vás nezdržoval, co pro vás můžu udělat?“

„Nepřišli jsme obhlížet majetek,“ vyhrkl Michael, „byli bychom rádi, kdybyste nám analyzovali jistý vzorek. Rychle a diskrétně.“

„Rozumím.“ Silas stáhl k sobě obočí. Všiml si, jak je Pandora nervózní a Michael v sobě dusí vztek. Stejně tak měl pocit, že mezi nimi je něco víc než příbuzenské pouto. Byly svátky a část personálu měla volno. Kdyby to byl někdo jiný, požádal by ho, aby práci odložili na pozdější dobu, ale že šlo o blízké strýcovy příbuzné... „Pokusíme se vám vyhovět.“

Michael v tichosti otevřel krabici a vytáhl z ní láhev šampaňského. „Rádi bychom co nejdříve znali obsah této láhve. Pokud možno ještě dnes. A v největší tichosti.“

Lockworth vzal láhev do ruky a pobaveně si přečetl obsah viněty. „Ročník sedmdesát dva. Máte zájem podnikat ve vinařství?“

„Ne. Chceme vědět, jestli je uvnitř kromě vína ještě něco jiného.“

Lockworth se na okamžik zatvářil nechápavě. Postavil víno na stůl. „Máte důvod domnívat se, že tam něco je?“

Michael stiskl rty.

„Jinak bychom tu nebyli.“

Lockworth pokýval vážně hlavou. „Dobrá. Tu analýzu udělám raději sám.“

Pandora zpražila Michaela výstražným pohledem. Podráždilo ji, jak hrubě odpověděl Lockworthovi. „Velice si vážíme vaší ochoty,“ ujala se slova. „Je mi jasné, že máte na práci naléhavější věci, ale chci vás ujistit, že výsledek analýzy je pro nás vysoce důležitý.“

„Takový problém to není.“ Lockworth by se rád zeptal, proč je tak důležitý, ale pochopil, že výsledek analýzy mu ozřejmí, proč jsou oba tak podráždění. „Pojďte se mnou. Máme tu pro personál snack bar. Tam můžete pohodlně počkat.“

„Nezavdal ti jedinou příčinu, aby bys byl na něj hrubý,“ vyčítala Pandora Michaelovi, když usedli ke stolu a začali studovat překvapivě bohatý jídelníček.

„Nebyl jsem hrubý.“

„Byl. A přitom Lockworth byl velmi přátelský a ochotný. Zato tys byl nabroušený jako žiletka. Myslím, že si dám krevetový salát.“

„Nebyl jsem nabroušený. Neměl se hloupě ptát,“ bránil se Michael. „Nebo myslíš, že jsem mu měl všechno vyklopit? Vždyť se neznáme.“

Pandora složila ruce přes sebe a usmála se na servírku. Dám si kávu a krevetový salát.“

„Dvě kávy,“ doplnil Michael. „A obložený talíř s krocaním nářezem.“

„Nemám v úmyslu něco vyklopit úplně cizímu člověku, jak ty říkáš,“ namítla Pandora a rozložila si na klín ubrousek. „Ale když myslíš, že se nemůžeme svěřit Lockworthovi, tak jsme si měli koupit chemickou soupravu a pustit se do analýzy sami.“

Servírka před ně postavila kávu a talíře s jídlem.

Pandora si nalila do kávy smetanu. „Jak dlouho myslíš, že to bude trvat?“

„Nevím. Nejsem chemik.“

„Lockworth taky nevypadá jako nějaký vědátor.“

„To ne.“ Michael se ušklíbl. „Vypadá spíš, jako když jezdí rodeo. Vsadím se, že je z Texasu.“ Michael spokojeně usrkával kávu. Byla horká a silná, jak je Lockworth ujišťoval.

„Cože?“

„Říkám, že vypadá, jako by jezdil rodeo. Ale radši bych věděl, jestli Carlson a nebo ostatní nemají v téhle společnosti podíly.“

Pandora překvapeně odložila šálek s kávou zpátky na stůl.

„To mě vůbec nenapadlo.“

„Jestli si dobře vzpomínám, Jolley předal společnost *Tristar* Monroeovi asi před pětadvaceti lety. Rodiče o tom tenkrát mluvili.“

„*Tristar*? Která to je?“

„Ta, co vyrábí umělé hmoty. Víím, že strýc občas ze svého koláče rozdával malé drobký na všechny strany. Jednou se zmínil, že chce dát všem členům rodiny šanci, než je definitivně odepíše jako neschopné.“

Pandora se nad kávou zamyslela. Bezděky ji míchala lžičkou, přestože cukr už se dávno rozpustil. „Ale co by se změnilo, kdyby někomu z nich patřily akcie Sanfieldu?“

„Proto nevím, nakolik můžeme Lockworthovi důvěřovat.“

„Aha. Myslíš, že jim je zavázaný? Nebo bys mu důvěřoval víc, kdyby byl malý, plešatý, s tlustými brýlemi a slabým německým přízvukem?“

Michael nespokojeně sykl. „Nevím. Možná.“

„Vidíš?“ Pandora se usmála. „Prostě na něj žárlíš, protože má vypracované svaly.“ Zamrkala řasami. „Nedáš si ten krocaní nářez?“

Nepospíchali s jídlem, protože věděli, že mají dost času. Pak si objednali další kávu a k tomu koláč. Uplynula však už hodina a půl, co Lockworth odešel, a oba byli čím dál nervóznější. Zároveň se báli toho, co jim oznámí.

„Podívej, už jde,“ zašeptala Pandora rozechvěle, když ho spatřila, jak vchází do jídelny.

Byla právě polední pauza a v jídelně to jen šumělo. Lockworth jim položil na stůl výtisk papírů. „Tohle je výsledek analýzy, pro případ že byste to chtěli písemně,“ řekl. „Ovšem asi budete potřebovat můj komentář.“

Pandora se zamračila, když uviděla sloupec chemických značek a názvů. Příliš jí to neříkalo, ale pochybovala, že trichloretanol nebo další mnohoslabičné názvy chemických sloučenin patří do vína. „Co to znamená?“

„To bych také rád věděl.“ Lockworth se posadil na volnou židli, sáhl do kapsy a vytáhl balíček cigaret. Michael se na ně nostalgicky zadíval. „Nechápu, proč někdo přidává do značkového šampaňského postřík na růže.“

„Postřík na růže?“ opakoval užasle Michael. „Myslíte pesticid? Takže víno bylo otrávené.“

„Technicky vzato ano. I když osobně jsem přesvědčený, že koncentrace byla tak slabá, že by vám bylo maximálně den dva mizerně. Aby tím člověka někdo trávil, potřeboval by větší množství, a to byste zase ucítili, takže šance, že by tahle látka mohla uškodit, je dost malá. Předpokládám, že nikdo z vás ho nepil.“

„Ne,“ odpověděla Pandora, „ale naše štěně ano. Když jsme otevřeli láhev, vystříklo a rozlilo se na podlahu. Náš Bruno to slízal a za chvíli začal kňučet a všechno vyzvracel.“

„To jste měli štěstí, i když obdivuju, jak rychle jste došli k názoru, že štěněti se udělalo špatně z otráveného vína.“

„Blesko mi hlavou, že ta scéna mi připomíná něco, co jsem někdy četl.“ Michael vzal zprávu, složil ji a vložil do kapsy u kabátu.

„Omluvte mého bratrance za jeho netrpělivost,“ řekla Pandora. „Pochopte, byli jsme oba nervózní, jak výsledek dopadne. Jsme vám vděční, že jste nám věnoval svůj čas, a doufáme, že vám to někdy oplatíme. Zároveň se omlouvám, že vám nic bližšího nevysvětlíme, ale ujišťuju vás, že jsme měli pádný důvod podezírat, že víno není v pořádku.“

Lockworth přikývl. Jako každý vědec si už mezitím svou teorii vytvořil. „Pokud byste potřebovali ještě detailnější zprávu, dejte mi vědět.“

Michael vstal od stolu spolu s ním. „I já se omlouvám za netrpělivost.“ Podal mu ruku na rozloučenou.

„Cítil bych se stejně, kdyby mi někdo nabídl postřík v převleku za prvotřídní víno. Kdybych mohl ještě nějak pomoci, neváhejte a ozvěte se.“

Když osaměli, Pandora si změřila Michaela vyzývavým pohledem. „A co dál?“

„Teď se vypravíme do jedné vinotéky se zásilkovou službou. Musíme se postarat příbuzenstvu o dárky.“

V obchodě vybrali stejné víno, jaké dostali, nechali je luxusně zabalit a poslat na adresu všech příbuzných. Michael připojil cedulku a napsal: **ŠTĚDROST NA OPLÁTKU**. Když vyšli ven, opřel se do nich prudký vítr. Pandora si natáhla vlněné rukavice a opět přitiskla bundu těsněji ke krku.

„Tohle gesto nás přišlo na pěkné peníze,“ poznamenala kysele.

„Ber to jako investici,“ poradil jí Michael.

Nešlo jí o peníze, Pandora měla dojem, že jejich pokus nepovede k žádnému výsledku. „K čemu to bude dobré?“

„To záleží, jaké má kdo čisté svědomí,“ vysvětlil Michael. „Někdo bude příjemně potěšen a vděčně si na nás vzpomene, až ho bude pít, ale někdo se doufám pořádně vyděsí.“

„Čeho se vyděsí?“ namítla Pandora. „My přece nebudeme u toho, až všichni lahve dostanou, abychom mohli sledovat jejich reakce.“

„To je vidět, že uvažuješ jako amatér.“

Pandora ho chytila za rukáv uprostřed přechodu. „Tím myslíš co?“

„Když amatér přichystá kanadský žertík, myslí si, že hlavní legrace bude v tom, že bude přítom.“

Pandora se zamračila. „Odkdy se bere otrava pesticidem za kanadský žert?“

„Pomsta se řídí stejnými principy.“

„Aha. A ty jsi odborník?“

Zelená zhasla, ale Pandora ho stále držela za rukáv. Auta na ně začala houkat. Michael zaťal zuby a dovlekl ji na chodník. „Určitě větší než ty. Mně stačí, když budu vědět, že jeden člověk se podívá na tuhle láhev a silně znervózní. Vždyť nebude mít tušení, že stejnou láhev dostanou všichni ostatní. Ten někdo pochopí, že my víme, kdo to udělal. Ztratí hlavu a udělá chybu.“

„Ty ho chceš vyprovokovat?“

„Tak nějak vypadá můj plán,“ odsekl Michael a rázně se vracel zpátky ke garážím.

Pandora ho musela doběhnout. Chytila ho za rukáv. „Já vím, proč jsi dneska tak podrážděný. Málem jsi vyletěl z kůže, když se tě

Lockworth ptal, proč „chceš analyzovat víno! Máš vztek, protože jsem ti jasně naznačila, že беру náš vztah prakticky.“

Michael na ni vytřeštil oči. To, jak se vyjádřila, jeho vztek ještě zesílilo. Zamračil se a v duchu počítal do deseti.

„Možná,“ vyhrkl náhle a chtěl se zase rozejít. „Chceš o tom diskutovat zrovna tady?“

„Nemusíš mít vztek jen proto, že jsem to mezi námi uťala dřív, než jsi to udělal sám.“

„Než jsem to udělal já?“ Michael se k ní otočil, chytil za límec a přitáhl k sobě. Pandora měla kozačky na vysokém podpatku, takže byli na stejné úrovni, když se mu dívala do očí. „Uťala jsi to dřív, než jsem měl šanci vzpamatovat se z toho, co se mezi námi stalo,“ vyhrkl zlostně. „Toužil jsem po tobě. I teď po tobě toužím. Sakra, kéž bych věděl proč.“

Pandora změkla. „Já po tobě taky toužím, ale vůbec se mi to nelíbí.“

„Tak co s tím uděláme?“

Michael se jí podíval do očí a uviděl v nich zmatek. Někdo z nás musí udělat první krok, jinak se budeme vzájemně trápit, dokud z toho nezešílíme, uvědomil si. Také pochopil, že to musí být on. Vzal ji za ruku a táhl za sebou přes ulici.

„Kam mě táhneš?“ bránila se Pandora.

„Do hotelu.“

„Do hotelu? A proč?“

„Vezmeme si pokoj, dáme dveře na řetěz a budeme se milovat celý den a celou noc. Pak se uvidí, co budeme dělat dál.“

„Vždyť nemáme žádná zavazadla,“ namítna Pandora naprosto logicky.

„To je fakt. Moje pověst silně klesne.“

Pandora vypískla smíchy. Někdy měla pocit, že je nejlepší poddat se instinktu, a ten jí právě teď říkal, že Michael má pravdu.

Když vešli do recepcie, obklopilo je příjemné teplo, které uklidňovalo rozjitřené nervy. Zároveň začala přemýšlet. Tohle není rozumné, vyčítala si a obrátila se zpátky k vchodu.

„Zbabele,“ zašeptal Michael a stiskl jí rameno. To stačilo, aby se nechala odvést k recepci.

„Dobrý den,“ řekl Michael a oslnivě se na recepční usmál.
„Chceme se zapsat.“

„Máte rezervaci?“

„Ano. Na jméno Michael Donahue.“

Recepční vytřukala jeho jméno do počítače a zadávala se na obrazovku. Mezi očima jí vyskočila vráska.

„Je mi líto, ale na šestadvacátého na jméno Donahue tu nic nemám.“

„Ach jo, zase ta Katie,“ povzdechl si Michael rezignovaně a vyměnil si s Pandorou zničený pohled. „Já věděl, že zpacká i tohle.“

Pandora pochopila a přidala se k jeho hře. „Michaeli,“ řekla rozhodně, „říkala jsem ti, že ji budeš muset propustit. Já vím, že pro vaši rodinu pracuje už třicet let, ale tohle přestává všechno... je to popletená babka –“

„To můžeme probrat, až se vrátíme domů,“ přerušil ji Michael a obrátil se k recepční. „Zdá se, že došlo k nedorozumění, o které se postarala moje sekretářka. Chtěli jsme se zdržet ve městě jen do zítřka. Nemáte něco volného?“

Recepční stiskla několik kláves. Většina hostů udělala povyk, když došlo k nějakému přehmatu, Michaelův klidný postoj v ní probudil sympatie. „To víte, jsou svátky,“ řekla na vysvětlenou, když hledání chvíli trvalo. Stiskla další klávesy. „Ano, máme tu jeden volný pokoj.“

„Výborně.“ Michael převzal registrační formulář a vyplnil ho. Když dostal klíč, opět oblažil recepční oslňujícím úsměvem. „Díky, že jste nám vyhověla.“ U ramene se mu objevil poslíček. Michael mu podal bankovku. „Díky, my to zvládneme sami.“

Poslíček pohlédl na dvacetidolarovou bankovku a nulová zavazadla. „Ano, pane.“

„Určitě si o nás myslel, že spolu máme tajný poměr,“ zašeptala Pandora, když vyšli do výtahu.

„To je skoro pravda.“

Než se stačili pořádně zavřít dveře, Michael ji sevřel v objetí a vrhl se na ni. Polibek trval dvanáct pater. „Budeme předstírat, že se vůbec neznáme,“ řekl, když se výtah zastavil a oni vyšli na chodbu. „Nemáme nic společného, ani vzpomínky, ani rodiny.“ Zasunul klíč

do zámku. „Nemáme tušení, čím se zabýváme, jakou máme profesi, jaký názor na život. Jsme absolutní cizinci.“

„Tím myslíš, že se všechno zjednoduší?“

Michael ji vtáhl dovnitř. Na to brzo přijdeme,“ zašeptal nedočkavě.

Pak už jí nedal možnost o něčem přemýšlet nebo diskutovat. V momentě, kdy za nimi zapadly dveře, ji držel v náručí a nenasytně líbal. Všechny pochyby byly rázem pryč. Už neměla na vybranou. V té chvíli chtěla jen jeho. Oba se vzájemně nenasytně dotýkali, jako by měli jen omezený čas. Zapomněli, co je rozdělovalo, co je trápilo, nad čím v duchu bádali, a poddali se tomu, co cítili.

Kabáty odletěly do kouta, za nimi padaly na hromadu svetry, trička a košile. Sotva metr od dveří skončili na koberci.

„Zatracená zima,“ bručel Michael, když se pachtil s jejími kozačkami. Pandora mu na oplátku stahovala zimní boty.

Jejich milování připomínalo dostihy a zápolení. Pandora nikdy necítila tak ostře bodavou touhu, Michael nikdy takovou nedočkavost. Bylo to úplně jiné než poprvé, kdy vzájemně sbírali zkušenosti.

Pandora měla pocit, že jí srdce vyskočí z těla, jak prudce jí bilo. Hlava se jí točila v euforii. Chtěla Michaela, to bylo jediné, co jí zůstalo v mysli.

A když se jejich těla spojila, zjistila, že tím závrat' nekončí, že stoupá k ještě strmějším vrcholům.

Když se jí zvolna začalo vracet vědomí, Pandora si uvědomila, kde jsou. Leželi na koberci na vrstvě šatstva. Když se rozhlédla kolem, spatřila pastelové stěny a sluneční paprsky. Ještě cítila, jak jí hoří tělo. Ve vzduchu se vznášela vůně jejich těl. Na tváři ji šimraly Michaelovy vlasy a hrudník se z vysoka zvedal.

Ani si nevzpomínala, jak se to všechno seběhlo. Netušila, jak dlouho to trvalo. S jistotou věděla jen to, že nikdy v životě nezažila něco, co by se intenzitou blížilo jejich milování.

Nikdy jsem nepřipustila, aby ke mně dolehly tak intenzivní emoce, přiznala si. Bylo to nebezpečné, proto zvolila bezpečnější cestu. Když se pootevře víko zakázané skříňky, můžou se přihodit

různé věci. Vášně se rozutečou a naopak se dovnitř vetřou nenápadně jiné věci. Porozumění. Láska.

Pandora se přistihla, jak se Michaelovi probírá bezděčně ve vlasech. Pozvolna a nenápadně nechala ruku klesnout na koberec. S láskou není radno si zahrávat, říkala si. Ani krátce. Láska znamená, že člověk musí dávat i brát. To věděla odjakživa. Ale Michael nebyl muž, který by byl ochotný uzavřít praktický vztah založený na vzájemných výhodách. To věděla také. Michael neuznával pravidla, která si Pandora pro milostné vztahy vyhradila.

Můžu se stát jeho milenkou, říkala si, ale nemůžu ho milovat. Zároveň je jasné, že spolu nemůžeme žít další tři měsíce čistě platonicky. To je vyloučené. Což znamená, že riskuju, že ztratím hlavu i srdce.

Na okamžik měla pocit, že srdce už ztratila, ale vzápětí se napomenula. Její srdce bylo na svém místě, stále silné a nespoutané. Kdyby byl Michael rozumnější, mohli by se domluvit na snadném uspořádání. Tak aby vyhovovalo oběma. Jakmile by se věci uspořádaly, nebyl by problém se vyrovnat s tím, až Michael odejde. Zato s láskou by byly jen samé trampoty.

Pandora si tiše, zato toužebně povzdechla.

„Už sis promyslela, jak to uděláme?“ Michael sebou zavrtěl, aby se mohl pohodlněji přitisknout k její šíji. Pandoru zašimral jeho dech a vzápětí ucítla jeho rty.

„Co jsem si měla promyslet?“

„Jak to uděláme, abys neriskovala svoji nezávislost, když spolu začneme spát?“ Zvedl hlavu a podíval se jí do očí. Tvářil se vážně, ale Pandora poznala, že si ji dobírá.

„Jak to myslíš?“ naježila se naoko.

„Vidím ti až do žaludku, milá Pandoro. A taky vidím, co se ti odehrává v hlavě...“

Pandora stiskla podrážděně rty k sobě. Věřila, že ji Michael prokouknul. „Jak do mě můžeš vidět, když jsme se před chvílí potkali? Neříkal jsi, že jsme absolutní cizinci?“

„Třeba jsem něco jako psychotronik. Chceš říct, na co právě teď myslíš?“ Michael se k ní sklonil a pomazlil se s jejími rty. „Že musí existovat způsob, jak udržet náš vztah v praktických mezích. Doufáš,

že přijdeš na to, jak si udržet citový přístup, zatímco spolu budeme spát... což znamená, že je třeba ignorovat jakékoli romantické podtóny, ať už se náš vztah bude ubírat kamkoli.“

„Je to tak,“ přiznala Pandora. Cítila se hloupě. Ale Michael se jí neposmíval. „Když jsi tak chytrý, tak bys pochopil, že jsem zvyklá řídit se v životě rozumem.“

„Mně se líbíš víc, když máš kůži horkou a oči zastřené touhou, v té chvíli je tvůj rozum na míle daleko, jenže...“ políbil ji dřív, než stačila cokoli namítnout „... jenže nemůžeme zůstat v posteli věčně. Kromě toho nevěřím, že se dá nějaký vztah brát prakticky. A taky nevěřím, že mezi lidmi, kteří spolu spí, neexistuje žádné pouto.“

„V téhle oblasti jsi odborník ty.“

„To je možné.“ Michael se posadil a pomohl Pandoře, aby se o něho opřela. „Něco ti povím. Můžeš postavit citům zeď, jak chceš velkou. Můžeš dát našemu vztahu nálepku, jakou si vymyslíš. Můžeš ohrnovat nos nad romantikou a posmívat se, že je zbytečná. Nemusíme večeřet při svíčkách, ale tím se nic nezmění.“ Vzal ji za ruku a objal kolem krku. „Slibuju ti, že tě stejně dostanu, sestřenice. Budeš moje tak, že si přestaneš uvědomovat, že někdy chtěla něco jiného. Až se v noci probudíš a nebudeš mě mít vedle sebe, budeš si přát, abych tam byl. A pokaždé, když se tě dotknu, budeš vědět, že chceš jenom mě.“

Pandora se vzchopila, aby se nezachvěla. Věděla, že má Michael pravdu. A taky věděla, že bude bojovat až do konce. Michael s tím zřejmě také počítal. „Víš, že jsi příšerně nafoukaný, nesnesitelný omezenec.“

„To je možné. A ty jsi tvrdohlavá, umíněná a perverzní. Už se těším na náš boj, Pandoro. Jisté je, že jeden z nás bude vítěz.“

Oba se změřili zkoumavým pohledem, jako by odhadovali možnosti soupeře.

„Takže ještě jedno kolo?“ nadhodila Pandora.

„Ano, ještě jedno kolo,“ řekl Michael a vstal. Sklonil se pro ni a zvedl do náruče.

„Michaeli, já nechci, abys mě nosil.“

„Ale ano, chceš to.“

Michael ji odnášel přes celý pokoj do postele. Pandora se chtěla bránit, ale pak si to rozmyslela. Boj odložím na později, rozhodla se.

DEVÁTÁ KAPITOLA

V lednu se na zahradě nahromadily závěje sněhu, foukal mrazivý vítr a po obloze se honily šedivé mraky. Každý den byl stejně studený jako předešlý. Byl to také měsíc, kdy v Pandořině dílně zamrzly vodovodní trubky a praskly. Kotel pracoval na plné obrátky. Mráz vytvořil na oknech krajkové záclony a Pandora je zálibně zkoumala. V dílně bylo přes neustále zapnuté topení chladno. Pandora pracovala, dokud její prsty neztratily cit zimou, ale v duchu jákala. Její tvůrčí schopnosti byly stále na vrcholu. Nevzpomínala si, kdy prožila naposled tak plodné období.

Část měsíce zůstala cesta do Folley neprůjezdná. Pandoře nevadilo, že se nemohli dostat pryč. Zároveň to znamenalo, že se nikdo nemohl dostat k nim. Bylo to jako sněhová blokáda. Ale spíž a mrazicí pult byly plné a dobře zásobené. Za kuchyní stála vyrovnaná hromada dřeva. Měli v domě všechno, co ke spokojenému životu potřebovali. Dny byly krátké a noci dlouhé, uvolněné. Od incidentu se šampaňským se nic podobného nepříhodovalo. Byla to tichá zima bez významných událostí.

Bez událostí, pomyslela si Pandora. Krátkými přesnými pohyby uhladila okraje bronzového náramku. Ne že by se nestalo vůbec nic, ale zdroj potíží nepřicházel zvenčí, ale zevnitř... Michael měl v povaze vzbuzovat problémy, kamkoli vstoupil.

Co sledoval tím, že jí pokládá na polštář květiny? Onehdy třeba kytičku fialek. K tomu by potřeboval kouzelnou hůlku, aby se vytasil s něžnými jarními kvítky uprostřed ledna. Když se ho na to

vyptávala, tvářil se tajemně a spokojeně se usmíval. Když na něho dorážela, odpověděl, že fialky na rozdíl od růží nemají trny. Co to mělo být za odpověď? Pandora vzala do ruky lupu a pozorně prohlížela okraje náramku. S prací byla spokojená. Výsledek byl ještě lepší než na papíře.

Jednou zase přišla z koupelny do ložnice a všude stály zapálené svíčky. Když se zeptala, jestli zase nevypnuli proud, Michael se jen zasmál a odtáhl ji do postele.

A kromě toho dělal spoustu drobných věcí. Při večeři ji bral za ruku, přes stůl k ní vysílal dlouhé pohledy a za svítání jí šeptal do ucha, co ho právě napadlo. Jednou ji dokonce překvapil ve sprše a umlčel její protesty tím, že jí umyl každý kousek těla. Pandora ho odhadla správně. Michael nedodržoval pravidla. Její srdce bylo skutečně v ohrožení.

Pandora vyndala náramek ze svěráku a začala ho bezmyšlenkovitě leštit. Za poslední dva týdny vyrobila podobných skoro deset. Byly to masivní náramky, některé zdobené leptanými ornamenty, jiné posázené velkými kameny. Byly odvážné, stylové. Instinkt jí říkal, že se budou prodávat rychleji, než je bude stačit vyrábět.

Nevyráběla přesné kopie. Každý kus byl originál. Také věděla, že jestliže se ujmou, někdo je začne napodobovat. Nevadilo jí to. Byl to výraz uznání, že přišla s dobrým nápadem. Ten, kdo znal její šperky, by její práci nezaměnil s cizím výrobkem. Nebylo to proto, že používala jen ušlechtilé kovy a pravé drahokamy. Často využívala i obyčejné sklo, ale její návrh byl vždycky precizně vypracovaný a detaily originální. Když něco tvořila, nikdy neuvažovala, za kolik věc prodá. Kalkulace přicházela mnohem později. Její umění bylo vždycky opravdové, nikdy ne falešné.

Ale co moje city? Jsou také tak opravdové a upřímné? Nenalhávám si, že Michael pro mě nic neznamená? Proč předstírám, že city pro mě neexistují? Mé šperky jsou pravé, ale srdce falešné. Lhala jsem. Sobě i jiným.

S tím musím přestat, umínila si. Alespoň v soukromí přestat s přetvářkou. Pandora neklidně zavrtěla hlavou. Jak dlouho už

Michaela miluju? Týdny, měsíce, roky? Bylo těžké určit, kdy přišel okamžik zvratu, protože si ten fakt nikdy nepřipouštěla.

Pandora se zadívala do okna. Dýchlá na sklo a prstem vytvořila kolečko. Ztěžka si povzdechla.

Stalo se to, čemu jsem se léta bránila. Co si s tím teď počnu? Mám na vybranou? Především si to musím nechat pro sebe. Jak by se pyšně naparoval, protože to předem prorokoval... už slyšela jeho jízlivý smích. A nato by odkráčel k další oběti.

Pandora věděla, že Michael nemyslí na dlouhodobý vztah. Žil přítomností a s budoucností si nedělal starosti. Takže zbývalo jen utéct a schovat se s bolavým srdcem někde v samotě. Zůstat dál znamenalo spát s Michaelem, sdílet s ním všechno – jen ne to, co se ukrývalo v jejím srdci. Zbývají dva měsíce, pak se musí připravit na to, že se bez výčitek rozejdou.

Michael mě dostal, přiznávala si. Prožila jsem s ním ale spoustu nádherných okamžiků. A za to ho milovala a byla mu vděčná. Stejně tak ho za to nenáviděla. Proč musí být zrovna takový? Tak neodolatelný? Tak neporazitelný?

Pandora se zachvěla a zatoužila po teple. Rychle sklidila náradí a zamkla za sebou.

„Vidíš, už jde,“ vyhrkla Sweeney, pozorující trávník před domem zpoza závěsu. Kývla prstem na Charlese.

„Myslím, že to stejně nebude fungovat.“

„Ale bude. Musí. Musíme je jen postrčit, je to pro jejich vlastní dobro. Za nás platilo, že když se dva hašteří, znamená to, že se milují.“

„Jenže strkáme nos do věcí, po kterých nám nic není.“

„A kdo jiný by se o ně postaral, když ne my dva? Jednou nám přijdou poděkovat. Tak koukej vzít tu utěrku a ovívat mě. A měl bys trochu vrávorat a funět, jako když ti dochází dech.“

„To nemusím předstírat,“ bránil se Charles. „Dech mi opravdu dochází.“

Když Pandora vešla do kuchyně, spatřila Sweeney, jak sedí rozvalená na židli, oči zavřené, těžce oddechující. Charles se nad ní skláněl a ovíval ji utěrkou.

„Bože můj, co se stalo?“ vykřikla zděšeně a rozběhla se k Sweeney. Odstrčila Charlese a poručila mu: „Běžte zavolat Michaela, honem!“ Sklonila se nad Sweeney a pátrala v její tváři po známkách nemoci. „Sweeney, to jsem já, Pandora. Co se stalo? Bolí vás něco?“

Sweeney opatrně otevřela oči. S Pandořinou reakcí byla velmi spokojená. Doufala jen, že vypadá dostatečně bledě, což bylo těžké vzhledem k jejím permanentně růžovým tvářím. „Slečinko, nedělejte si starosti, to nic není. Přišla na mě jen závrať, za chvíli to přejde. Občas cítím, jak se mi prudce rozbuší srdce a udělá se mi slabo.“

„Zavolám doktora,“ rozhodla Pandora. Sweeney ji však překvapivě pohotově chytila za rameno.

„To není třeba,“ namítla co nejslabším hlasem. Udělala unavený obličej. „Byla jsem u něj a on mi řekl, že v mém věku se s tím musí počítat.“

„Tomu nevěřím,“ namítla Pandora. „To je tím, že se pořád přepínáte, to musí přestat.“

Sweeney cítila, jak ji provinile bodlo u srdce. „Není třeba panikařit.“

„Co se stalo?“ Michael rozrazil dveře do kuchyně. „Sweeney?“ vydechl ustaraně. Klekl si před ní a pátravě se jí zadíval do tváře.

„Co je to za povyk kvůli starý ženský?“ V duchu ale Sweeney jásala, jak skvěle to sehrála. „To jsou jen moje závratě. Doktor říkal, že si mám dávat pozor. Nic to není, jen mě to občas přepadne.“ Podívala se na Charlese, který se zrovna došoural do kuchyně, a vyslala k němu smluvený signál.

„Však víš, co ti řekl,“ vzpomněl si Charles.

„Přestaň s tím, Charlesi.“

„Že máš vždycky zůstat dva tři dni v posteli.“

Sweeney se naoko zamračila. „Nesmysl, za chvíli to přejde, na co bych ležela. Musím vařit večeři.“

„Žádné vaření nebude,“ ujal se Michael situace. „Do postele se půjde,“ rozhodl a vzal Sweeney do náruče. Byla těžká a Michael měl co dělat, aby se nezapotácel.

„Ale kdo se o všechno postará? Charlese do kuchyně nepustím, roznášel by tu bacily.“

Michael vycházel se svým nákladem ze dveří, když si Charles vzpomněl na svou narážku a zakašlal. Honem si přikryl ústa dlaní a zatvářil se provinile.

„Slyšíte ho?“ zvolala Sweeney. „Ten mi nesmí přes práh do kuchyně.“

„Jak dlouho už takhle kašlete, Charlesi?“ zeptala se Pandora starostlivě. Když Charles začal cosi blekotat, Pandora ho přerušila: „To stačí. Oba dva do postele. A zůstanete tam, dokud se pořádně nevyležíte. My s Michaelem se o všechno postaráme. Teď uvařím čaj a postarám se o Sweeney. Michaeli, ty dohlídni na Charlese.“

A za hodinu je měla Sweeney pěkně tak, jak chtěla. Spolu.

„Zdá se, že oba usnuli,“ poznamenala Pandora spokojeně, když se Michael vrátil do kuchyně, a přitáhla si k sobě šálek s čajem. „Teplotu našťestí nemají, takže snad není nutné volat doktora. Když si pořádně odpočinou a vyleží se v teple, budou zase jako rybičky. Dáš si taky čaj?“

Michael se ušklíbl. „Nejsem nemocný“ Zamířil k lince a zapnul kávovar. „V tomhle počasí sem doktora dostaneme jen těžko, našťestí to není vážné. Bude lepší, když zůstanou v posteli a nepotáhneme je do města.“

„Když se o ně postaráme, bude jim lépe než někde v nemocnici,“ přemítala Pandora nahlas.

„Můžeme se střídat.“

„Hmm.“ Pandora vstala a otevřela lednici. „Ale jak to bude s jídlem? Umíš něco vařit?“

„Jasně.“ Michael zařinčel šálky v polici. „Sice to není nic moc, ale jíst se to dá. Moje specialita je sekaná.“ Když se jeho odpověď nesetkala s nadšením, otočil se k Pandoře. „A ty umíš vařit?“

Pandora zvedla v naději plastické víčko misky. „Nevím, jestli se tomu dá říkat vaření. Umím si opéct steak nebo umíchat vajíčka. Všechno ostatní je otázka štěstí a náhody.“

„Život bez rizika by byl nuda,“ poznamenal Michael a přidal se k ní. Společně prohledávali obsah lednice. „Tady je ještě skoro půlka jablečného koláče.“

„To není jídlo.“

„Mně bude stačit.“ Michael ho vytáhl a pustil se do něj lžící.
„Dáš si taky?“ nabídl.

Pandora chtěla ze zásady odmítnout, ale pak se přidala. „A co dáme těm v posteli?“ starala se.

„Polévku,“ rozhodl Michael mezi dvěma sousty. „Není nic lepšího než horká polévka. Ale jestli spí, nebudeme je budit. Uvaříme ji, až si odpočinou.“

Pandora přikývla a posadila se naproti němu. „Michaeli...“ nevěděla, jak začít mluvit o něčem, co se jí honilo už pár dní hlavou. „Trochu jsem přemýšlela,“ začala. „Za dva měsíce skončí lhůta stanovená závětí. Fitzhugh se minulý týden zmínil, že právníci Carlsonovi radí, aby soudní spor vzdal.“

„A dál?“

„To znamená, že dům a všechno bude napůl moje, napůl tvoje.“

„Jistě.“

Pandora napíchla na vidličku kousek koláče. „Proč se tak usmíváš?“

„Protože je mi příjemně. Dívám se na tebe, všude je klid a já jsem spokojený.“

Pandora zrozpačitěla. Podobné věci říkával Michael často. Jako by je myslel vážně. Sklopila oči k talířku.

„Byla bych raději, kdybys takové věci neříkal.“

„Dobře, tak o čem jsi přemýšlela,“ pobídl ji.

Pandora pomalu žvýkala sousto a nabrala si další. „Dům bude patřit nám oběma, ale už tu nebudeme bydlet společně. Sweeney a Charles tu zůstanou sami. A to mi začíná dělat starosti. Potom, co se stalo dnes, vidím, že je to skutečně vážný problém. Nemůžou tu zůstat sami.“

„Ne, to máš pravdu. Máš nějaký nápad?“

„Už jsem se ti zmínila, že bych tu chtěla část roku bydlet. Teď mám pocit, že bych tu chtěla zůstat natrvalo.“

Michael zaslechl v jejím hlase stopu nervozity. „To kvůli Sweeney a Charlesovi?“

„Částečně.“ Pandora ztratila o koláč zájem. Přitáhla si opět šálek s čajem. Nebyla zvyklá o svých rozhodnutích s někým debatovat. Ale nyní se ocitla v situaci, kdy jí nic jiného nezbývalo. „Vždycky

jsem se cítila tady ve Folley opravdu jako doma... asi proto, že jsem nikdy pořádný domov neměla. Ale teprve teď jsem si uvědomila, že je to skutečně tak, že to nebyl jen prchavý dojem.“ Zvedla k němu oči.

Michael se tvářil překvapeně. „Nikdy jsi –“

„Já si nestěžuju, byl to zajímavý život a rodiče mám ráda, ale...“ Bylo to těžké vysvětlit. „Víš, nikdy jsme neměli takovouhle kuchyni, o jídlo se vždycky staralo služebnictvo. Neměli jsme místo, kam bychom se vraceli, vždycky jsme se jen stěhovali někam jinam.“ Pandora sklopila oči. „Asi to zní hloupě. Těžko bys to pochopil.“

„Ne, myslím, že chápu.“ Michael ji vzal za ruku a povzbudivě stiskl. „Možná že bych ti chtěl rozumět,“ dodal tiše.

„Toužím po tom, mít někde domov,“ přiznala se. „A ten domov je tady. Chtěla bych tu zůstat, až vyprší lhůta.“

Michael nechtěl její ruku pustit. „A proč mi to říkáš, Pandoro?“

Důvody. Samé důvody. „Protože dům patří i tobě. Chci tě požádat o...“

Michael se zamračil, ruku jí pustil, odstrčil židli a prudce vstal. Podrážděně zamířil k oknu. Na okamžik uvěřil, že Pandora je ochotná dát mu víc než jen pár drobků své přízně. Měl pocit, že v jejím hlasu zaslechl něco nového, něžného. Možná si to jen představoval, protože to chtěl slyšet. Ale Pandora nemluvila o ničem jiném než o podmínkách závěti.

„Takže co chceš, mé svolení?“

Pandora ho sledovala neklidným pohledem. „Chtěla jsem ti to vysvětlit a doufala jsem, že nebudeš proti.“

„Nebudu.“

„Nechápu, proč jsi kvůli tomu tak nabroušený. Ty sis přece s tímhle domem žádné plány nedělal.“

„Nedělal,“ zabručel. „Možná je načase, abych se do nich pustil.“

„Nechtěla jsem tě rozčilit.“

Michael se k ní otočil a usmál se. „Ne, to jsi jistě nechtěla. Když mě chceš rozčilit, jsou tvoje úmysly naprosto zřetelné.“

Pandora se zamračila. Něco tu nehrálo. Zkusila hádat. „Tobě vadí, kdybych tady zůstala natrvalo?“ Vstala a zamířila za ním.

Michaela překvapilo, když ho vzala za ruku. Taková důvěrná gesta obyčejně Pandora nedělala. „Ne, proč by mi to mělo vadit?“

„Protože půlka domu bude tvoje.“

„Můžeme narýsovat prostředkem čáru.“

„To by bylo divné. Raději bych tě vyplatila.“

„To nechci.“

Vyhrkl to tak prudce, že překvapeně povytáhla obočí. „Byla to jen nabídka.“

„Zapomeň na to.“ Michael zamířil ke kuchyňské lince a začal hledat konzervu s polévkou. Pandora si všimla, jak napjatě drží hlavu. „Michaeli...“ S povzdechem k němu vykročila a objala ho kolem pasu.

Cítil, jak strnul, ale bylo to překvapením, protože to nečekal. „Mám pocit, že říkám věci ve špatnou dobu. Nebo je neumím správně vyjádřit. Možná na tebe umím být víc protivná než milá.“

„Tenhle problém máme možná oba.“ Michael se k ní obrátil a vzal její obličej do dlaní. Na okamžik vypadali jako přátelé, jako milenci. „Pandoro...“ Jak říct, že představa, že by se měli rozejít a žít každý zvlášť, mu připadá nesnesitelně krutá? Uvěřila by, že chce žít s ní? Jak by se dokázala vyrovnat s faktem, že se do ní zamiloval? Sám se tomu ještě bránil. Místo slov ji políbil na čelo. „Pojďme uvařit tu polévku.“

Nebylo snadné spolu pracovat, ale vždycky se dokázali dohodnout. Vařili, myli nádoby, uklízeli, utírali prach, zatímco jejich služebnictvo se zotavovalo z těžké nemoci, choulilo se v teplých peřinách a pilo hektolitry čaje. Nejprve se jim to zamlouvalo, ale brzo se jim to začalo zajídat. Sweeney cítila, že už to v posteli dlouho nevydrží. To nicneděláním ji ničilo. Charlese tránilo špatné svědomí, když viděl, jak Michael každé ráno vymetá krby a chystá topení na nový den. Ale domem se ozýval smích a hovor, a o to přece usilovali.

Přestože neměl tolik času a klidu na práci, Michael měl pocit, že tak šťastný a spokojený nikdy nebyl. V jistém smyslu si hrál na pána domu a Pandora na hospodyňku. Nic jim nebylo vzdálenějšího než tyhle role, a přesto je naplňovaly. Když se zavřel v pracovně,

neexistovalo nic než jeho hrdinové a komplikované zápletky, ale sotva otevřel dveře, obklopil ho praktický život. Co se bude vařit k obědu, kdo umyje nádobí? Michael měl najednou domov, o který se musel starat, a ženu, která vyžadovala jeho společnost a pomoc. Pochopil, že tohle je to pravé, co mu vždycky chybělo k úplnému štěstí, a rozhodl se, že udělá všechno pro to, aby Pandoru přesvědčil.

K večeru vždycky v salonu rozdělával oheň v krbu. Po večeři si tam chodili vypít kávu a pak si dali partičku karet. Byla to už zaběhlá rutina. On sklídl stůl, Pandora rozmíchávala karty a ruce se jí chvěly nedočkavým vzrušením. Zrovna když rovnal třísky na podpal, vletěl do místnosti Bruno a všechno dříví rozházel.

„Budeme tě muset poslat do internátu na převychování,“ pokáral ho dobrácky Michael a začal znovu rovnat hranici. Bruno byl u nich měsíc a za tu dobu téměř zdvojnásobil svoji velikost. Teď byl právě zalezlý pod pohovkou a s něčím se tam zřejmě pral, protože vrčel a cvakal zuby.

„Co to tam máš?“

Bruno byl nejen jedlík, ale i proslulý zloděj. Předevčírem objevil Michael jeho skrýši jehněčích kostí. „Počkej, ty darebáku, jestli jsi nám ukradl kuře k večeři, půjdeš za trest na samotku do garáže.“ Michael si klekl, opřel se o ruce a sklonil hlavu pod gauč. Nebylo to kuře, ale pes cosi zuřivě hryzal. Vtom to Michael zahlédl. Byla to jeho bota.

„Sakra!“ Michael po něm chňapl rukou, ale pes začal couvat k zadní stěně. „Ta bota má větší cenu než pět takových čokolád, jako jsi ty,“ vyhrožoval mu, jenže zbytečně. Nezbylo mu než si lehnout na břicho a plazit se za ním.

„Co to tam vyvádíš?“ ozvala se za ním Pandora. „Hraješ si s Brunem na schovávanou, nebo utíráš prach?“

„Prodám ho na kůži,“ bručel Michael a s funěním se vytahoval zpátky.

„Miláčku, ty jsi dneska nějak rozčilený.“ Pandora se sklonila pod pohovku. „Bruno, přines.“ Bruno byl okamžitě venku, Michaelovu botu nesl v tlamě jako trofej. „Tohle jsi hledal?“ zeptala se Pandora a zvedla botu před sebe.

Michael jí vytrhl botu z ruky. Byla nechutně oslintaná a v půli roztržená. „Tohle je druhá bota, kterou mi rozhrýzal. Kdyby měl aspoň tolik rozumu, aby si nebral pokaždé jiný pár.“

Pandora se podívala na to, co zbylo z krémových italských mokasínů.

Michael plácl botou Bruna po hřbetě. „Ty uličníku. To bylo naposled!“

„Michaeli, je ještě malý. Myslím, že ho to brzo přejde.“

„Jenže mě to stálo pár set dolarů. Kromě toho jsme nenašli ten svetr, co postrádám už pár dní.“

„Nemáš si nechávat věci ležet na zemi,“ napomínala ho Pandora. „A ten svetr byl samá díra. Toho škoda není. Bruno si jistě myslel, že jsi mu ho dal na hraní.“

„Jak to že tobě nikdy nic nerozkouše?“ Pandora se usmála. „Proč by to dělal?“

Michael si ji změřil zkoumavým pohledem. „Tys ho navedla?“

„Já? Proboha!“

„Tak proč se tváříš tak spokojeně?“

„Včera odpoledne mi někdo volal.“ Michael si všiml, jak jí oči září vzrušením. Zmocnila se ho zvědavost. „A kdo to byl?“

„Jacob Morison.“

„Ten producent?“

„Ano, ten producent,“ opakovala Pandora vítězně. V duchu si slibovala, že se bude ovládat, ale radost byla příliš bouřlivá. „Chystá se natáčet nový film. V hlavní roli s Jessicou Wainwrightovou.“

S Jessicou Wainwrightovou, přemítal Michael. Největší divadelní a filmovou hvězdou, která ohromovala diváky víc jak dvou generací. „Slyšel jsem, že už dávno nehraje. Naposledy natáčela před pěti lety.“

„Jenže teď ji chtějí zpátky. Režírovat to bude Bully Mitchell.“

Pandorin obličej jen zářil. „Bude to podle všeho bomba. Jessica bude hrát starou, napůl bláznivou hraběnkou, která žije v naprosté odloučenosti od světa, jediné pojitko s realitou představuje její vnučka. Tu prý bude hrát Cass Barkleyová, smlouva je už před podpisem.“

„To je na Oscary. A teď mi vysvětli, proč ti Morison volal? Snad pro tebe nemá roli?“

„Jessica Wainwrightová je velká obdivovatelka mých výtvorů. Chce, abych navrhovala všechny šperky do filmu. Všechny!“ Pandora se snažila tvářit, že je nad věcí, ale nešlo to. Vypískla štěstím a zatočila se dokola. „Morison mi prozradil, že mu slíbila zahrát roli pod podmínkou, že vyhoví všem jejím přáním. A ona chce mě.“

Michael ji k sobě přitiskl a zatočil se spolu s ní. Bruno kolem nich začal pobíhat a štěkat. „To se musí oslavit,“ rozhodl. „Ke kuřeti se bude podávat šampaňské.“

Pandora se k němu přitiskla. „Připadám si hloupě... jako nějaký puberták.“

„Proč?“

„Vždycky jsem si myslela, že mě filmové hvězdy nezajímají, protože jsem profesionálka. Ale sotva mi Morison oznámil svou nabídku, proletělo mi hlavou, co to znamená pro moji kariéru. Je to obrovská šance, jak se proslavit a jak být zase o něco nezávislejší v tvorbě. Ale když jsem zavěsila, rozklepaly se mi nohy rozrušením. Panebože! Chce mě přímo Jessica Wainwrightová a Jácob Morison. Blahem jsem se přímo vznášela.“

„Což je důkaz, že nejsi ani z půlky takový snob, jak si myslíš.“ Michael ji políbil. „Jsem na tebe pyšný,“ zašeptal jí do vlasů.

Jeho věta ji zaskočila ještě víc než oznámení, že bude pracovat pro slavnou produkci. Jedině strýc vždycky tvrdil, že je na ni pyšný. Rodiče ji milovali a říkali, aby dělala, co ji těší. Být na někoho pyšný znamenalo, že vám na něm záleží.

„Opravdu?“ vyhrkla zmateně.

Michael ji k sobě přitiskl. „Samozřejmě.“

„Jak to? Nikdy jsi neměl valné mínění o mé práci.“

„To není pravda. Jen jsem nikdy nechápal, proč mají lidé potřebu věšet na sebe různé tretky a proč tebe uspokojuje dělat tak málo významnou a hodnocenou práci. Ale pokud jde o tvé výtvořky, nejsem slepý, Pandoro, ty jsi skutečná umělkyně. Umíš vytvořit nádherné věci, někdy výstřední a nepochopitelné, ale vždycky originální a řemeslně dokonalé.“

„Páni,“ vydechla Pandora překvapeně. „Co mám na to říct? Valí se na mě chvála ze všech stran. Vždycky jsem měla dojem, že považuješ moji práci za hraní s korálky, jako by to nebyla skutečná práce, ale jen taková zábava pro ukrácení dlouhé chvíle. Dokonce jsi to jednou nahlas přede všemi prohlásil.“

Michael se ušklíbl. „To schválně, abych tě rozzuřil. Je na tebe totiž úžasný pohled, když zuříš.“

Pandora se zamyslela a pak si povzdechla. „Musím se ti taky k něčemu přiznat.“

Michael znejistěl. „K čemu?“

„Pokaždé, když tě nominovali, dívala jsem se na předávání cen Emmy.“ Michael se dal do smíchu. Napětí z něj spadlo.

„Cože?“

„Pokaždé,“ opakovala Pandora a tváře jí zružověly přiznáním. „Vždycky jsem ti fandila, a když jsi vyhrál, měla jsem takový krásný pocit A ještě něco...“ Michael se přichystal na další překvapení. „Dívala jsem se párkrát na tvůj seriál.“

To mu vyrazilo dech. Zároveň si ale stačil uvědomit, že Pandora se k tomu přiznává, jako by se veřejně přihlašovala k nějaké společensky nepřijatelné neřesti.

„Proč?“

„Strýc Jolley se na něj díval vždycky. Taky jsem o něm slyšela mluvit lidi na večírcích. Takže jsem si řekla, že se na pár dílů podívám, abych byla v obraze. Chápeš, byla to čistě intelektuální zvědavost.“

„Čistě intelektuální. A co dál?“

Pandora pohodila rameny. „Jistým způsobem –“

Michael ji chytil za ucho. „Někdy je nutné vynutit si pravdu pod tlakem.“

„Tak dost.“ Pandora mu ruku odtáhla. „Líbilo se mi to, jestli chceš slyšet tohle.“

„Co se ti na tom líbilo?“

„Au, Michaeli, to bolí!“

„Chci slyšet víc.“

„No dobře. Je to docela chytré a má to styl.“

Michael ji políbil, ale Pandora ho odstrčila. „Opovaž se to někomu říct, všechno popřu.“

„Bude to naše malé tajemství,“ souhlasil Michael a políbil ji znovu, tentokrát už ne hravě a mazlivě.

Pandora si začínala zvykat, že jí tělo zvláční vzrušením a přestává mít nad ním kontrolu, kdykoli ji k sobě Michael přitiskl. Bez váhání se k němu přivinula. Cítila, jak mu pod kůží buší srdce. Zaslechla jeho vzdech, v očích spatřila touhu.

Pandora se ponořila do polibku, jako by ztratila pojem o čase. Michaelovi se z toho zatočila hlava. Vždycky byla vášnivá a nespoutaná, ale dnes v ní bylo cosi víc. Víc emocí, víc něhy. Přitiskl ji k sobě, ale také něžněji, než bylo jeho zvykem. Věděl, že musí být trpělivý, jestliže chce dosáhnout svého. Vzal ji za ruku a odváděl nahoru.

Milovali se pomalu a každý krok si vychutnávali. Pandora věděla, že podléhá, ale nezdálo se, že by ji to oslabilo. Naopak se cítila silná, přímo nezdolná.

Než je přemohla ospalost a dřímota, vyrušil je telefon. Michael hrábl po sluchátku.

„Haló?“

„Chtěla bych mluvit s Michaellem Donahuem.“

„U telefonu.“

„Michaeli, tady Penny.“

Michael si protřel oči a snažil se vybavit, o koho jde. Penny – aha, ta hezká sousedka, co se chce stát modelkou. Konečně si vzpomněl, že jí dal číslo na sebe do Folley, pro případ že by se něco stalo. „Ahoj.“ Pandora už se také probírala.

„Michaeli, nerada tě ruším, ale musela jsem ti zavolat. Taky jsem zavolala policii, jsou na cestě.“

„Na policii?“ Michael sebou trhl a posadil se. „Co se stalo?“

„Někdo ti vykradl byt.“

„Cože?“ vykřikl zděšeně, až Pandora leknutím málem spadla z postele. „Kdy se to stalo?“

„To nevím přesně. Před pár minutami jsem se vracela domů a všimla jsem si, že jsou u tebe otevřené dveře. Napadlo mě, že jsi zapomněl zavřít, a tak jsem zaklepala. Pak jsem ale strčila hlavu do

chodhy a všimla si nepořádku. Zavolala jsem policii, ti po mně chtěli kontakt na tebe a řekli, abych se do bytu raději nevracela.“

„Díky.“ Michaelovi se honilo hlavou všelicos, ale Penny by mu stejně nedokázala odpovědět. „Podívej, já přijedu ještě dneska večer.“

„Dobře. Zatím ahoj, Michaeli, je mi to líto.“

„Dobře, zatím.“

„Michaeli?“ Pandora ho chytila za ruku, než položil sluchátko.

„Někdo se mi vloupal do bytu.“

„To snad ne!“ Takže příměří skončilo, pomyslela si. „Myslíš, že to udělal někdo z –“

„To netuším.“ Michael zajel bezradně rukou do vlasů. „Možná v tom má prsty někdo, kdo si všiml, že nejsem delší dobu doma.“

Pandora viděla, že se ho zmocňuje vztek, ale nevěděla, čím ho utiшит. „Musíš se tam jet podívat.“

Michael přikývl. „Pojedeš se mnou.“

„Michaeli, jeden z nás tu musí zůstat a postarat se o Sweeney a Charlese.“

„Nenechám tě tu samotnou.“

„Ale odjet musíš,“ namítla. „Jestli to udělal někdo z rodiny, třeba udělal chybu a ty najdeš nějakou stopu nebo důkaz. A o mě se neboj, umím se o sebe postarat.“

„Myslíš jako posledně?“

Pandora povytáhla obočí. „Nejsem tak neschopná, jak si myslíš.“

„Ale budeš tu sama.“

„Mám tu Bruna. A nekoukej se na mě tak,“ přikázala mu. „Bruno umí štěkat. Kromě toho zamknu dveře i okna.“

Michael zavrtěl hlavou. „To nestačí.“

„Dobře, tak zavoláme místní policii. Mají tam zprávu od Fitzhuga, že jsme tu měli narušitele. Vysvětlíme jim, že mě nechceš nechat samotnou a oni sem pošlou hlídku.“

„To by snad šlo.“ Michael vstal. „Jestli je to zase podfuk...“

„Tak budeme připraveni.“

Michael zaváhal, ale nakonec přikývl. „Já zavolám na policii.“

DESÁTÁ KAPITOLA

Michael odjel a Pandora se ujišťovala, že všechno jsou to jen zbytečné obavy. A jestliže je to další nastražený trik jejich rodinou, dneska jsem připravená, říkala si v duchu. Ostatně jsou to jen neškodné hrátky, které pozlobí, ale vážnou škodu nenadělají. Michael zkontroloval všechna okna a dveře, všechny zajistil na zástrčku, takže dovnitř se nikdo nemohl dostat, aniž by použil násilí.

Pustím se do práce a zapomenu na strach, rozhodla se. Byl nejvyšší čas začít vařit večeři pro nemocné. Pandora se rozhodla, že usmaží kuře. Vytáhla z lednice připravené plátky a začala je obalovat. Když se ozval telefon, měla ruce ulepené od strouhanky a vajíčka. Rychle si je opláchla a utíkala k telefonu.

„Haló?“ řekla udýchaně.

Na druhém konci linky bylo ticho. Zlověstné ticho. Pandora by přísahala, že slyší někoho dýchat.

„Haló? Kdo je tam? Ozvěte se!“ vykřikla udýchaně.

„Ve vlastním zájmu ti radím, aby sis sbalila věci a odjela z Folley, než bude noc,“ ozval se náhle zastřený hlas. Pandoře přejel po zádech mráz. Tak už zase. „Je to pro tvé bezpečí. Přece nechceš, aby se ti stalo něco ošklivého?“

„Kdo je tam?“ vydechla Pandora a hlas jí nervózně přeskočil. „Proč mám odjet? Jaké mi hrozí nebezpečí?“

„To nevím. Vím jen to, že ti hrozí nebezpečí.“ Pandora nastražila uši. Někdo se ji pokoušel varovat. V hlase zaslechla nervozitu a úzkost, ne zlobu. Ale nebyla si jistá, jestli je to ženský nebo mužský hlas. Přísahala by, že mužský, ale mohla se mýlit. Pokusila se zjistit něco víc. „Jestli je to jen pokus, jak mě zastrašit, tak vám to nevyjde,“ řekla bojovně.

„Já jen varuju.“ Hlas neznámého klesl do téměř nezřetelného šepotu. „Neměli jste posílat to šampaňské. Nelíbí se mi, co se stalo, ani to, co se chystá. Vím jen, že nikdo neměl v plánu vám ublížit, rozumíte? Ale mám strach, že příště už to tak nevinné nebude.“

Pandoře se sevřel žaludek strachy. Za okny kuchyně byla tma. V domě nebyl nikdo kromě dvou starých nemocných pomocníků. „Když o mě máte strach, tak řekněte, kdo to je. Pomozte mi, abych mu to překazila.“

„To nemůžu. Už teď riskuju, že vůbec volám. Proboha, hlavně odjed. Co nejdřív.“

Je to trik, usoudila Pandora. Trik, který mi má nahnat strach, aby mě přešla chuť na strýcův majetek. Pandora narovnala ramena, ale její pohled nervózně těkal z jednoho černého okna k druhému. „Nikam nepojedu. Zůstanu tady. Jestli mi chcete pomoci, řekněte, koho se mám bát.“

„Odjed' pryč. Jinak ti nic nepomůže,“ zašeptal tajemně zastřený hlas a vzápětí to ve sluchátku cvaklo.

Pandora zůstala stát se sluchátkem jako socha. Olej v pánvi syčel a rádio vyhrávalo na celé kolo vánoční hity. Pandora práskla sluchátkem. Je to jen trik, hloupý trik. Přece se nezhroutím strachy a neutechu zbaběle jako králík, když na mě někdo zadupe. Chtějí mě vyděsit, abych si sbalila kufry a vrátila se do New Yorku. Jeden hloupý telefon mě přece nemůže rozházet, ujišťovala se.

Kromě toho Michael už zavolal na policii. Vědí, že jsem tu sama. Při prvním náznaku potíží stačí zvednout telefon.

Přes všechno ujišťování se jí ruce mírně chvěly. Pandora se rozhodla, že se nebude výhrůžkami zabývat a vrátí se k práci. Obalené kuře vložila do rozpáleného oleje, zkusila brambory v hrnci, jestli jsou už měkké, a pak ji napadlo, že sklenička vína by jejím nervům jediné prospěla. Trochu upila, když vtom vletěl do kuchyně Bruno.

„Bruno.“ Pandora se k němu sehnula a pohládila po hřbetu. Ten dotek ji uklidnil. „Jsem ráda, že tu jsi se mnou,“ zašeptala, ale v duchu si přála, aby se Michael nějakým zázrakem vrátil. Bruno ji olízl tvář a začal vyskakovat na linku, aby viděl, co se chystá dobrého. Nato se otočil a rozběhl ke dveřím na zahradu. Vyskakoval na kliku a štěkal.

„Ale Bruno?“ napomenula ho Pandora. „Vždyť tě byl Michael vyvěnit před hodinou.“ Ale pes byl neodbytný. Bylo jasné, že do rána to nevydrží.

Ten telefon je starý známý trik, který mě měl vyděsit, ne varovat před skutečným nebezpečím, ujišťovala se. Kromě toho bude dobré podívat se ven a přesvědčit se, jestli se kolem někdo nepotuluje. Bruno by ho jistě vycítil a začal štěkat jako divý.

Pandora odemkla a otevřela dveře. Bruno byl ve vteřině venku, zavrtal se čenichem do sněhu, začal zuřivě hrabat a pak odběhl do keřů. Pandora zůstala stát mezi dveřmi a čekala, až se její oči přizpůsobí tmě. Za zády jí hrálo rádio a z pánve se linula vůně smaženého kuřete.

Na zahradě však bylo ticho a klid. Tma a hvězdy na nebi. Pandora se zimomřivě schoulila do svetru. Nikde nebylo vidět ve sněhu žádné stopy. Sníh byl hladký a neporušený, jak odpoledne nasněžilo dalších pár centimetrů. V lese za zahradou bylo také ticho. Přesně tak, jak by mělo být. Nádherný idylický večer daleko od města. Nadechla se a začala volat psa zpátky. Nenadálý pohyb na kraji lesa postrehli oba zároveň.

Zprvu to byl jen stín, ale náhle se odloupl od kmene stromu a nabyl ostřejšího tvaru. Byl to stín postavy. Lidské postavy. Než Pandora stačila zareagovat, Bruno začal štěkat a vyrazil kupředu. Sníh byl ale hluboký a Bruno se bořil packami až po břicho.

„Bruno! Vrať se!“ volala Pandora. Bez váhání hrábla rukou na věšák a strhla z něj starý kabát. Vtom se zarazila. Na stěně viselo staré nádobí, čistě pro dekoraci. Pandora popadla litinovou pánev a uháněla za psem.

„Bruno!“ volala štěně, ale v dálce slyšela jen jeho štěkání.

Mohl by mu ublížit, napadlo ji. Bruno nebyl zákeřný pes a neměl žádné zkušenosti s vetřelci. Předtím ji neznámý hlas v telefonu vyděsil, teď z ní ale strach spadl. Přece se nebudu bát zbabělce, který se krčí v lese, říkala si. Když doběhla k okraji lesa, rychle vypátrala ve sněhu stopy bot. Pustila se podle nich kupředu. Zmocnila se jí euforie, adrenalin jí proudil v žilách a dával zapomenout na nebezpečí. Pandora měla jediný cíl: dosáhnout toho, kdo se opovážil narušit jejich soukromí. Cítila se silná a nepřemožitelná. Sotva popadala dech po prudkém běhu. Na okamžik se zastavila, aby se zorientovala a zjistila, kde je Bruno. Chvilí bylo ticho, ale vtom se napravo od ní ozvalo další štěkání a funění.

„Chyt' ho!“ zakřičela na psa a rozběhla se za ním. Volala na něj a pobízela, aby chytil vetřelce. Několikrát musela změnit směr, když se štěkání ozvalo z jiné strany. Sníh se sypal z větví a padal jí za krk a studil ji na tvářích. Štěkání náhle zesílilo a změnilo se ve vrčení. Pandora přidala do běhu, ale nevšimla si spadlého stromu, který ležel v cestě. Zakopla a natáhla se jak dlouhá tak široká do závěje. Zanádařovala a plivala sníh, který jí vletěl do úst. Zvedla se na čtyři a hrabala se ze sněhu. Vtom se z křoví přiřítíl Bruno a znovu ji povalil do sněhu.

„To jsem přece já, Bruno,“ vykřikla Pandora a odstrčila psa, když jí skočil na břicho. „Zatraceně! Bruno! Tak přestaň, nebo tě —“ Zarazila se, protože pes naježil hřbet a začal vrčet. Pandora se vleže začala rozhlížet kolem. Vtom zahlédla mezi stromy pohybující se stín. V tu chvíli zapomněla na všechnu odvahu a vztek.

Krve by se v ní nedořezal, nebyla schopná vydat hlásku. Rychle se však vzpamatovala, sevřela pevněji rukojeť litinové pánve. S očima upřenýma na stín začala couvat a schovala se za strom. Chytila se rukama kmene, což jí pomohlo vstát. Kolena se jí trásla a zuby cvakaly hrůzou. Bruno se přikrčil k zemi a kňučel také strachy. Pandora zvedla pánvičku nad hlavu a připravila se k útoku s odhodláním neprodat svou kůži zadarmo.

„Co tady v lese ksakru vyvádíte, vy dva?“

„Michaeli!“ Pánvička jí vypadla z ruky a zabořila se do sněhu. Všechn strach z ní spadl. Vyskočila a hnala se Michaelovi naproti stejně nadšeně jako Bruno. „Michaeli, já jsem tak ráda, že jsi to ty.“

„To věřím! Proto sis na mě nachystala tu pánvičku? Vidím, že ti došel lak na vlasy.“

„Ten jsem neměla zrovna po ruce.“ Pandory se zmocnila závrať. Objala Michaela a líbala, kam rty dopadly. Pak se od něho udýchaně odtrhla. „Ježíši Kriste, Michaeli, tys mi ale nahnal strach. Tak vyděšená jsem v životě nebyla. Jak to že nejsi někde v púlce cesty do New Yorku? Jak to že se místo toho touláš v našem lese?“

„A co tady děláš ty? Máš být přece zamčená na sto zámků doma.“

„Kdyby tě Bruno nevyčenenichal, tak bych se tady neproháněla. Jak ses tady ocitl?“

„Sedl jsem do auta a ujel asi deset mil, ale pořád jsem se nemohl zbavit nepříjemného pocitu. Bylo to podezřele podobné minulému výletu za matkou. Rozhodl jsem se, že u nejbližšího telefonu zastavím a zavolám své sousedce. Mezitím už do mého bytu dorazila policie, takže jsem s nimi mluvil osobně, zjistil co a jak a dal jim seznam cenností. Policie slíbila, že byt zapečetí, a domluvili jsme se, že stačí, když zajedu do New Yorku zítra nebo pozítří.“ Michael jí otřel z tváře sníh, který roztával v kapky. „Nemohl jsem tě tu nechat samotnou.“

„Začínám tě podezřívát, že se z tebe stal rytíř, zachránce panen.“ Pandora se k němu přitiskla a políbila. „No dobře, takže teď vím, proč nejsi v New Yorku, ale co děláš tady v lese?“

„Měl jsem takové tušení.“ Sehnul se a ze sněhu vylovil pánvičku. Potěžkal ji v ruce. Jedna dobře mířená rána do zátylku a mohlo být po mně, pomyslel si.

„Příště až budeš mít tušení, nepostávej u domu a nehraj si na detektiva.“

„Já jsem nepostával u domu.“

„Jak to? Viděla jsem tě.“

Michael se otráveně podíval na Bruna. „Kdybys ho nepouštěla ven, tak jsem možná zjistil, kdo nás špehuje. Zaparkoval jsem auto pár set metrů od domu, tam, kde je odbočka na lesní cestu, a šel se podívat kolem. Všiml jsem si stop a ty mě dovedly do lesa. Zjistil jsem, že jsou čerstvé, a přidal jsem do kroku. Myslím, že bych dotyčného brzo měl, nebýt tady toho hrdiny, co po mně skočil a podrazil mi nohy. V tu chvíli jsem zaslechl tvoje volání. Mohl jsem ho dávno mít, kdybyste se k tomu nepřipletli vy dva. Teď už je jistě bůhví kde.“

Pandora zaklela a vztekle kopla do sněhu. „Kdybys mi řekl, co máš v plánu, mohli jsme se na něho připravit oba.“

„Žádný plán jsem neměl, jen jsem se chtěl rozhlídnout kolem. Nečekal jsem, že něco objevím, pak už bylo pozdě. Kdybys dodržela naši úmluvu, byla bys teď doma zamčená pod zámkem.“

„Bruno chtěl ven,“ bránila se Pandora. „A taky mi někdo volal.“ Ohlédla se přes rameno a zachvěla se. „Někdo mi volal, aby mě varoval.“

„Kdo?“

„To nevím. Ale myslím, že to byl mužský hlas –aspoň se mi to zdálo.“

Michael jí stiskl rameno. „Vyhrožoval ti?“

„Ne, to ne, neznělo to jako výhrůžka, spíš jako varování od někoho, kdo tuší, co se chystá, a nelíbí se mu to. To jsem poznala naprosto jasně. Ten někdo řekl, že nejsem ve Folley v bezpečí a že bych měla co nejrychleji odjet.“

„Výborně. Takže ses zařídila podle rady a vyběhla sis na procházku s pánvičkou v ruce. Pandoro, podívej se na mě.“ Michael ji chytil za ramena a pořádně s ní zacloumal, až se jí zakymácela hlava. „Proč jsi nezavolala na policii?“

„Myslela jsem, že je to jen další hloupý trik, a dostala jsem vztek.“ Umíněně se podívala Michaelovi do očí. „Nejdřív jsem se samozřejmě lekla, ale pak jsem si uvědomila, že tohle je záměr. Vystrašit mě, abych umírala hrůzou při každém zavržení oken. A to mě dopálilo. Nemám ráda, když si někdo myslí, že mě snadno doběhne. Když jsem na kraji lesa zahlédla tu postavu, na nic jsem nemyslela, jen na to, jak dotyčného přistihnu.“

„To je úžasné,“ řekl Michael a zavrtěl rezignovaně hlavou. „Bohužel ale velmi hloupé a krátkozraké.“

„Tys vymyslel něco chytřejšího?“

„To nemůžeš srovnávat. Jistě jsi to vymyslela dobře, ale něco podstatného ti chybí, milá sestřenice. Nejsi přeborník v zápase, ani těžká váha. Představ si, že by ses v lese potkala s někým, kdo by se nechtěl snadno vzdát.“

„Já se taky nerada vzdávám.“

„Fajn.“ Než se nadála, podrazil jí nohu a Pandora ležela opět rozpláclá ve sněhu. A než mohla něco namítnout, Michael se nad ní vztyčil a hrozivě mával pánvičkou. Bruno usoudil, že je to hra, a skočil jí na břicho. „Zítra bych tě mohl najít ve sněhu zmrzlou, a to nebudu riskovat.“ Natáhl k ní ruku a trhnutím ji postavil na nohy.

„Nečekala jsem to,“ vymlouvala se Pandora.

„Už přestaň,“ řekl a objal ji kolem ramen. „Pochop, že jsi pro mě důležitá, Pandoro. Nedovolím, abys ještě jednou riskovala. Vrátime se domů a zavoláme policii. Všechno jim řekneme.“

„Co myslíš, že s tím udělají?“

„To je jejich starost.“

Pandora si povzddechla a opřela se o něho. Vzrušení z pronásledování vetřelce už z ní dávno opadlo, ale kolena se jí nepřestávala třást. Uvědomila si, co by se mohlo stát, kdyby narazila na úplně neznámého člověka, a ne na strýce, nebo bratrance.

„Asi máš pravdu. My jsme toho zatím taky moc nezjistili.“

„Když zavoláme policii, neznamená to, že jsme to vzdali. Znamená to, že naše šance dopadnout toho vtipálka se rapidně zvýší. Co kdybych se dneska nevrátil? Co kdyby pes nikoho nevyplašil? Byla bys tu sama. Co se dneska mělo stát?“

Pandoře přejel po zádech mráz.

„Nedovolím, aby se ti něco stalo.“

Přesto jí jeho slova zněla mile a příjemně, naoko se bránila: „Umím se o sebe postarat sama.“

Michael se usmál. „Já vím, ale raději to nebudeme zkoušet, souhlasíš? Teď pojd'me domů, mám hlad jako vlk.“

„To je u tebe typické,“ prohlásila Pandora. „Vždycky myslíš jen na svůj žaludek – panebože – kuře!“ vyjekla. Odrhla se od něho a uháněla domů.

„Takový hlad zase nemám,“ namítl Michael a rozběhl se za ní. Také on cítil obrovskou úlevu. Když lesní ticho prořízlo její volání, myslel, že je to jeho konec. Dohonil ji a objal. „Vím docela určitě, že jídlo může počkat, zato bych věděl o –“

„Michaeli,“ Pandora se mu se smíchem vytrhla, „jestli mě nepustíš, tak nebudeš mít co jíst, ani kde jíst.“

„Tak se najíme někde jinde.“

„Nechala jsem na sporáku zapnutou pánev. Myslím, že z kuřete zůstaly jen seškvášené kosti.“

„Tak si uvaříme polévku.“ To už byli na terase a ucítili zápach. Když vešli otevřenými dveřmi, místo nepořádku a černého kouře našli talíř s hromádkou spáleného kuřete a pánev namočenou ve dřezu.

„Sweeney!“ Pandora se vyvlékla Michaelovi z objetí a rozhlédla se kolem sebe. „Jak to že jste vstala z postele?“

„Protože je to moje práce,“ odsekla energicky jejich kuchařka, aniž jim věnovala pohled. Pokud šlo o její plán, ten dopadl na výbornou, nač se tedy válet v posteli. Netušila, že Michael měl původně odjet do New Yorku. Domnívala se, že mladí lidé se šli před večerí projít, a jak to tak bývá, zapomněli na čas.

„Máte být v posteli,“ připomněla jí přísně Pandora.

„Hloupost! Už jsem se nalezla dost. Jsem zdravá jako ryba.“ A opravdu tak i vypadala, všimla si s úlevou Pandora. Věděla, že Sweeney neumí zahálet, ty dny strávené v posteli pro ni musely být pravá muka. Ale stálo to za to.

Sweeney měla ke spokojenosti důvod. Pandora se už zase tiskla k Michaelovi. „Běžte si umýt ruce. Večeře bude za chvíli na stole.“

Michael si změnil Sweeney zkoumavým pohledem. Růžové tváře, veselé oči, pohyby plné síly a energie, takhle nevypadá těžce nemocný. „Ale neměla byste to přehánět,“ domlouval jí starostlivě. „Dávejte pozor, abyste se nepřepínala, a hodně odpočívejte.“

„Správně,“ ujala se iniciativy Pandora. „Dneska s Michaelem umyjeme po večerí nádobí, vid’?“ Všimla si, jak se mírně zakabonil, a poplácala ho po rameni. „My to uděláme rádi.“

Nakonec jedli všichni pohromadě v kuchyni. Charles netušil, jak hodně má kašlat, protože nedostal od Sweeney žádné instrukce, ale protože se styděl, že své povinnosti zanedbával bez větší příčiny, rozhodl se, že se bude rovněž tvářit zdravě. Pandora s Michaelem se mlčky domluvili, že o vetřelci před nimi mluvit nebudou. Bylo zbytečné je rozrušovat – zvlášť když byli po nemoci.

Oba nedávali znát netrpělivost, ale mysleli jen na to, co řeknou policii a co můžou očekávat. Bylo devět, když oba staříci konečně zmizeli ve svých pokojích, a Pandora se setkala s Michaelem v salonu.

„Hotovo?“

Pandora si všimla netrpělivosti v jeho hlasu. Michael stál u baru a naléval pro ně skleničku brandy. „Připadám si jako chuva,“ zasmála se Pandora. „Ale naštěstí jsem našla na jednom programu film s Cary Grantem, což je snad brzo uspí.“ Vzala si skleničku a opatrně se napila. „Ze všeho nejradši bych se taky dívala.“

„Jindy.“ Michael si přivoněl k brandy. „Už jsem volal na stanici. Za chvíli tu budou.“

Pandora odložila skleničku na bar. „Ještě jsem se nesmířila s tím, že vytáhneme na světlo to, co by mělo zůstat v rodině. Ostatně kromě té lahve šampaňského a zničeného šperku se nic vážného nestalo. Někdo nás špehuje a občas vyvede nějakou lumpárnu.“

„Uvidíme, co si o tom bude myslet policie.“

Pandora se usmála. „Tvůj Logan si umí vždycky poradit sám.“

„Někdo mi kdysi řekl, že to je bohužel fikce.“ Michael si s ní symbolicky přitukl a napil se. „Zjistil jsem, že když jsi do příběhu zapletená ty, můj detektiv ztrácí odvahu.“

Brandy a plameny v krbu budily zdání normálního uvolněného večera, ale Pandora vycítila napětí. Přesto se snažila Michaelovy obavy nebrat tak vážně. Pokrčila rameny. „Tak se mi zdá, že se u tebe vyvinul ochranný syndrom, Michaeli. To ti není podobné.“

„Kdo ví?“ Michael dopil zbytek brandy na jeden lok. „Člověk to vnímá jinak, když jde o vlastní ženu.“

Pandora k němu zvedla udiveně oči. Bylo směšné, že ji ten majetnický výraz tak potěšil. „Já jsem tvoje žena?“

k“Jsi.“ Objal ji jednou rukou kolem ramen. „Vadí ti to?“

Srdce se jí rozbušilo až v krku. Bylo to tak nepředstavitelné a neuvěřitelné. Nikdy nečekala, že by to Michael mohl vyslovit. Natož myslet vážně. Ale za pár měsíců, až bude zase mezi svými, rychle zapomene na ni a na to, co se mezi nimi odehrálo. Měl by si uvědomit, že žijí v jiném čase, v jiném prostoru. Až z něho vyjdou, bude všechno jinak. I když Michael to jistě myslí upřímně. Prozatím...

„Nevím jistě, jak to mám brát,“ přiznala se.

„Dám ti čas na rozmyšlenou,“ řekl a přitáhl ji k sobě, aby ji mohl políbit. „Ještě se k tomu vrátíme.“

Ozval se zvonek a Michael šel otevřít dveře. Nechal Pandoru zmatenou a v rozpacích. Když se vrátil i s policistou, Pandora seděla v křesle přistaveném ke krbu.

Michael je představil: „Poručík Randall, Pandora McVieová.“

„Těší mě.“ Poručík si stáhl z krku vlněnou šálu a zastrčil ji do kapsy kabátu. Vypadal, že půjde brzo na penzi. Postarší, zatloustlý,

přívětivý. „To je ale zima,“ postěžoval si a usadil se také blízko krbu. Natáhl ruce k ohni a mnul je, aby si je zahřál.

„Dal byste si kávu nebo čaj, poručíku?“

Randall odměnil Pandoru vděčným pohledem. „Velmi rád, madam. Kávu, prosím.“

„Za chvíli jsem zpátky.“

Pandora si dávala na čas. Nechala ohřát kávu a mezitím na tác naaranžovala šálky a podšálky, lžičky, mléko a cukřenku. V duchu zvažovala, co by měla říct a jak. Nikdy předtím s policistou nepřišla do styku, kromě pokuty za nesprávné parkování. A navíc bude muset vysvětlovat rodinné vztahy a problémy.

Pandora vytáhla ze zásuvky lněné ubrousky a složila je do trojúhelníku. Moje žena, vířila jí hlavou Michaelova slova.

Já nechci být ničí žena, namítala si pro sebe. Chci být samostatná, nezávislá. Tak proč jsem z toho tak ztřeštěně šťastná a blažená? To nechápala. Za to jistě může stres celého večera. Jsem přece dospělá a vystačím si sama. Nikoho nepotřebuju. Jenže to, co cítím, jsou známky jasné zamilovanosti. Jsem zamilovaná až po uši, proto nic kolem sebe nevnímám, vznáším se štěstím. Tohle musí skončit, než to špatně dopadne, uvažovala. Michael to nemyslí vážně, jen si se mnou pohrává.

Nadechla se a s odvahou vkročila do salonu. Rozestavila šálky na stolku. „Prosím, poručíku, poslužte si,“ vybídla ho. „Dáte si cukr a smetanu?“

„Díky. Obojí.“ Poručík odložil vedle sebe starý odřený notes a natáhl se pro šálek. „Pan Donahue mi mezitím vylíčil události. Zdá se, že jste tu měli pár nepříjemností.“

Pandora se tomu výrazu usmála. Policista se tvářil bohorovně, jako když má všechno pod kontrolou. „Pár jich bylo.“

„Nechci vám dělat zbytečnou přednášku,“ začal a změřil je oba úředním pohledem. „Měli jste policii uvědomit hned po prvním incidentu. Vandalismus je zločin a za to se chodí do vězení.“

„Doufali jsme, že to bylo ojedinělé a že se to víckrát opakovat nebude,“ namítla Pandora. „Jak je vidět, zmýlili jsme se.“

„Také bych si potřeboval s sebou odvézt to šampaňské. Kvůli rozboru.“ Opět je oba změřil káravým pohledem. „Necháme ho analyzovat v naší laboratoři, i když jste to udělali už vy.“

„Přinesu ho,“ nabídl se Michael a vstal od stolu.

Pandora zůstala s policistou sama. „Slečno McViceová, z toho co mi řekl váš bratranec, jsem pochopil, že podmínky závěti vašeho strýce byly poněkud neobvyklé.“

„Tak trochu.“

„Také mi řekl, že vás musel přemluvit, abyste na ně přistoupila.“

„To je ovšem Michaelova utkvělá představa, poručíku. Zásadně se rozhoduju sama, podle vlastního uvážení.“

Poručík přikývl. „Souhlasíte s panem Donahuem v tom, že tyto incidenty jsou právě s touto závětí spojené a že pravděpodobným pachatelem je někdo z vašich příbuzných?“

„Zdá se mi to logické, protože jiný důvod mě nenapadá.“

„Máte důvod podezřívat někoho konkrétně víc než ty ostatní?“

Pandora se krátce zamyslela. Touhle otázkou se nezabývala poprvé. „To ne. Víte, nejsme úplně typická rodina. Vlastně se spolu příliš nestýkáme. Pravda je, že nikoho neznám tak dobře, abych o něm mohla prohlásit, že je to pravděpodobný viník všech těch potíží.“

„Kromě pana Donahuea.“

„To je pravda. My dva jsme strýce často navštěvovali a občas jsme se tu potkávali.“ Ať už jsme to chtěli, nebo ne. „Ostatní příbuzní sem téměř nejezdili. Kromě strýcových narozenin.“

„Tady je to šampaňské, poručíku,“ ozval se za jejich zády Michael. „A tady je zpráva ze sanfieldských laboratoří.“

Poručík přešel očima zprávu a zastrčil ji do aktovky. „Právní zástupce vašeho strýce...“ poručík rychle zapátral ve svých poznámkách „... pan Fitzhugh nám před několika týdny hlásil, že někdo bez dovolení vstupuje na váš pozemek. Naše hlídkové auto tudy občas projelo, ale nic nápadného nezaznamenalo. V téhle chvíli ale považuji za rozumné, aby tu jeden z našich mužů několikrát denně procházel.“

„To bych přivítal,“ přitakal Michael.

„Spojím se s vaším právním zástupcem,“ pokračoval poručík a dopil kávu do dna. Pandora mu pohotově opět nalila. „Také bych potřeboval seznam vašich příbuzných a jejich adresu. Všech, které zkrátka zmiňuje.“

Pandora se pro sebe zamračila. Dalo jim chvíli práci, než si vzpomněli na všechna jména. Pandora se omluvně podívala na Randalla. „Vidíte, opravdu se mezi sebou příliš neznáme.“

„Váš právní zástupce mi jistě detaily doplní,“ ujistil ji poručík. Vstal a snažil se nemyslet na zimu, která ho čeká za dveřmi, a na jízdu po zledovatělé silnici do údolí. „Budeme se snažit vést pátrání ve vši diskrétnosti. Kdyby se vám podařilo zjistit něco nápadného, dejte nám vědět. Jde o to, že někdo z vašich příbuzných může mít dluhy, o kterých ostatní nemají tušení. Tohle je pro něj jediná šance, jak ty dluhy smazat. A zítra sem pošlu jednoho z mých mužů, aby se porozhlédl.“

„Díky, poručíku.“ Michael pomohl policistovi do kabátu.

Randall se ještě jednou rozhlédl kolem. „Neuvažovali jste o tom, že nainstalujete bezpečnostní systém?“

„To ne.“

„Tak o tom popřemýšlejte,“ poradil jim.

Když za policistou zapadly dveře, Pandora s Michaellem se na sebe podívali a významně pokývali hlavou.

„To jsme to schytali,“ ušklíbala se Pandora.

Michael myslel na to, jestli by se do jeho seriálu nehodila postava praktického venkovského poldy, který má na všechno dost času. „Vypadá to tak.“

„Víš, Michaeli, zatahnout do případu policii, na to existují dva názory.“

„Jaké?“

„Buď se tím věcí uklidní, nebo ještě víc rozvíří.“

„Chceš se vsadit?“

„Můžeme to zkusit.“

Pandora na něj vrhla zkoumavý pohled. „Z toho, jak se tváříš, soudím, že počítáš s druhou možností.“

„Málem jsem ho dneska měl,“ vyhrkl Michael a dolil si zbytek kávy. „Nemám rád, když se někdo schovává. Mám rád čistý boj, z očí do očí.“

„Bude lepší, když se na to budeme dívat jako na šachovou hru než na zápas v boxu,“ chtěla ho zchladit Pandora. Přikročila k němu, objala a položila si mu tvář na rameno. Bylo to gesto, o kterém si ještě před měsícem myslel, že ho nebude schopná. Michael zabořil tvář do jejích vlasů, ta vůně ho zvláště uklidňovala. Přitom Pandora byla na hony vzdálená jeho představě o ideální ženě. Příliš rudé vlasy, příliš hubené tělo, příliš ostrý jazyk.

„Na šachy jsem nikdy neměl dostatečnou trpělivost.“

„Tak to necháme na policii, ať si s tím poradí.“ Přitiskla se k němu pevněji. Potřebovala cítit, že je u něj v bezpečí, a to velmi intenzivně. „Pořád myslím na to, co se dneska v lese mohlo stát, Michaeli,“ řekla stísněným hlasem. „Neumím si představit, co bych dělala, kdyby se ti něco stalo.“

Michael ji vzal za bradu a zvedl ji. „Proč?“

„Protože...“ Podívala se mu do očí a srdce jí zjihlo. Ale stále se měla na pozoru, aby odhalila své city na plno. Přece ze sebe neudělám hlupáka, říkala si. Nemůžu riskovat. „Protože pak bych musela umývat nádobí sama,“ zasmála se.

Michael čekal jinou odpověď, ale přesto se nezatvářil zklamaně. Neměl sice trpělivosti nazbyt, ale dokázal se vzmužit, když šlo o hodně. Sklonil se k ní a lehce se dotkl jejích rtů. Však ona to Pandora brzo vzdá, říkal si. Brzo od ní uslyším to, co toužím. „Nenašel by se ještě jiný důvod?“ nadhodil lišácky.

Pandora však zatím pevně odolávala. Potlačila nutkání říct mu pravdu a použila další vtip. „Kdyby se ti něco stalo a nemohl bys psát, bylo by to s tebou k nevydržení.“

„Takže teď je to k vydržení?“ dorážel Michael.

„Mohlo by to být horší.“

Políbil ji na víčka, jemně, jako by chtěl vychutnat sebemenší dotek. „A třetí důvod?“

„Protože mi na tobě záleží,“ odsekla Pandora naježeně. Mrzelo ji, že s tím vůbec začala. „Vadí ti to?“

„Ne.“ Jeho další polibek už nebyl něžný, ani trpělivý. Než se nadála, hlava se jí točila závratí. „To ti to trvalo,“ pokáral ji.

„Vždyť jsi můj příbuzný. Samozřejmě že mi na tobě záleží.“

Michael ji hravě kousl do ucha. „Teď už couvnout nemůžeš, tak do toho neplet' rodinu.“

Pandora ho zpražila rozhořčeným pohledem. „Myslíš, že se vymlouvám?“

Michael ji objal kolem ramen a začal hladit po zádech. „Zase uhýbáš? Za vším hledáš racionální vysvětlení? Pamatuj si, náš příbuzenský vztah je velmi neurčitý.“ Jejich rty se střetly a nedočkavě spojily. „Ale tohle spojení je velmi blízké.“

„Co ode mě vlastně chceš?“ zašeptala Pandora zastřeným hlasem.

„Ty nevíš? Jindy jsi tak pohotová.“

„Nech si ty vtipy, Michaeli.“

„To není vtip.“ Přivinul ji k sobě blíž a Pandora cítila, jak její tělo vláční pod jeho dotekem, jak se jí zmocňuje žár. „Nečekej, že ti to usnadním, Pandoro. Ty sama budeš muset přiznat, že oba chceme to samé. Ty sama. A bude to brzy.“

„Už jsi zase arogantní,“ napomenula ho Pandora.

„Jen sebejistý, to je rozdíl,“ namítl Michael. Co jiného mi zbývá, říkal si v duchu. Přece si nekleknu na zem a nebudu žebrot o její lásku. Kleknu si rád, ale až sama přizná, že mě miluje. Pak jí budu klečet u nohou celý život. „Chci tě.“

„Já vím.“ Pandora cítila, jak ji polilo horko. „Ano.“ Michael našel její ruku a spojil své prsty s jejími. „Myslím, že už to víš.“

Zima se v únoru pořádně vyřádila. Bývaly dny, kdy si Pandora musela každé ráno proházet lopatou cestu ve sněhu, aby se dostala do své dílny. Byla vděčná za každou fyzickou práci, protože poskytovala rozptýlení. Zima byla příliš dlouhá a tichá, ideální období k přemýšlení.

Během něho Pandora došla k několika nepříjemným závěrům. Její život už nikdy nebude stejný jako předtím, než se nastěhovala do Folley. Po stránce umělecké na tom nikdy nebyla tak dobře. Cítila se dokonale soustředěná, plná nápadů. V duchu sváděla boj se svou náklonností k Michaelovi a všechny její obavy a naděje se promítly do její práce. Tohle se jí stávalo často. Její výtvary odrážely vnitřní rozpoložení, na druhé straně jí pomáhaly nemyslet na to, čím se trápí.

Od onoho incidentu v lese uběhla už řádka dnů, ale Pandora si stále vybavovala děs, který prožila, když spatřila mezi stromy stín blížící se k ní. Od té doby si ostře uvědomovala, jak je člověk zranitelný, a mnohem víc vychutnávala obyčejné detaily, drobnosti všedního dne. Probouzela se v teplé posteli, v krbu praskal oheň, za okny padal tiše sníh. Tak pochopila, že v životě je důležitá každá vteřina, i když neděláme nic důležitého nebo závažného. Dřív takové věci přecházela jako nepodstatně, jediná významná část dne byla ta, která patřila umění, zbytek byly malichernosti a nudné detaily, které člověka jen unavují a okrádají o čas, který by mohl věnovat tvoření.

Také věděla, že se blíží den, kdy se bude muset rozhodnout, zda ve Folley opravdu zůstane natrvalo. Plánovala, že se vypraví na den do New Yorku, aby si sbalila věci. Tak dlouho už nebyla ve svém bytě. Až tam vstoupí, pozná, jestli se chce vrátit, nebo ne.

Musela se postarat i o praktické stránky. Nájem na byt měl za měsíc vypršet, stejně tak na dílnu nad butikem. Pandora se rozhodla, že už je neobnoví. Raději než sama bude žít ve Folley se starým služebnictvem. Přestože žila tolik let ve velkoměstě, podvědomě se izolovala od všeho toho davu.

Všechno se změnilo s Michaelem.

Za pár týdnů, které utečou jako voda, bude všemu konec. Dlouhá zima, kterou spolu prožili, bude něco, na co budou další zimy jen vzpomínat. A já se připravím na jiný život, pomyslela si. A nebudu

se ohlížet, ani litovat, slibovala si. Ani tohle ujišťování jí nezabránilo, aby v duchu nespřádala naděje.

Všechno se seběhlo tak zničehonic.

S příchodem policie nastalo všetečné vyptávání. V dílně musela všechno večer zamykat a evidovat drahé materiály. A po obědě už žádné dlouhé procházky zasněženým lesem. Zamykání dveří a oken se stalo každovečerním rituálem, přestože se předtím neobtěžovali zkontrolovat ani hlavní vchod. Pandora si začínala připadat jako v obležení. Když odcházela ráno do dílny, často si všimla, že ji Michael pozoruje oknem ze svého pokoje, dokud nezmizela ve dveřích. Nebylo to proto, že ji chtěl provázet láskyplným pohledem, ale protože se obával, aby se k něčemu nedošlo. A jak ho znala, věděla, že chce, aby se něco stalo. Nečinnost a pasivita ho přiváděly k šílenství.

Od toho dne, kdy jeli společně do New Yorku, aby si prohlédli jeho byt, byl mnohem nervóznější, vybuchoval často bez příčiny a dlouhé chvíle mlčel ponořený do vlastních úvah. Přestože oba souhlasili s tím, že policie k jejich domu vyšle pravidelnou hlídku, měli pocit, že jejich soukromí je narušeno.

A policejní vyšetřování nevneslo žádné světlo. Všichni příbuzní měli alibi na jeden nebo druhý incident. Prozatím to tedy nepřineslo žádný výsledek kromě toho, že se od výhrůžného telefonátu a honičky v lese už nic podezřelého nepříhodilo. Na druhé straně to rozvířilo emoce. Carlson volal rozčileně Pandoře a obvinil ji z toho, že policejní vyšetřování je jen falešný poplach, který má podkopat jeho žalobu proti právoplatnosti závěti.

Vzápětí dorazil dopis od Ginger, která přišla s nápadem, že ve Folley straší. Michael měl krátký a úsečný rozhovor s Morganem, který trusil poznámky ve smyslu, že rodinné záležitosti se mají řešit v rodině a že oba prý přehánějí a nafukují nejapný žert nějakého vtipálka. Biff, jak bylo jeho zvykem, poslal krátký telegram:

Zloději a poldové? Zdá se, že jste se rozhodli hrát proti sobě nějakou hru.

Od Hanka nedostali žádnou zprávu.

Policejní analýza potvrdila výsledky soukromého rozboru. Poručík Randall vedl vyšetřování důkladně a systematicky, ale přesto se od něj nedozvěděli víc, než sami znali. A tak nezbyvalo než čekat.

Na co? Až pachateli povolí nervy a pokusí se o další akci?

Michael se bořil do sněhu, zatímco kráčel vyhrabanou pěšinou do Pandořiny dílny. Nechápal, jak je možné, že se Pandora tak ovládá, když jemu už vysloveně tečou nervy z toho čekání. Když předal iniciativu policii, domníval se, že tím se všechno vyřeší. S každým dalším dnem se ale postihoval, že nedělá nic jiného, než že čeká, jestli se něco stane. Začal být podezřívavý a podrážděný. Neustále Pandoru kontroloval, co dělá, kam jde a kdy se vrátí. Dohlížel na ni z dálky svého pokoje a nutil ji, aby za sebou v dílně zamykala. Bylo mu jasné, že neznámý se o nějakou akci dřív nebo později pokusí. Termín daný v závěti coby nevidět vyprší. Tím trable skončí. Jenže zatím vězeli oba v pasti nečinnosti, která mu den ode dne připadala nesnesitelnější.

Michael se zastavil před Pandořinou dílnou a otočil se k domu. Vypadal jako v pohádce tím, jak byl nepravdivý, se všemi těmi věžičkami nyní ozdobenými dlouhými rampouchy. Nebo by tvořil ideální kulisu k nějakému hororovému příběhu. Záleželo jen na náladě a rozpoložení pozorovatele. Jednou bych mohl napsat příběh a zasadit ho právě sem, napadlo Michaela – a ne poprvé. Ale zatím v něm dům vzbuzoval jediný pocit, pocit domova.

S rukama v kapsách, aby se bránil proti chladu, sledoval, jak z komínů stoupají obláčky kouře. Čím déle dům pozoroval, tím si byl jistější, že se rozhodl správně. Jen nemohl uhodnout, jaký postoj k tomu zaujme Pandora, až zjistí, že se tu chystá usadit spolu s ní.

Včera dopsal scénář posledního dílu letošní série. Nová řada začne jako vždy až zase s podzimem. A jako obvykle si mohl vzít pár týdnů dovolené, než se pustí do přípravy dalšího projektu. Mohl by jet někam na pláž a nechat se vyhřívat sluncem, nebo se vydat do hor. Zatím ale žádné plány nechystal. Byl si jistý, že tentokrát zůstane doma.

Posledních několik dní si pohrával s myšlenkou na nové téma, které by tvořilo pilotní film k novému seriálu. A jakmile se mu tenhle nápad usadil v hlavě, věděl, že nebude mít klid, dokud se nepustí do

práce. Už se chtěl do práce na novém tématu pustit mnohokrát, ale vždycky mu do toho něco přišlo. Teď přišla ideální chvíle. Měl volno a klid na práci. Pandora by mu jistě pomohla odhalit zásadní vady, jako kritik byla nesmlouvavá. Díky jejímu pohledu by mohl napsat něco, co by mohlo znamenat další úspěch.

Zatím ale nenašel pro práci dostatečný klid. Kdosi se rozhodl, že s nimi bude hrát hru. A tak Michael čekal na další krok neznámého. Čekal, až se něčím odhalí, až zjistí, kdo používá výhrůžky, aby je zastrašil. A ze všeho nejvíc čekal, jak se to vyvine s Pandorou. Na to jestli mu dá svou důvěru, jestli mu daruje srdce, jestli slíbí, že bude stát po jeho boku až do konce života. Zatím byl výsledek nejistý.

Michael zaťal bezmocně ruce v pěst. Potřeboval si vybit vztek a netrpělivost.

Vzal za kliku a s uspokojením zjistil, že Pandora uposlechla jeho příkazu a zamyká se při práci. „Pandoro?“ zavolal a zaklepal na dveře. Vzápětí mu otevřela, v ruce držela vrtačku. Michael se ušklíbl. Vypadala jako amazonka, tváře zčervenalé, vlasy rozcuchané, v očích září svatého nadšení. Jen zbraň měla poněkud odlišnou.

Zvedl ruce, jako by se vzdával. „Vidíš? Nejsem ozbrojený.“

„A já mám plno práce.“ Ale přestože našpulila rty, bylo jí vidět na očích, že ho ráda vidí. Michael už měl své zkušenosti, takže to snadno poznal.

„Já vím, že jsem k tobě vtrhnul v době, která je vyhraněná práci, ale mám pro to dost závažný důvod.“

„Tak nestůj a pojď dál, táhne mi sem zima,“ pobídla ho Pandora. Být to před pár měsíci, přibouchla by mu dveře před nosem a poradila, aby si s problémem poradil sám.

„Nemáš tady o mnoho tepleji,“ konstatoval Michael a zimomřivě si zamnul rukama.

„Mně to nevadí. Když pracuju, tak se zahřeju.“

„Posílá mě Sweeney. Sepsal seznam zásob do kuchyně a trvá na tom, abych nejedl sám. Doslova řekla, že prý jsi pořád zavřená v té kůlně a mám tě vyvézt ven na trochu sluníčka.“

„Sluníčko mi nechybí,“ odsekla Pandora naježeně. V duchu se jí však představa, že se vypraví do města, zamlouvala, jen to nechtěla dát příliš okatě znát. Už dlouho si nebyla popovídat se starým

klenotníkem ve městě. Kromě toho si pohrávala s myšlenkou, že by své aktivity rozšířila i na menší města. „Vím, že Sweeney se nesmí odporovat, ale jestli to nespěchá, ráda bych si tu něco dodělala.“

„Nespěchá.“

„Výborně. Tak za půl hodiny.“ Pandora se obrátila k pracovnímu stolu a vyměnila vrták. Když se otočila zpátky, spatřila Michaela, jak si prohlíží její válcovací stroj. „Michaeli,“ řekla otráveně.

„Jen klid, dělej si svým tempem.“

„A ty nemáš nic na práci?“

„Ne,“ řekl Michael a spokojeně se ušklíbl.

„Co kdybys šel dopsat nějakou tu automobilovou honičku?“ poradila mu.

„Nechce se mi. Kromě toho – teď si uvědomuju – nikdy jsem tě neviděl při práci.“

„Nemám ráda, když se na mě někdo dívá. Pak jsem hrozně nešikovná a nervózní.“

„Chtěl bych si rozšířit obzory, lásko. Zkus se tvářit, že jsem tvůj učeň, a ne divák.“

„To nevím, jestli krátká ukázka bude stačit na to, aby ti to rozšířilo obzory.“

Michael se nedal zastrašit a popošel blíž. „Co bude z tohohle?“

„Přívěsek,“ řekla Pandora odměřeně. „Měděné drátky budou tvořit vodopád a kousky stříbra kapky vody,“ vysvětlovala svou představu. „Včera jsem k němu vyrobila náramek.“

„Ty jsi dokonalá a praktická. Když si někdo pořídí tak nápadný náramek, těžko by sháněl další vhodný doplněk,“ komentoval to Michael.

Pandora si pro sebe povzdechla. Chtěla být nepříjemná, aby ho vyhnala z dílny, ale to by znamenalo velké úsilí, Michael si totiž vůči jejímu špičkování vyvinul neuvěřitelnou odolnost.

Několika doteky pájky spojila drátky k sobě. Bylo jich dvanáct, všechny různě dlouhé a silné. Na konce pak připevnila kousky stříbra.

„Vypadá to neuvěřitelně snadné,“ poznamenal Michael víceméně pro sebe.

„Zvládlo by to i malé dítě.“

Michael zaslechl v jejím hlase sarkasmus a zasmál se. Vzal ji za ruku.

„Přece nechceš, abych ti lichotil? Před chvílí tady ležela hromádka drátů, teď je tu originální šperk. Co bys chtěla víc?“

„Připadá ti exotický?“

„Ano.“

„To je dobře, protože jsou to šperky, které si objednala do filmu Jessica Wainwrightová. Tenhle náhrdelník má být dárkem od dávného milence. Hraběnka tvrdí, že to byl turecký princ.“

Michael se na šperk zadíval s obnoveným zájmem. „Opravdu? Teď začínám chápat. Předtím mi připadal poněkud výstřední.“

„Ano, to je. Nejdelší drátek bude sahat až do pasu. Orientální krásky mívaly podobné odvážné ozdoby. Jessica Wainwrightová dala jasně najevo, že chce něco odvážného a mystického.“

Pandora začala sklízet nářadí. Tahle práce jí šla rychle od ruky, nazítří by se chtěla pustit do náročnějšího úkolu. Čekal ji zlatý špendlík ve tvaru pávího ocasu vyrobený filigránskou technikou. S ním si bude hrát dobrý týden.

„Tahle leštička vypadá docela nebezpečně,“ poznamenal Michael, zatímco si prohlížel vybavení její dílny. „Klidně by se mohla stát vražedným nástrojem.“

„Moje nástroje ze svých příběhů laskavě vynech,“ prohlásila rázně Pandora a vyškubla mu leštičku z ruky. Pověsila ji na háček do řady vedle dalších nástrojů. Stáhla si zástěru a oblékla bundu. „Doufám, že mě ve městě pozveš na oběd?“

„Doufal jsem, že mě pozveš ty.“

„Já se zeptala první.“ Pandora za nimi zamkla a vydala se zasněženou cestičkou Michaelovi v patách. „Všiml sis, že začíná roztávat sníh?“

„Za pár týdnů rozkvetou všechny kytky, které tu Jolley nasázel během období, kdy ho posedlo zahradničení.“

„Narcisy a krokusy,“ zašeptala si pro sebe Pandora. Bylo těžké uvěřit, že zmizí všechny ty hromady sněhu, roztají rampouchy, a místo toho se zazelená trávník a rozkvetou záhony. „Najednou mi nepřipadá, že ta zima byla tak dlouhá.“

„Taky mám ten dojem.“ Michael na ni počkal a objal ji kolem ramen. Společně pak vyrazili k domu. „Netušil jsem, že těch šest měsíců uteče jako voda. Počítal jsem s tím, že budu muset zatnout zuby, abych přežil každý následující den.“

Pandora se zasmála a vyrovnala s Michaelem krok. „Pozor! Ještě máme před sebou měsíc.“

„A musíme se slušně chovat,“ připomněl jí Michael. „Nezapomeň, že má nad námi dozor poručík Randall.“

„Myslím, že nic tragického už nehrozí. Tuhle šanci jsme měli na začátku. Přiznám se, že jsem někdy měla chuť praštit tě po hlavě.“

„Nápodobně.“ Michael jí vtiskl na rty polibek.

V garáži se bez slova shodli na tom, že pojedou Michaelovým autem. Pandora sjela přezíravým pohledem luxusní interiér. „Nechápu, že vyhazuje peníze za něco tak nepraktického,“ pokárala ho.

„Asi netušíš, sestřenice, jak neuvěřitelně nízkou spotřebu tohle auto má. Kromě toho je to učiněný magnet na blondýny,“ ušklíbl se a čekal, jak zareaguje.

„Snad na zrzky, ne?“ opravila ho a sjela významným pohledem.

„Máš pravdu. Změnil jsem preference.“

Pandoru mrzelo, že se neovládla a dala najevo uspokojení. Úsměv na rtech jí ale nakonec vydržel. Cesta zasněženou krajinou stála za to. Pláně pokryté sněhem, který se na slunci třpytil jako diamanty. Stromy obtěžkané závějemi, křišťálové rampouchy a všude klid. Idyla proti špinavému New Yorku. Občas výhled zakrývaly obrovské haldy sněhu, které tvořily kolem silnice bariéru. „Na to, kolik napadlo sněhu, odvedli silničáři slušnou práci,“ poznamenala Pandora. „Až na minulé dva týdny, byla silnice vždycky čistá.“

„Škoda že nám nechtějí uklízet i příjezdovou cestu,“ ušklíbl se Michael.

„Netvař se, že ti to vadí. Jezdíš na tom traktůrku jako král. Víš, co o něm prohlašoval strýc. Že by ho nevyměnil ani za mercedes.“

„Jezdil s ním po zahradě jako šílenec.“

Michael se přiblížil k první zatáčce, odkud se silnice začala prudce svažovat do údolí, sešlápl brzdu a přeřadil. Pandora se opřela

hlavou o okno a pustila rádio. Bylo to hi-fi s těmi nejmodernějšími vymoženostmi. „Většina lidí nemá takový přístroj ani v pracovně.“

„Já nemám pracovnu.“

„Teď už ti doma chybí nejen hi-fi, ale i televize.“

Michael pokrčil rameny. Seznam věcí ukradených z bytu nebyl dlouhý. „Mám pojistku, dostanu peníze zpátky.“

„Policie se s tím moc nezatěžuje. Tváří se, jako by šlo o rutinní vloupání, která jsou v New Yorku na běžném pořádku.“

„Mám jenom podezření. S tím se nedá nic dělat. Kdyby se našla aspoň nějaká stopa –“ Michael se odmlčel, blížila se další zatáčka. Šlápl na brzdu, ale nic, sešlápl pedál znovu a ještě znovu, ale ať ho mačkal sebevíc, auto se řítilo dál.

„Michaeli, jestli na mě chceš udělat dojem, jaký jsi skvělý řidič, tak s tím na mě nechod’.“ Pandora se chytla madla ve dveřích, zatímco auto prosvištělo v ostrém náklonu zatáčkou.

Michaelovi vyskočily na čele kapky potu. Chytil volant jednou rukou a druhou trhnul ruční brzdou. Auto ale nezpomalilo ani o vlásek. Michael uchopil volant oběma rukama a v duchu se připravoval na to, jak zvládne další zákrut silnice.

„Nebrzdí to,“ procedil skrz zaťaté zuby. Mrknul okem na tachometr a zjistil, že rychlost se blíží devadesátce.

Pandoře zbělely prsty svírající madlo. „Bez brzd to dolů nesjedeme,“ hlesla zděšeně.

„Nemáme šanci.“ Nemělo cenu lhát. Přestal zuřivě tisknout brzdový pedál, nemělo to smysl. Jediné štěstí bylo, že stačil nahoře před kopcem přeřadit na trojku. Jenže na cestě ho čekaly tak prudké zatáčky, které by v tak vysoké rychlosti neprojel ani zkušený závodník. Pod pneumatikami zahvízdal šterk, jak auto vybralo okraj silnice. Dostalo smyk, zakymácelo se, ale Michael dokázal auto narovnat opět do správného směru.

Pandora se zadívala pod sebe do údolí. Zatmělo se jí před očima. Na značce byla doporučená rychlost padesát kilometrů. Michael ji vybral v devadesáti. Slyšeli ostrý kovový zvuk, jak se blatník roztrhl o svodidla. Pandora zavřela oči. Když je otevřela, uviděla přímo před sebou bariéru sněhu. Vykřikla. Michael měl jen pár vteřin, trhnul volantem a levým bokem strhl část sněhového valu. Sníh se rozletěl

široko daleko, přilepil se na přední sklo, takže chvíli neviděli, kam jedou. Michael zapnul stěrače a za pár okamžiků už měl zase čistý výhled.

Nyní se mu pot řinul po čele a cítil studené kapky v zátylku. Znal tuhle cestu jako své boty, proto věděl, co ho čeká. Asi po třech kilometrech se kopec začne svažovat ještě prudčeji, čeká ho ostrá zatáčka do protisměru. Konec byl neodvratný. Auto prorazí svodidla a spadne do srázu. Tahle hra, kterou strýc Jolley rozehrál, skončí tragicky.

Zbývala poslední šance. „Musíme sjet ze silnice. O kus dál je odbočka ke staré hospodě, vzpomínáš?“ řekl nahlas, aby ji zasvětil do plánu. „Bude to hned ta další zatáčka. Musíš se pořádně držet.“

Pandora měla pocit, že omdlí. Všechno v těle měla napnuté. V hlavě se jí usadila poslední myšlenka.

Oba zemřeme. Oba tu zbytečně zemřeme. Slyšela jen kvílení pneumatik. Auto se nahnulo, zakymácelo a na zledovatělém okraji dostalo smyk. Chvíli se zdálo, že to Michael vyrovná, protože tam bylo dost štěrku, ale zatáčka byla příliš prudká a rychlost příliš vysoká. Řízení se mu vymklo z kontroly a auto se řítilo smykem proti stromům.

Tohle je konec, pomyslela si Pandora. Pustila se madla a chytila Michaela kolem krku. „Miluju tě,“ vykřikla, než se auto nárazem zastavilo. Vzápětí byla všude tma.

Michael se pomalu probíral. Všechno ho bolelo a on chvíli nechápal, odkud se ta bolest vzala a co se stalo. Slyšel nějaký zvuk. Pomalu za ním otočil hlavu. Za oknem spatřil chlapce, jak zvědavě nakukuje do okénka.

„Pane, nestalo se vám nic?“

Michael otupěle strčil do dveří, ale neměl sílu. Cítil, že znovu omdlívá.

„Pomoc, sežeň pomoc,“ zašeptal. Chlapec se otočil a pádil k lesu. Michael se pokusil zhluboka nadechnout, aby se udržel při vědomí. Pootevřenými dveřmi proudil dovnitř mrazivý vzduch. Jeho oči padly na Pandoru. Ležela bez hnutí. „Pandoro,“ zašeptal roztřeseným hlasem. Strach o ni ho probral z mrákot mnohem účinněji. Rychle se

snažil nahmatat puls, byl slabý, ale pravidelný. Na čele měla otevřenou ránu, z níž prýštila krev. Michael k ní přitiskl prsty a snažil se něčím zastavit krvácení. V lékárnice našel šátek, přitiskl na čelo balíček gázy a šátkem pevně omotal. Když zasténala, musel se ovládnout, aby ji k sobě nepřitáhl a nepřitiskl. Mohla mít něco zlomeného.

„Jenom klid, za chvíli tu bude pomoc,“ zašeptal, aby ji uklidnil. „Hlavně se nehýbej.“ Pandora otevřela oči. Měla je skelné a nedokázala zaostřit. Michael vzal její obličej do dlaní a neustále ji uklidňoval.

„Brzdy,“ vypravila ze sebe s námahou, když se probrala natolik, aby si uvědomila, kde je.

„Ano, byla to příšerná cesta, ale zdá se, že jsme to šťastně zvládli,“ zašeptal.

Pandora se zmateně rozhlédla. Auto se v mírném náklonu opíralo o kmen stromu. Za nimi se táhla ve sněhu hluboká brázda. Nebýt té měkké vrstvy, která je zbrzdila, skončil by jejich náraz zřejmě fatálně. „Vypadá to, že jsme to přežili,“ vydechla a štěstím se rozvzlykala. Vztáhla k němu ruku a rozechvěle ho pohladila po tváři. „Jsi v pořádku?“

„Naprosto.“ Michaela sice brnělo zápěstí tak, že měl strach, aby bolestí neomdlel, hlava mu třesla, ale byl naživu. Když se chtěla Pandora pohnout, přikázal jí: „Lež klidně a nehýbej se. Zatím nevíme, jestli nemáš nějakou zlomeninu. Před chvílí jsem tu viděl chlapce, požádal jsem ho o pomoc. Snad někoho sežene.“

„Moje hlava,“ vzdychla si Pandora a sáhla si na čelo. „Panebože!“ Vtom si všimla jeho zakrvácených rukou. „Ty krvácíš,“ vykřikla zděšeně. Než ho začala zoufale ohledávat, Michael ji vzal za ruce a pevně stiskl.

„To nic, jen klid. Zraněná jsi ty. Máš ránu na hlavě.“

„Kde?“

Pandora nahmatala ránu. Proto cítila tak ostrou bolest.

„Nejspíš máš otřes mozku.“

„Zdálo se mi, že jsem mrtvá,“ zasmála se nervózně. „Že jsme oba mrtví.“

„Ne, myslím, že to oba přežijeme.“ Hlava ho sice bolela, ale měl v ní jasno. „Je ti jasné, co se stalo?“

Vzápětí se ozvalo táhlé houkání sirény. Sanitka se blíží, ulevilo se Michaleovi. „Byl to pokus o vraždu.“

Pandora beze slova přikývla.

Michael zaťal zuby.

„Tohle někdo přehnal. Už mám toho čekání plné zuby. Příště budeme na tahu my.“

Poručík Randall našel Michaela v čekárně pohotovosti. Odmotal si z krku vlněnou šálu, rozepnul kabát a posadil na dřevěnou lavičku. „Zdá se, že jste měli nějaké potíže.“

„Tentokrát šlo do tuhého.“

Randall přikývl a ukázal na Michaelovo ovázané zápěstí. „Je to zlomené?“

„Ne, jen vymknuté, ale bolí to jako čert. Pár odřenin a modřin, ale moje auto vypadá jako harmonika.“

„Chceme si ho odtáhnout k nám na stanici. Na co bychom se měli zaměřit?“

„Brzdy. Vypadalo to, že auto nemá vůbec žádné brzdy.“

„Kdy jste s ním jel naposledy?“ Randall vytáhl zápisník, nalistoval čistou stránku a připravil se k psaní.

„Je to asi deset dní, jeli jsme do New Yorku.“ Michael si prohrábl vlasy. „To kvůli vykradenému bytu, jak jsem vám říkal. Brzdy byly v naprostém pořádku.“

„Kde si necháváte auto?“

„V garáži?“

„Je zamčená?“

„Garáž?“ Michael se podívil. Oči upíral stále na dveře, kam před chvílí odvezli Pandoru. „Ne. Strýc • kdysi dávno nechal namontovat zamykání, které se ovládalo na dálku, fungovalo, jen když se současně zapnula televize,“ zasmál se, když si vzpomněl, jak

strýc rozčileně nadával před vraty a hlasitě svolával služebnictvo, aby někdo z nich doběhl zapnout televizi. „Máme tam auto oba, já i Pandora,“ dodal. „V tom případě by i její auto –“

„To rozhodně prověříme,“ ujistil ho poručík, který bez vysvětlování pochopil, kam směřují Michaelovy obavy. „Slečna McVieová je tu s vámi?“

„Ano, ale právě je v ordinaci.“ Po mnoha týdnech zatoužil Michael opět náruživě po cigaretě. „Má tržnou ránu na čele.“ Sklonil oči a podíval se na ruce se zaschlou krví. „Já si najdu toho, kdo tohle udělal, poručíku, a pamatujte, že bude litovat, že dostal tenhle nápad.“

Poručík zvedl ruce, aby ho zastavil. „Nic mi neříkejte. Abych to pak nemusel použít proti vám!“ varoval ho. Tuhle reakci považoval za normální. Většina lidí v prvních hodinách po incidentu slibovala pomstu, málokdo se ale odhodlal k nějakému razantnímu kroku. „Tuhle práci raději přenechte nám,“ doporučil mu.

Michael mu věnoval dlouhý tázavý pohled. V duchu pochyboval, že policie rychle někoho vypátrá. „Někdo s námi hraje hru, poručíku, a teď se ta hra zvrhla v boj o život. O život někoho, na kom mi nesmírně záleží. Kdybyste byl na mém místě, zachoval byste se jinak?“

Randall se pousmál. „Víte, pane Donahueu, váš seriál si málokdy nechám ujít. Je to skvělé, ale přiznám se, že to, co se děje od podzimu ve vašem domě, mi připomíná některé scény z vašich příběhů.“

„Z mých příběhů?“ Michael se zamračil. „Jak to myslíte?“

„Jako by je někdo opisoval... Dejte si ale pozor, v reálném světě funguje všechno úplně jinak než v televizi. Tady ale přichází vaše dáma.“

Michael vyskočil a rozběhl se k ní.

„Jsem v pořádku,“ ujistila ho s úsměvem.

„Tak úplně v pořádku to není,“ upřesnil lékař stojící za ní. „Slečna McVieová utrpěla otřes mozku.“

„A protože jste mi udělal na hlavě pár stehů, hned si mě tu chcete nechat a zavřít jako vězně,“ skočila mu do řeči netrpělivě Pandora. Sladce se na doktora usmála a zavěsila se do Michaela. „Pojďme domů.“

„Tak moment.“ Michael ji objal kolem ramen a obrátil se k lékaři. „Vy si ji chcete nechat v nemocnici?“

„Michaeli –“

„Teď mlč.“

„To je obvyklý postup při otřesu mozku. Každý pacient by měl být pravidelně kontrolován, je tu riziko komplikací, následného krvácení do mozku, a to by se jistě nemělo zanedbat. Doporučoval bych, abyste tu zůstala alespoň do příštího dne. Prvních čtyřiašest hodin po úraze je klíčových.“

„Přece nezůstanu v nemocnici jen proto, že mám bouli na čele,“ namítla Pandora vehementně. „Dobré odpoledne, poručíku.“

„Dobré odpoledne, slečno McVieová.“

Pandora zvedla odhodlaně bradu a ohlédla se na lékaře. „Doktore...“

„Barnhouse.“

„Doktore, Barnhousei,“ Začala. „Budu se vašich rad držet do puntíku, to vám slibuji u. Lehnu si do postele a ani se nehnu. Nebudu se rozčilovat a při prvních příznacích nevolnosti nebo závratí mě Michael supem odveze k vám. Ujišťuju vás, že o mě bude vzorně postaráno. Michaela jste přesvědčil, že jsem invalida, takže mi nedovolí vstát, dokud nevydáte svolení. Souhlasíte?“

Lékař se sice netvářil spokojeně, ale viděl, že mu nic jiného nezbyvá. „Samozřejmě vás nemůžu nutit, abyste tu zůstala, slečno.“

Michael zvedl obočí.

„Jestli si myslíte, že ji přemluvím já, tak se v ženách pletete.“

Barnhouse se ušklíbl a rezignovaně pokrčil rameny. „Rád bych vás viděl za týden, a kdyby se objevily některé z příznaků, před kterými jsem vás varoval, tak samozřejmě dříve. Jestliže budete čtyřiašest hodin denně odpočívat, dám vám své požehnání. Myslím odpočívat v horizontální poloze.“

„Slibuju, doktore.“ Pandora mu nabídla ruku na rozloučenou. „A ještě jednou děkuji.“

Lékař se pousmál.

„Tak za týden,“ opakoval a obrátil se ke dveřím do své ordinace.

„Nechci vypadat jako paranoidní, ale přísahal bych, že si tě tu chtěl nechat schválně,“ prohlásil Michael podezřívavě.

„To určitě. S tou boulí na hlavě musím vypadat neobyčejně půvabně.“

„To si piš.“ Michael jí vlepil krátký polibek na poraněné čelo a pak prozkoumal poranění. Na kůži bylo vidět několik drobných úhledných stehů, jejichž trasa se ztrácela ve vlasové linii. Když jich napočítal šest, zaťal ruce v pěst. „Jedeme domů a tam o tebe budu pečovat.“

„Odvezu vás,“ nabídl se poručík. „Stejně bych si rád prohlédl i to druhé auto a pokud možno našel nějaké stopy.“

Pandora ležela v posteli a uvažovala. Vražda? Byla by to obyčejná vražda. Ale kdo tolik touží po strýcově majetku, že se nerozpakoval použít násilí? Je to strýc, teta nebo bratranec? Pandora vzala do ruky tužku a začala si skicovat tváře příbuzných, jak si je vybavovala.

Michael se vrátil z garáže a šel rovnou za Pandorou, aby jí sdělil, co s poručíkem Randallem objevili. Na podlaze mokrou páchnoucí skvrnu, podobná se schovávala i pod Pandořiným autem. Někdo musel navrtat brzdovou trubičku, aby tekutina vytékala postupně a Michael nepřišel na závadu hned, jak by vyjel z garáže.

„Netušil jsem, že umíš tak malovat,“ řekl, když si všiml kreseb na její posteli.

„Co na nich vidíš?“ požádala ho Pandora o názor.

„Že máš úžasný talent a že by ses měla věnovat malířství.“

„Myslím v jejich tvářích,“ namítla Pandora netrpělivě. „Něco se z nich musí dát vyčíst. Kdo je schopný zoufalého činu? Někde musí být náznak, stopa, rys, který je prozradí.“

„Ve skutečnosti je schopný vraždy každý,“ řekl Michael a rychle dodal, když viděl, že chce něco namítnout, „záleží jen na okolnostech, na motivu, na situaci, v které se dotýčný nachází. Když se cítí v ohrožení, zabíjí.“

„Ale kdo z našich příbuzných to může být? Teta Patience to asi nebude.“

„Ano, ale pro synovce by udělala cokoli,“ namítl Michael věčně. „Kdyby se Morgan dostal do potíží... proč myslíš, že se nikdy nevdala? Nahradila mu matku.“ Michael vzal do ruky Morganův portrét. „A co Morgan? Vždycky jde za svým cílem jako buldok. A strýce považoval za nepřítelného bláznivého starce.“

„Nikdo neměl o strýci valné mínění.“

„Správně, proto jsou podezřelí všichni.“

„Neumím si představit, že by si zašpinili ruce něčím takovým.“

„Kvůli sto padesáti milionům by to udělali všichni, i naše roztomilá Ginger.“

„To přeháníš.“

Michael se zamyslel. „Myslím, že je načase uspořádat menší rodinnou party.“

„Jak to myslíš? To je chceš pozvat všechny sem?“

„Je to ideální.“

„Stejně neprijedou.“

„Ale přijedou, když pro nic jiného, tak ze zvědavosti. A my s nimi sehraje takové menší divadlo.“

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Až do chvíle, když před dům přijelo první auto, Pandora nepočítala, že se někdo dostaví na chystanou party. Celé dopoledne s Michaelem probírali plán a zajišťovali detaily, ale stále nevěřila, že ho večer použijí. A zároveň se těšila. Bylo to něco, co se blížilo kouskům strýce Jolleyho, pro které neměl pochopení nikdo jiný než ona s Michaelem. A teď měla hrát přímo klíčovou roli.

Oblékla se stylově do černých přiléhavých šatů s úzkými ramínky, a aby róbě dodala glanc, připevnila si na krk stříbrný náhrdelník, který připomínal ohňostroj hvězd. K němu si vyrobila stejné náušnice, a když se zastavila na schodišti a opřela jednou o rukou o zábradlí, všimla si, že Michael otevřel ústa úžasem.

Michael musel přiznat, že mu vyrazila dech. Jak si mohl celé roky namlouvat, že Pandora není krasavice. Právě teď vypadala jako exotická princezna, vznešená, tajemná a žádoucí. Spokojeně se zhoupla na podpatcích.

„Výborně, tohle udělá dojem,“ poznamenal a nabídl, aby se do něho zavěšila. „Hitchcock by tě obsadil do filmu, kdyby se narodil později.“

„Díky.“

Michael se zasmál. „Jsi nervózní?“

„Tak trochu, ale asi bych měla být víc, vzhledem k tomu co mě čeká,“ ušklíbala se Pandora celkem sebejistě. „Hlavně aby to mělo nějaký smysl.“

„Když se tím nic nevyřeší, aspoň si nebudeme vyčítat, že jsme se o nic nepokusili,“ uklidňoval ji Michael. „Je ti jasné, co máš dělat?“

„Samozřejmě. Zkoušeli jsme to přece desetkrát.“

Michael ji políbil na rameno. „Vím, že budeš přesvědčivá. Zlom vaz.“

Pandora nakrčila nos. „Toho se právě bojím.“

Během hodiny se v knihovně shromáždilo veškeré příbuzenstvo. A nikdo z nich se netvářil o nic přívětivěji, než téměř před půl rokem, kdy se sešli takhle pohromadě naposledy. Strýc Jolley se na ně opět usmíval z plátna a Michael s Pandorou se napadali, zesměšňovali a vyčítali naschvály, přesně jak si předem naplánovali. Nastal čas, aby hra dostala spád.

Pandora zamířila ke Carlsonovi. „Jsem tak ráda, že jste si udělali čas a přijeli. Bohužel se tak často nevidáme.“

Strýc se zamračil. „Tohle cvrlikání ti nepomůže, Pandoro. Moje stížnost je u soudu, brzo se ukáže, kdo se bude smát naposled.“

Pandora se na něj sladce usmála. „Já vím. Fitzhugh mi to říkal, ale podle něho nemáte šanci, přesto s vámi souhlasím, že ta závěť je opravdu absurdní. Když si vzpomenu, že jsem musela trpět Michaela pod jednou střechou tolik měsíců... k něčemu se přiznám, strýčku, někdy jsem vážně uvažovala, že mu shodím z balkonu na hlavu cihlu. Udělal všechno proto, aby mi těch šest měsíců otrávil tak, že jsem odškrťovala dny, které mě dělí od svobody. Jednou mi úplně zpřeházels moji dílnu a zničil několikadenní práci. Jindy se zase vymluvil, že musí odletět do Kalifornie za nemocnou matkou, nikam ale nejel, vkradl se do sklepa a vyšrouboval pojistky. Když jsem to šla spravit, zamkl mě tam a já musela lézt ven okýnkem. Samé klukoviny,“ zasykla a vrhla směrem k Michaelovi pohrdavý pohled.

Neuniklo jí, jak strýci zacukalo kolem úst. Spokojená, že její náрек vyvolal reakci, pokračovala: „Ještě že tohle vězení za pár dní skončí.“ Zářivě se usmála. „Proto jsme se rozhodli uspořádat na

závěr velkolepou oslavu. Chceme otevřít to obrovské luxusní šampaňské, které Michael schovává od Vánoc.“

Vtom si Pandora všimla, že Carlsonova žena zbledla, z ruky jí vypadla sklenka se šampaňským a vylila se na perský koberec. „Drahoušku, nic si z toho nedělej,“ řekla Pandora soucitně. „Musím dojít pro něco, čím by se to utřelo. Můžu ti dolít?“

„Ne, díky,“ řekl místo své ženy Carlson. „Omluv nás na chvíli.“

Nervózně odváděl ženu pryč. Pandora je sledovala se vzrušeným uspokojením. Takže to byl Carlson.

„Kromě toho jsem přesně před půl rokem přestal kouřit,“ svěřoval se právě Michael Hankovi a jeho ženě a čekal, že mu to oba schválí.

„Nebudeš toho litovat,“ ujistil ho Hank. „Člověk musí být za své zdraví zodpovědný.“

„Zdraví mi teď ničí místo kouření Pandora. Můžu vás ujistit, že to bylo na infarkt. Představte si, co mi provedla. Poslala mi falešný telegram, že moje matka, která žije v Kalifornii, je vážně nemocná.“ Ohlédl se přes rameno, vyhledal Pandoru a vyslal k ní zlověstný pohled.

„Když jsi vydržel půl roku bez kouření, žít s Pandorou musela být hračka,“ poznamenala Meg.

„Je to zázrak, že jsem to přežil.“ Nato se přátelsky ušklíbl na Hanku. „Omlouvám se, že podáváme místo mrkvové šťávy šampaňské, ale schovávám ho od Vánoc speciálně pro tuhle příležitost.“

V tu chvíli viděl, jak Hankovi zbělely prsty svírající skleničku. I Meg viditelně pobledla. „My alkohol nepijeme,“ vykoktal ze sebe Hank a vrhl na Meg bezradný pohled.

„Šampaňské není žádný alkohol,“ namítl Michael žoviálně. „To je přece na oslavu. Omluvte mě, prosím, musím zkontrolovat bar.“ Zamířil k baru, kde se setkal s Pandorou. „Je to Hank,“ pošeptal jí nenápadně do ucha.

„Ne, je to Carlson,“ odpověděla a nalila si do skleničky kapku cinzana. A přesně podle scénáře se na Michaela hlasitě obořila: „Už jsem ti to říkala stokrát, Michaeli, je s tebou neuvěřitelná otrava. Nechápu, že mi ty peníze za to stojí.“

„A ty jsi zase intelektuální snob,“ odsekl Michael a připil si s ní. „Nemůžu se dočkat, kdy se tě zbavím.“

Pandora trhla sukní a zamířila k Ginger. „Ten chlap mě málem připravil o nervy,“ postěžovala si rozčileně.

Ginger si mezitím opravovala mekrap s zrcátka od pudru. „Já jsem vždycky měla zato, že je to úžasný sympaták.“

„Protože jsi s ním nemusela žít pod jednou střechou. Byli jsme spolu sotva týden a on mi udělal v dílně takovou paseku, že jsem ji celý den uklízela.“

Ginger se zamračila a zaklapla zrcátko.

„Mám pocit, že mně by tohle nikdy neudělal, nechci se ho zastávat, ale –“ Ginger se zarazila. „Tohle jsou ale krásné náušnice,“ vyhrkla, obdivně se zadívala na Pandořiny šperky a zapomněla, v čem chtěla pokračovat.

Michael se musel obrnit železnou trpělivostí, zatímco poslouchal Morganovu přednášku o tom, jak si stojí cenné papíry na burze a do kterých akcií se vyplatí investovat. A Pandora zkoušela štěstí s Biffem.

„Vypadáš výborně, bratrance,“ usmívala se a přátelsky kývla na jeho ženu.

„Zato ty jsi trochu pobledlá.“

Pandora obrátila oči v sloup.

„Umíš si to představit, tenhle půlrok nebyl žádný piknik. Kromě toho jsem ale přišla na to, proč měl strýc Jolley takovou slabost pro Michaela. Michael s ním sdílel zálibu v kanadských žertících. Nejvíce se nasmál, když se mu podařilo vlákat mě do sklepa a tam mě zamknout.“

Biff se usmál do sklenice. „Michael je mezi námi jako černá vrána. Vždycky měl trochu hrubší smysl pro humor než my.“

Pandora se kousla do jazyku a přitakala: „Představ si, že mi docela nedávno volal a pokoušel se změnit hlas. Chtěl mě vyděsit a vyhrožoval, že mě chce někdo zabít.“

Biff stáhl obočí k sobě a zamračil se. „To je skutečně nevkusné.“

„Mimochodem, jak vám chutnalo to šampaňské, co jsme vám poslali?“ změnila Pandora náhle téma.

„Jaké šampaňské?“ vyhrkl Biff a strnul.

„To, co jsme vám poslali těsně po Vánocích,“ řekla na vysvětlenou Pandora. „Michael dostal k Vánocům šampaňské jako dárek, to mě inspirovalo. Slíbil, že ho dneska otevře. Ale teď mě omluv, musím zkontrolovat, jak to vypadá v kuchyni.“

Její oči se krátce střetly s Michaelovým. Scéna je připravená, pomyslela si. Teď stačí postupovat krok za krokem.

Sweeney v kuchyni dokončovala poslední úpravy jídla.

„Sweeney, je čas vypnout hlavní vypínač.“

„Já vím, ještě jsem chtěla naaranžovat tuhle šunku.“

Sweeney měla za úkol jít do sklepa, vypnout elektřinu a pak ji přesně za minutu znovu zapnout. Utřela si ruce do zástěry a zamířila do sklepa. Pandora otevřela dveře zpátky do knihovny.

Michael se postavil blízko psacího stolu. Když Pandora vešla, nenápadně kývl hlavou. „Večeře se podává za deset minut,“ ohlásila Pandora.

„Takže máme ještě dost času,“ řekl Michael nahlas, aby upoutal pozornost všech hostů. „Jistě se divíte, proč jsme vás sem všechny pozvali,“ začal tajemně. Zvedl sklenici a přejížděl očima z jednoho na druhého. „Jeden z vás je totiž vrah.“

Michael se významně odmlčel a sledoval, jaké reakce vyvolá jeho prohlášení. Vtom však zhaslo světlo a vypukla panika. Sklenice padaly s třeskotem k zemi, ženy ječely, bylo slyšet, jak padají převrácené židle a stoly. Když se světlo s blikáním opět rozsvítilo, pod převráceným stolem ležela Pandora tváří k zemi. Vedle ní všichni spatřili nůž na otvírání dopisů potřísněný krví. Michael byl skokem u ní, sklonil se nad ní a pak ji zvedl do náruče. Než stačil kdokoli zareagovat, rychle ji odnášel pryč. Když se po několika minutách vrátil, se zaťatými zuby a planoucíma očima si měřil každého v místnosti.

„Někdo z vás je vrah,“ zašeptal. „A Pandora je mrtvá.“

„Jak to myslíš, že je mrtvá?“ ozval se Carlson a vykročil k němu. „Co je tohle za hloupou hru? Ukaž nám ji, chceme ji vidět.“

„Nikdo se jí ani nedotkne,“ vykřikl Michael a neohroženě se mu postavil do cesty. „Nikdo se ničeho nedotkne a nikdo neopustí tuhle místnost, dokud nepřijede policie.“

„K čemu policie?“ namítl Carlson. „Pandora jen omdlela. Tohle můžeme vyřešit mezi sebou.“

„Omdlela? Nedýchá. Šaty má samou krev.“

„Ne!“ vykřikla Meg a rozběhla se k manželovi. „Nechtěli jsme nikomu ublížit,“ vyhrkla a přitiskla se k Hankovi.

Hank ji pevně objal. „Ne, mělo to být jen pár neškodných vtipů,“ zamumlal.

„Vražda prvního stupně není žádný vtip.“

„To jsme nikdy –“ Hank se zatvářil šokované. „Vražda, to nás nikdy nenapadlo.“

„Ale šampaňské jste pít nechtěli, je to tak, Hanku?“ udeřil na něj Michael.

„Tím to mělo skončit,“ skočila mu do řeči Meg. „Zdálo se mi, že jsme zašli už příliš daleko.“ Meg se s pláčem zadívala manželovi do očí. „Dokonce jsem Pandoře volala a pokusila se ji varovat, aby si na sebe dávala pozor. Už jsem s tím nechtěla mít nic společného, zdálo se mi, že to přestává být legrace. Jenže peníze jsme potřebovali. Naše fitness studio prodělává, každý měsíc do něho lijeme vlastní peníze na provoz. Napadlo nás, že když se nám podaří vás rozeštvat, nedodržíte podmínky závěti a my všichni se pak podělíme o strýcovo jmění. Přišli jsme na to, že nedaleko odtud se dá přebývat ve srubu. Odtud jsme vás sledovali. Hank se vypravil do Pandořiny dílny a všechno tam převrátil. Chtěli jsme, aby si Pandora myslela, žeš to udělal ty.“

„Já věděla, že na to Pandora nikdy neskočí,“ pípla Ginger a po tváři se jí začaly kutálet slzy. „Připadalo mi to jako hloupost – i když ze začátku mi to spiklenectví připadalo docela vzrušující.“

Michael zavrtěl úžasem hlavou. Jeho roztomilá hloupoučká sestřenice se na tom podílela taky. „Takže ty taky?“

„Nic jsem neudělala, ale když mě teta Patience ujistila, že se nikomu nic nestane –“

„Teta Patience?“ zahřměl Michael. „Takže další spolupachatel.“

„Morgan má právo na svůj podíl,“ ozvala se stará dáma třesoucím se hlasem a jako uhranutá sledovala krvavou stopu na koberci. „Mysleli jsme, že když jeden z vás ze vzteku odjede, podíl nakonec dostanou všichni. Co je na tom špatného?“

„Takže jsme poslali telegram,“ navázal Morgan a zabafal ze svého doutníku. „Ale vraždu jsme neplánovali.“ Nato se obrátil ke Carlsonovi. „To byl tvůj nápad?“

„To je směšné,“ vyhrkl Carlson pohoršené, až mu přeskočil hlas. Vytáhl z kapsičky bílý kapesník a utřel si zpocené čelo. „Právníci jsou neschopní. Půl roku uběhlo, aniž bychom se dočkali pokroku. Bránil jsem jen svůj nárok.“

„Takže jsi vraždil.“

„To je absurdní,“ prohlásil pobouřeně. „Když jsme se dozvěděli o plánu s telegramem, přidali jsme vlastní nápad. Zamkli jsme Pandoru ve sklepech. Když jsem se později doslechl o té záležitosti se šampaňským, měl jsem pochyby, jestli to nezašlo příliš daleko, ale naštěstí to neskončilo vážně.“

„Doslechl?“ Na tohle Michael čekal. „Od koho?“

„Byl to Biff,“ přiznala Meg. „To on to vymyslel a provedl. Slíbil, že se nikomu nic vážného nestane.“

Biff zvedl ruce na obranu. „Každý v tom měl prsty, ale na mých rukou krev není. Skoro bych přísahal, žeš ji zabil ty.“ A vrhla na Michaela studený pohled. „Není tajemství, že jste se měli rádi jako kočka a pes.“

„Ještě chci vědět, kdo si pohrál s mým autem,“ řekl Michael a výhružně vykročil k Biffovi. Všiml si, jak se mnu chvějí rty a na čele vyskočil pot.

„Moje otisky na noži nebudou, to si piš.“

„Když se dokáže, že jsi měl prsty v šampaňském, bude snadné, aby policie uvěřila, že jsi neměl zábrany zašpinit si ruce podruhé.“

„Nemůžeš dokázat nic. To mohl udělat kdokoli. Navrtat brzdovou trubičku je hračka. Nikdo nedokáže, že jsem to udělal já.“

„To není třeba.“ Michael ho chytil za rameno, rozpráhl se a vrazil mu pěstí do zubů. Než mohl Biff upadnout, Michael ho chytil za rukáv a zasadil mu druhou ránu. „Sám ses prozradil. Neřekl jsem ani slovo o tom, že policie zjistila, že někdo navrtal brzdovou trubičku.“

Biff cítil, že je v pasti, a plazil se ke dveřím. Převrátil stůl a vzácná lampa od Tiffanyho se zřítila k zemi a roztrhla na tisíc kusů.

V tu chvíli se otevřely dveře a do knihovny vešla Pandora. „To stačí, Michaeli.“ Byla převlečená a za ní se objevil Charles. „Máme

přece hosty. Podává se večere.“ Charles zamířil k protějším dveřím a otevřel do jídelny.

O dvě hodiny později byli s Michaelem opět sami. Seděli v knihovně a společně slavili. „Pořád jsem se bála, že to nevyjde,“ přiznala se Pandora. Konečně mohla vychutnat večeri s vědomím, že je všechno za nimi.

„Čím předvídatelnější jsou tahy pachatele, tím předvídatelnější bývá konec,“ poznamenal Michael s plnými ústy pečené šunky.

„Poručík Randall z toho neměl velkou radost.“

„Jistě, on spoléhá na své metody,“ přitakal Michael. „Fakt je, že by případ dřív nebo později také vyřešil, když zjistil, že Biff neustále objíždí členy rodiny a zřejmě kuje nějaké pikle.“

Pandora se protáhla a začala si masírovat zátylek. „Víš, jak je těžké předstírat, že je člověk mrtvý,“ postěžovala si.

„Byla jsi skvělá.“ Michael se k ní naklonil a políbil na rty.

„A ty máš skvělé nápady. Je vidět, že psaní detektivek může být v praxi k užítku. Co kdyby ale nikomu nepovolili nervy, co bychom si počali?“

„Naštěstí to dobře dopadlo. Teď už nám zbývají jen dva týdny.“

„A všemu bude konec.“

Michael ji vzal za ruku. „Kdepak, tím to teprve všechno začne.“ Stáhl ji k sobě na pohovku a zadíval se jí do očí. „Jak dlouho?“

„Jak dlouho co?“

„Jak dlouho jsi do mě zamilovaná?“

Pandora se začervenala a pak se naoko zamračila. „Nečekej, že ti budu lichotit. Tvoje ego je dost silné.“

„Dobře, tak začnu s vyznáním já. Myslím, že jsem se do tebe zamiloval tenkrát, když jste se vrátili z Kanárských ostrovů. Od té doby jsem nebyl ve své kůži.“

„Nezdá se ti, že přetvářky už bylo dost?“ napomenula ho Pandora.

„Bylo.“ Michael jí přejel rukou po tváři. „Neřekla jsi mi náhodou v autě, že mě miluješ?“

„Myslela jsem, že je to naše poslední chvílka.“

„Tím pádem to neplatí?“

Pandora pokrčila rameny.

„Takže se můžeme vzít?“

„Cože?“

„Je to snadné. Já tě miluju, ty mě miluješ, to je pro manželství ideální začátek," vtipkoval Michael.

„Tak jednoduché to není," namítla Pandora. „Uvědom si, že jsi půl roku neviděl jinou ženu. Až se vrátíš, obklopí tě tvoje modelky a -"

„Jaké modelky? Já modelky nesnáším. Kromě toho to mám vymyšlené. Pojedeme do města, koupíme pro tebe bílé šaty, objednáme spoustu kytěk a ve Folley se bude konat svatba. Za rok nebo za dva si pořídíme dítě, aby Sweeney a Charles měli nějaké rozptýlení."

„To zní jako happyend z nějakého tvého scénáře."

„Jsem do tebe blázen, Pandoro, tohle bych ve svém scénáři nikdy nepřipustil. Je konec všem hrám a přetvařování. Chci s tebou žít v tomhle domě až do konce života."

Pandora se zasmála. „To zní přesvědčivě."

Michael ji objal a políbil. Najednou připadalo i Pandoře všechno snadné a jednoduché.

„Miluju tě," zašeptala.

„Takže se vezmeme?"

„Jsem pro."

Michael jí podal sklenku se šampaňským. „Na tenhle konec si musíme připít."